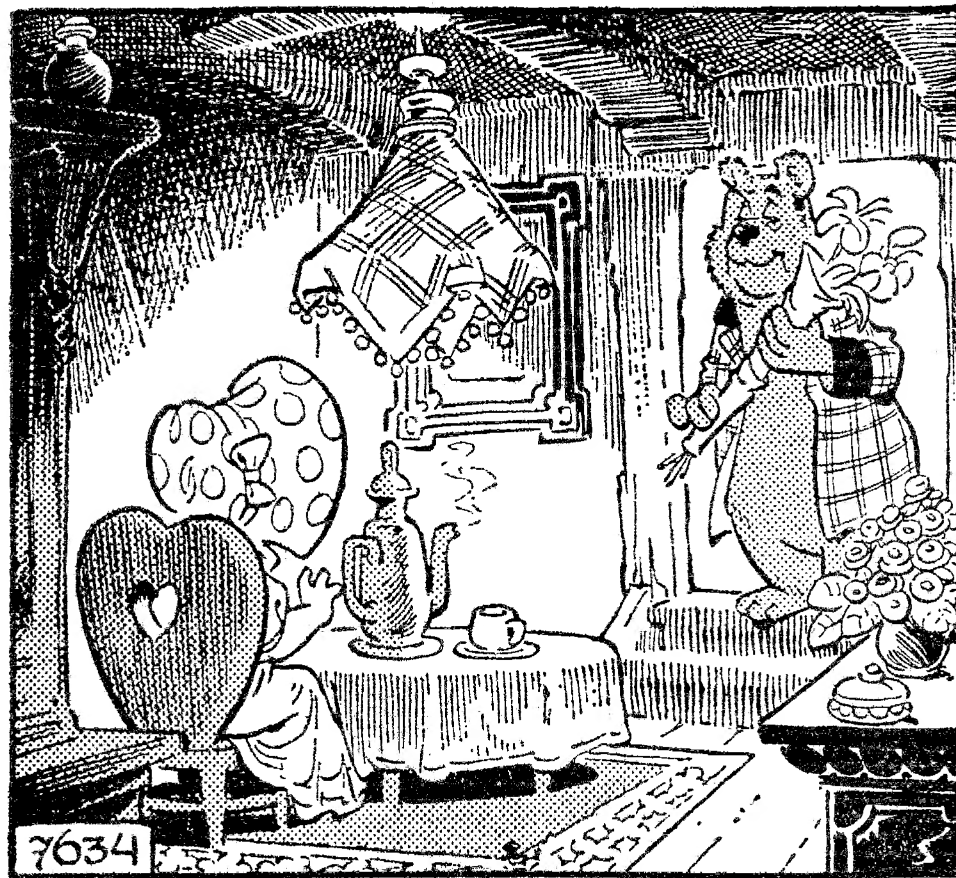
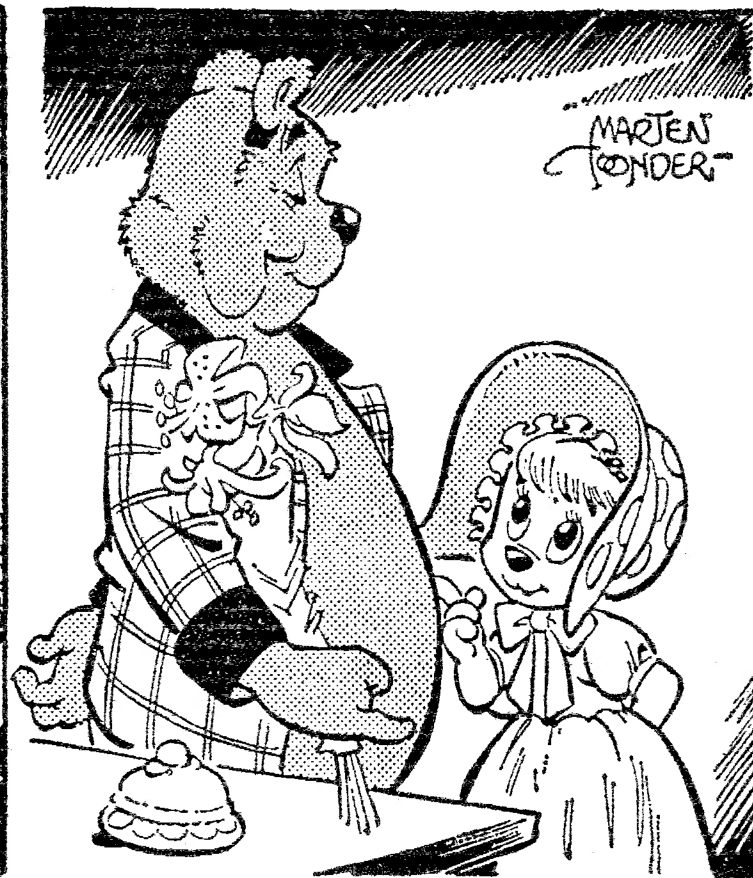
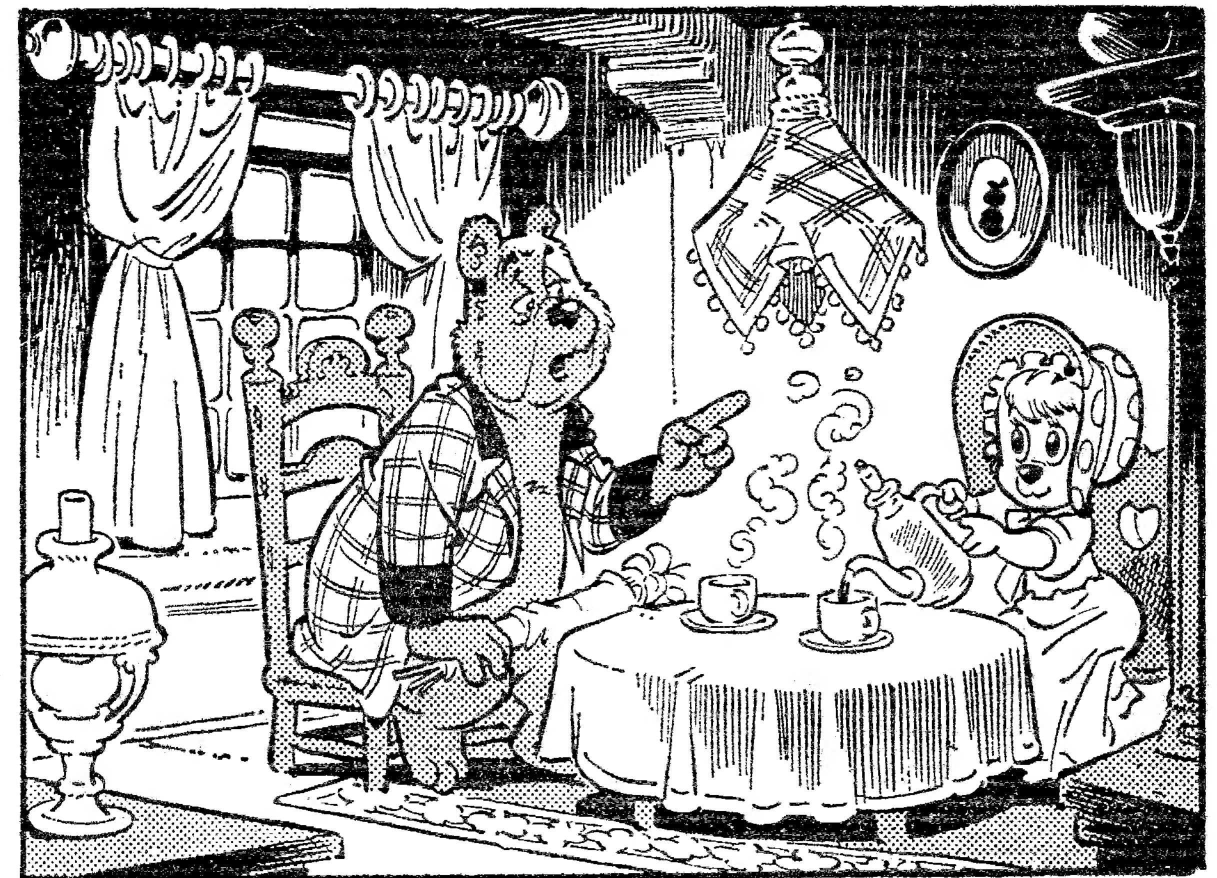
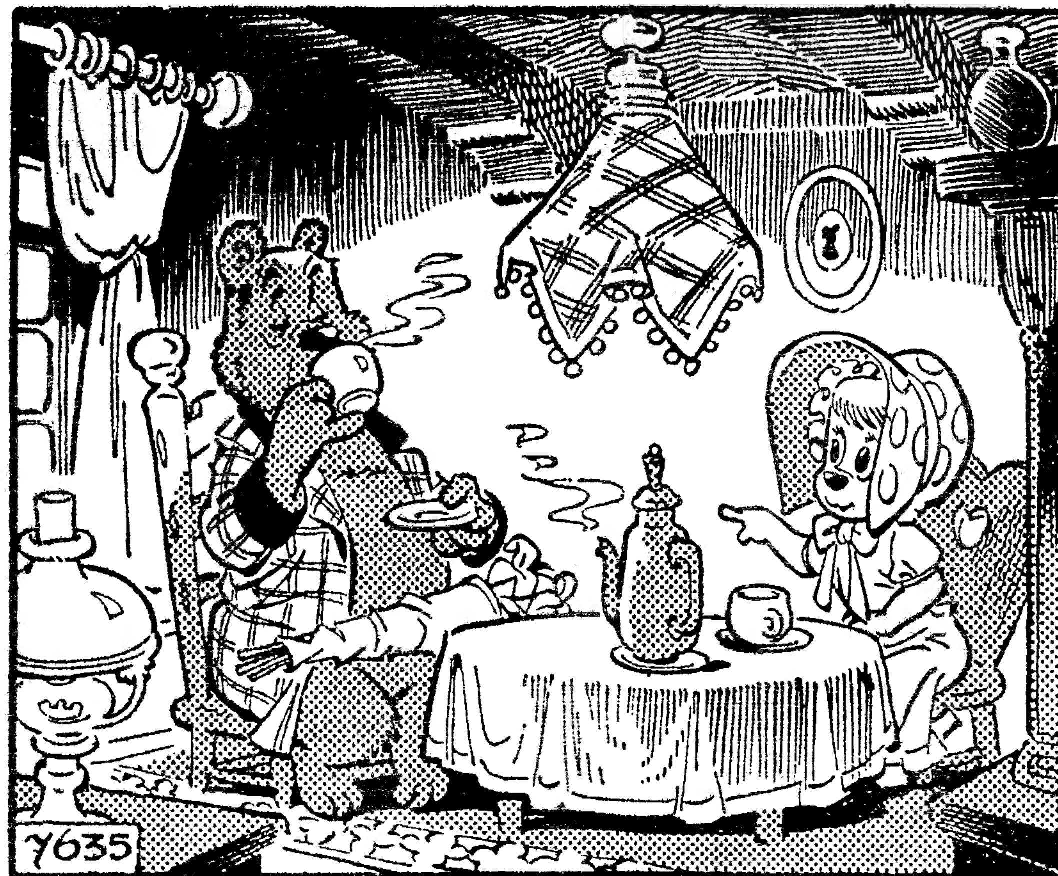

7634 Juffrouw Doddel had haar huisje meestal om een uur of elf aan kant. Ze placht dan achter de koffiepot te gaan zitten om even op adem te komen, en omdat er meestal wel een buurvrouw langs kwam, was het dan erg gezellig.
Maar op een morgen ritselde een gure wind in haar strodak, terwijl donkere wolken langs het zwerk schoven, zodat het maar niet licht werd. Ze keek dan ook verrast op, toen er op de deur werd geklopt en heer Bommel binnentrad, met een boeket in de hand.
,,Ollie!'', riep ze uit. ,,Wat gezellig! Ik dacht al, ik hoor zo weinig van hem de laatste tijd, de zenuwen zullen hem toch niet door het hoofd geslagen zijn? Daar hoor je zoveel van tegenwoordig — en je bent zo stilletjes.''
,,Oho'', zei heer Bommel glimlachend. ,,Ik doe nu eenmaal veel in stilte. Zo heb ik bijvoorbeeld een meesterwerk laten schilderen, waar ik erg moe van geworden ben.''
,,Dat zal wel'', hernam zijn buurvrouw. ,,Ga maar gauw zitten, dan krijg je koffie van me. Wat een mooie bloemen heb je daar! Weet je, je zou zo'n mooie figuur zijn op de tv. Zoals Arie Knuf, die geweldige voetballer, je weet wel. Maar je bent zo bescheiden, hè?''
Heer Bommel nam achter de tafel plaats en legde de ruiker voorzichtig op zijn schoot.
,,Bescheiden'', herhaalde hij peinzend. ,,Ja, dat ben ik. Maar ik doe veel in stilte, zodat mijn inzichten veel beroering hebben veroorzaakt. Ik bedoel eigenlijk...''
,,Ja, je bent erg knap'', onderbrak juffrouw Doddel, terwijl ze koffie inschonk. ,,Iedereen zou eens moeten weten hoe moedig je eigenlijk bent. Waarom doe je niet eens iets waar alle kranten over schrijven? En de radio en de tv natuurlijk! Dat zou enig zijn!''
Heer Ollie antwoordde niet direct. Door de woorden van het vrouwtje vormde hij een plan, dat vreemde gevolgen zou hebben.

730214

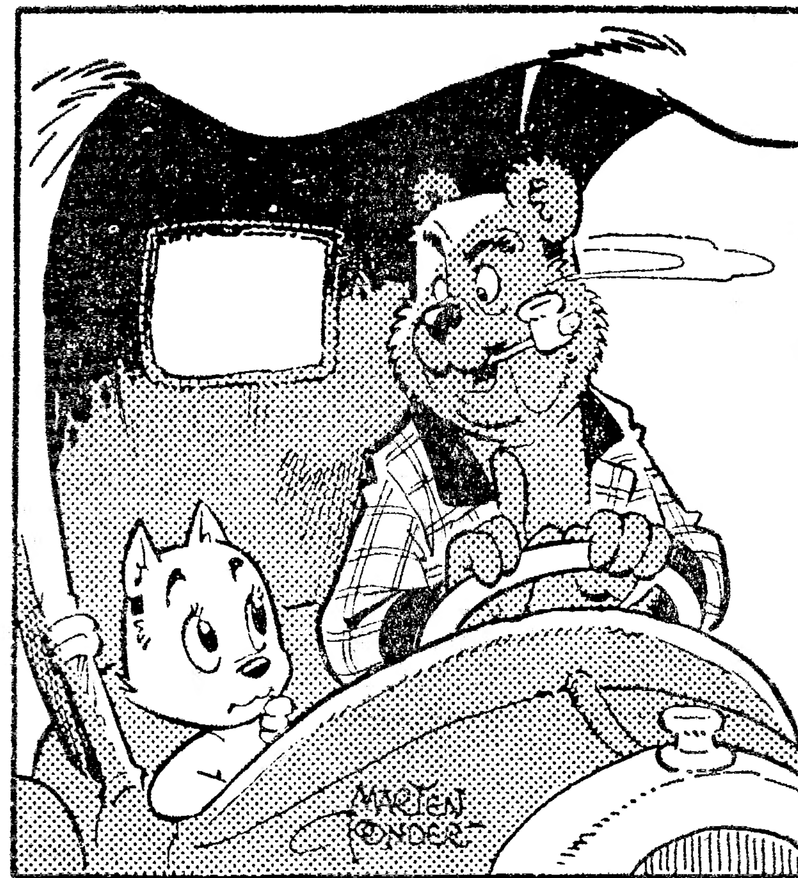

7635 Heer Ollie nipte nadenkend aan zijn koffie, terwijl het boeket op zijn schoot door zijn ademhaling zacht ritselde.
,,Je kunt eigenlijk alles'', zei juffrouw Doddel. ,,Maar lang niet iedereen weet dat. Laatst nog zei juffrouw Reppel tegen me... Nu ja, dat doet er ook niet toe. Je moest eens iets heel dappers doen, dan zou ik trots op je zijn en dan zouden we...''
Heer Bommel zette zijn kopje op de tafel en stond op.
,,Bedankt voor de koffie, mevrouw'', sprak hij, terwijl hij de deur uitklom. ,,Tot ziens dan maar weer.''
,,Ga je al weg?'', vroeg zijn buurvrouw. Ze volgde hem naar de deuropening en keek hem teleurgesteld na. ,,Wat ga je doen?''
De voortwandelende heer gaf echter geen antwoord. Vervuld van diepe gedachten verliet hij het tuintje en betrad een landweg die zich verlaten door het winterse landschap slingerde.
,,Wat ga ik doen?'', vroeg hij zich af. ,,Het leven van een heer beweegt zich ingetogen bij het knappende haardvuur achter een goed boek, dat is bekend. Maar wanneer ik de achting van een hoogstaand iemand als mevrouw Doddel wil wegdragen, moet ik iets eh... iets doen, als men begrijpt wat ik bedoel. 'Doe iets, Ollie jongen', zei mijn goede vader altijd. 'Anders laat je niets na dan een paar vuile sokken.' Dat zei hij, en daar houd ik mij aan.''

Met deze gedachte wierp hij de ruiker over een muurtje en rechtte de rug om uitvoering aan zijn plannen te geven.

7636 Daar waar de Zwarte Bergen overgaan in het Donkere Bomen Bos, ligt een grauw, leeg gebied waar weinig huizen staan en waar men niet veel tekenen van leven aantreft. De grond is er onvruchtbaar en omdat de noordooster er vrij spel heeft, is de streek ook niet aantrekkelijk voor toeristen. Toch kon men er op een koude februarimorgen een voertuig waarnemen, dat zich met sputterende motor over de slecht onderhouden weg bewoog. Het was de Oude Schicht.

,,Gewoon maar eens op avontuur, net als vroeger'', sprak heer Bommel, die de wagen bestuurde. ,,Daar achter de Krookkloof ligt onbekend gebied, waar veel verhalen over gaan. Dat is net iets voor ons.''

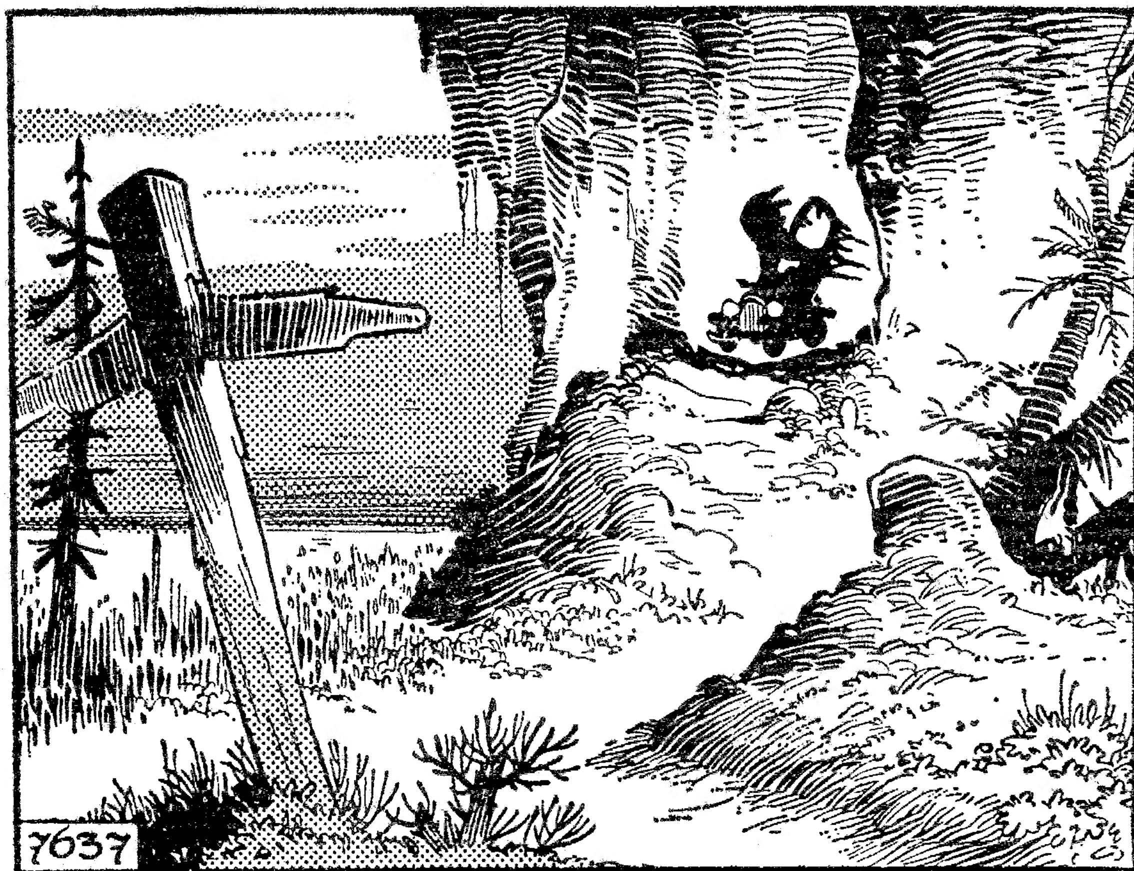
,,Hm'', zei Tom Poes, die naast hem zat. ,,Ik vind het nog een beetje vroeg in het jaar. En de Schicht had eerst wel eens nagekeken mogen worden, hij loopt erg onregelmatig.''

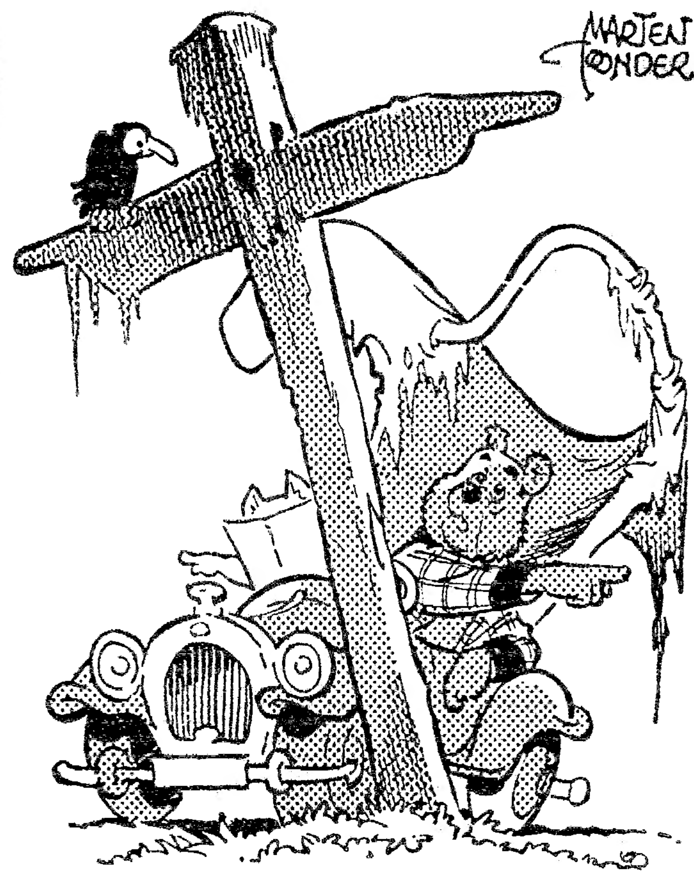
,,Ik wist wel, dat je graag mee zou gaan'', hernam heer Ollie met verheffing van stem. ,,Anders had ik je niet gevraagd. Maar je kunt er veel van leren, als je je ogen goed de kost geeft, zeg nu zelf!''

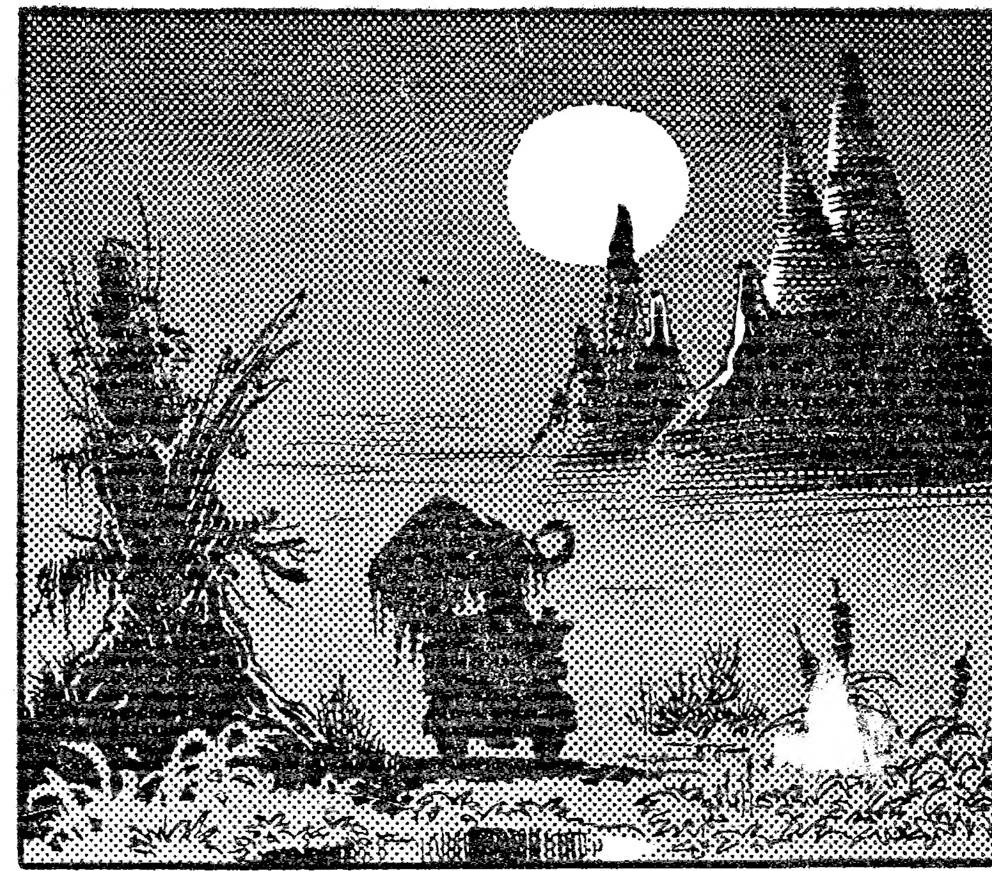
Zo pratende hadden ze de pas bereikt en de chauffeur stuurde zijn voertuig met grote behendigheid over de keien de donkere kloof binnen. De wind werd hier samengeperst, zodat hij huilend tussen de hoge bergwanden doorgierde en plotseling stormkracht bereikte. De oude Schicht werd dan ook bijna van de weg gerukt en het kapje woei met een knal in flarden.

,,De motor loopt inderdaad een beetje onregelmatig'', mompelde heer Ollie zorgelijk. ,,Dat is vervelend, want er zijn hier niet veel garages.''

Zijn woorden waren echter niet verstaanbaar, want ze verwoeien in de stormwind en daarbovenuit klonk alleen maar het krassen van de kraaien.

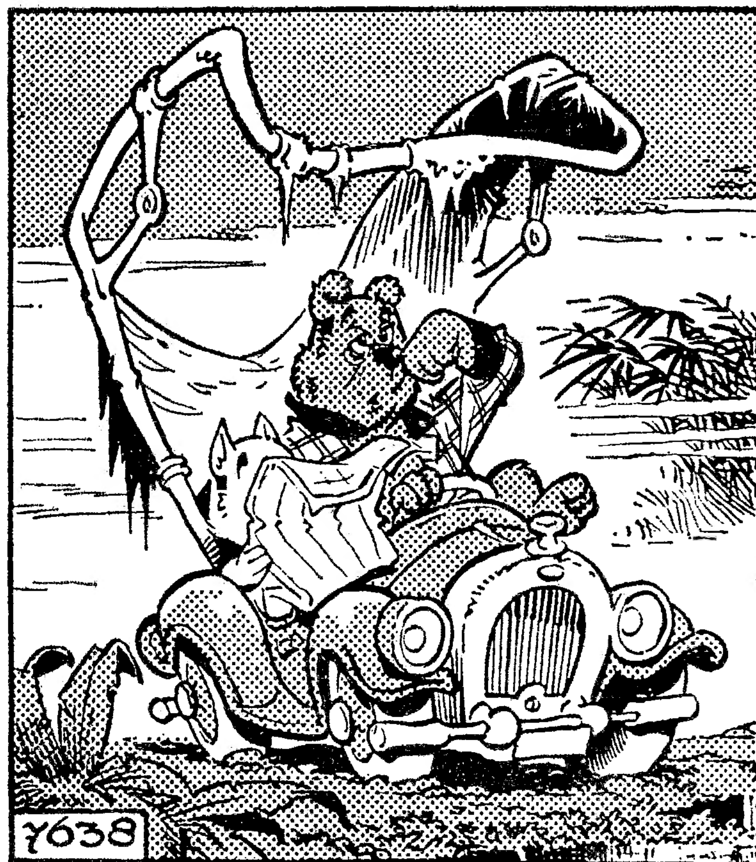

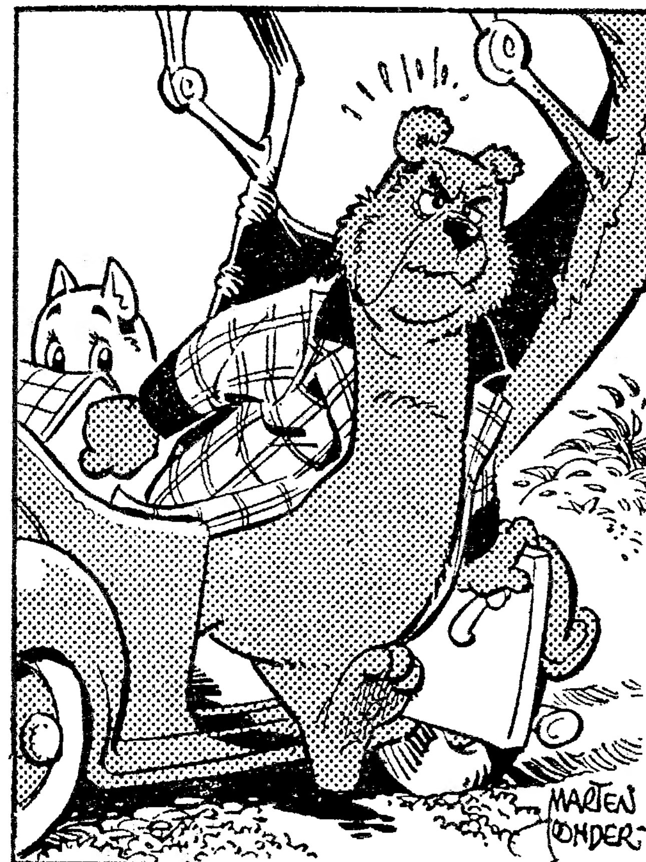

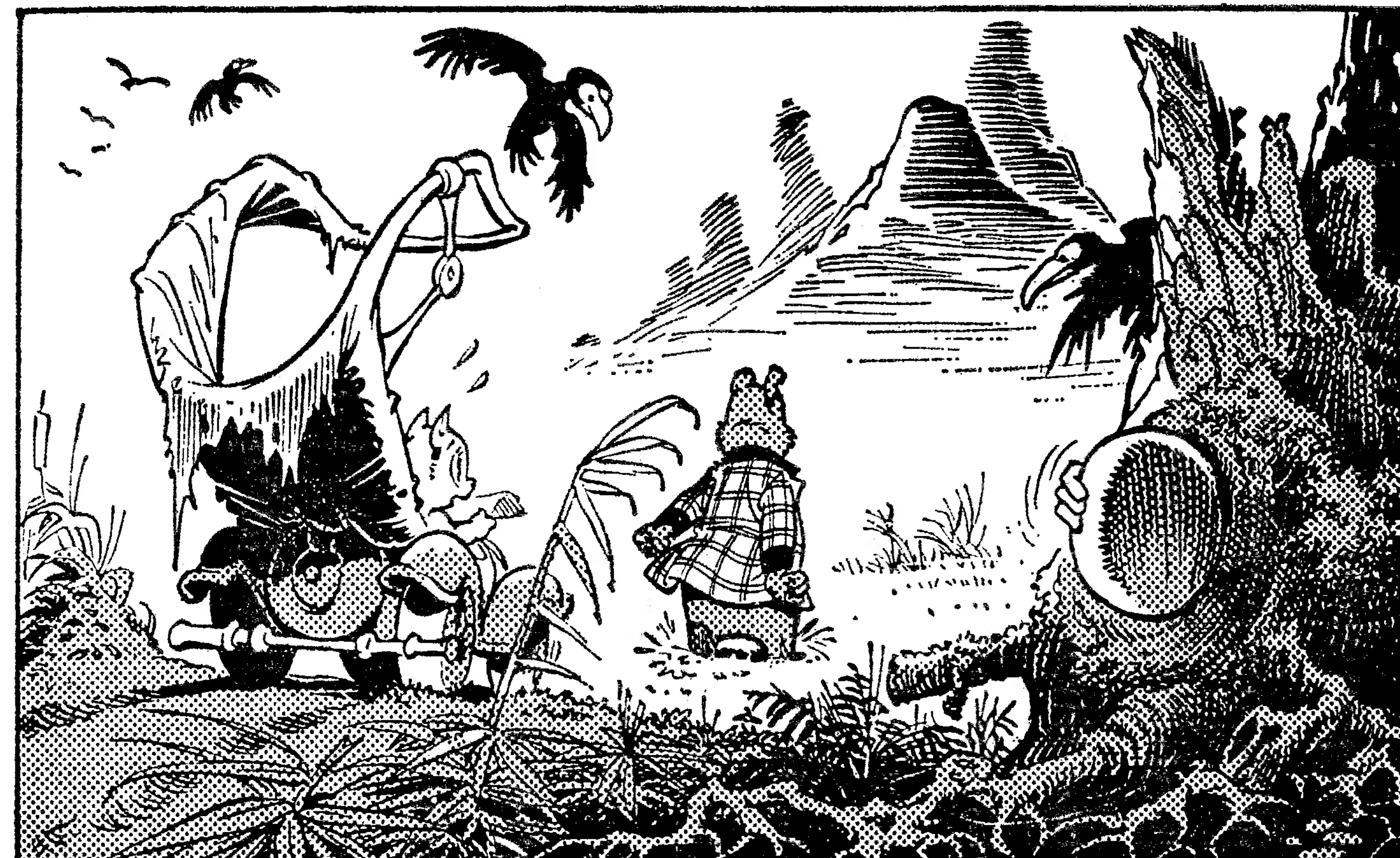

7637. Toen de Oude Schicht de andere kant van de Krookkloof bereikte maakte hij een vervallen indruk. Het kapje hing in flarden en de motor sputterde zó lelijk, dat het voertuigje zich schoksgewijze voortbewoog. Maar het reed dapper het bergpad af, totdat het bij een scheefgezakte wegwijzer tot stilstand kwam.

,,Daar zijn de moerassen'', zei heer Ollie. ,,En hier is de pas. Als jij nu even op de kaart kijkt waar het dorpje Kilkrook ligt, kunnen we een gastvrije herberg bereiken voordat de avond valt.''
Tom Poes ontvouwde de landkaart en bestudeerde die zorgvuldig.
,,Gewoon maar het rechterpad aanhouden'', zei hij. ,,Het is heel gemakkelijk.''
Maar heer Bommel, die zich uit de auto gebogen had om op de wegwijzer te kunnen kijken, schudde het hoofd.
,,We moeten hier linksaf'', verklaarde hij. ,,Het staat daar met grote letters op het verkeersbord. Die arm kan niet missen.''
,,Dat moet een vergissing zijn'', zei Tom Poes. ,,Het linkerpad loopt dood volgens de kaart.''
,,Nu nog mooier!'', riep heer Ollie uit. ,,Altijd wil jij het beter weten, terwijl de geleerden het zelf op de wegwijzer hebben geschilderd. Kilkrook staat daar, en daar houd ik mij aan.''
Met deze woorden startte hij met veel moeite de motor en reed het linkerpad op. Het was slecht onderhouden en kronkelde hobbelig door het landschap, dat steeds vochtiger werd. Maar de bestuurder hield vol totdat de weg ten slotte doodliep in een moeras. Het glinsterde verraderlijk in het schijnsel van de volle maan, zodat zelfs heer Bommel moest toegeven, dat ze verdwaald waren.

7638 Omdat er nergens een plek was waar de auto gekeerd kon worden, besloten heer Bommel en Tom Poes in de Oude Schicht te overnachten.

Dat was geen pretje, en toen heer Ollie de volgende morgen vroeg de ogen opsloeg, voelde hij zich danig verkrampt. Tom Poes zat echter reeds wakker naast hem en bestudeerde de kaart.

,,We kunnen beter teruggaan'', zei hij. ,,Achteruit rijden of zo. Dit wordt niks, want deze weg loopt dood. En het ziet eruit naar regen.''

,,Hmpfs'', sprak heer Bommel. Hij rekte zich moeilijk uit en trok zijn jas glad.

,,Onzin'', hernam hij. ,,Urenlang hebben wij deze weg gevolgd en achteruitrijden zouden mijn gevoelige nekspieren niet verdragen. Trouwens, ik heb gereden zoals de wegwijzer aanwees en daar houd ik mij aan. En wat geeft een beetje regen? Kijk liever eens naar de schoonheid van het landschap, jonge vriend, dat zal je geest verrijken.''

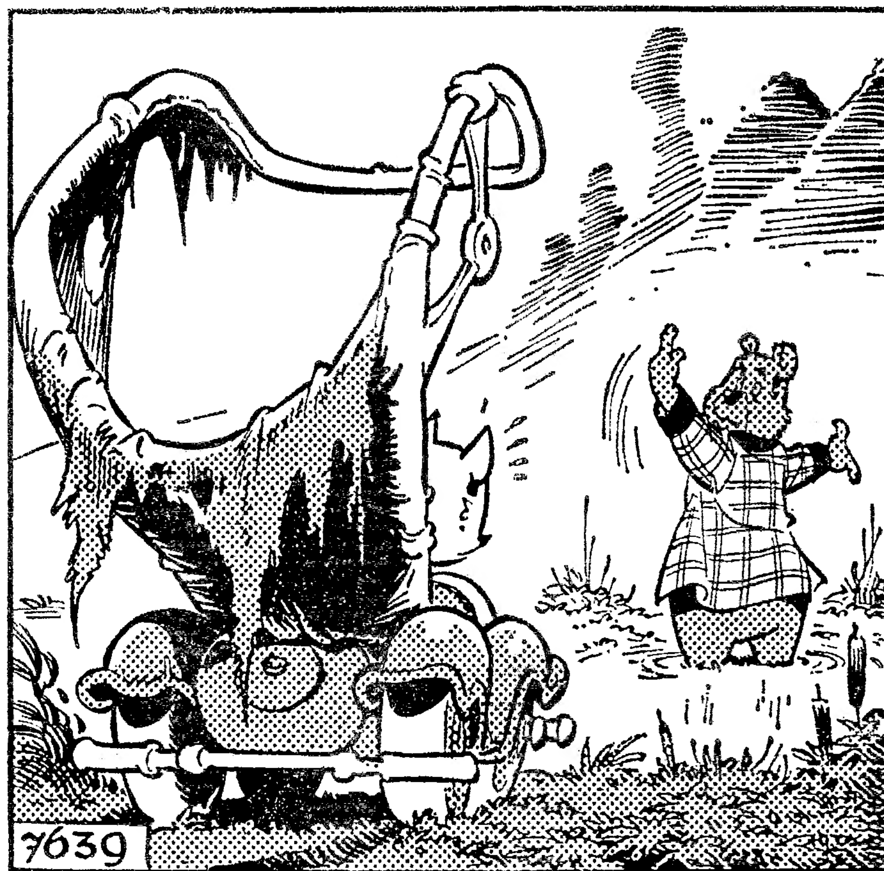
Met deze woorden klom hij uit het voertuig en stapte vo[illegible]tig in de plas waarin de weg eindigde.

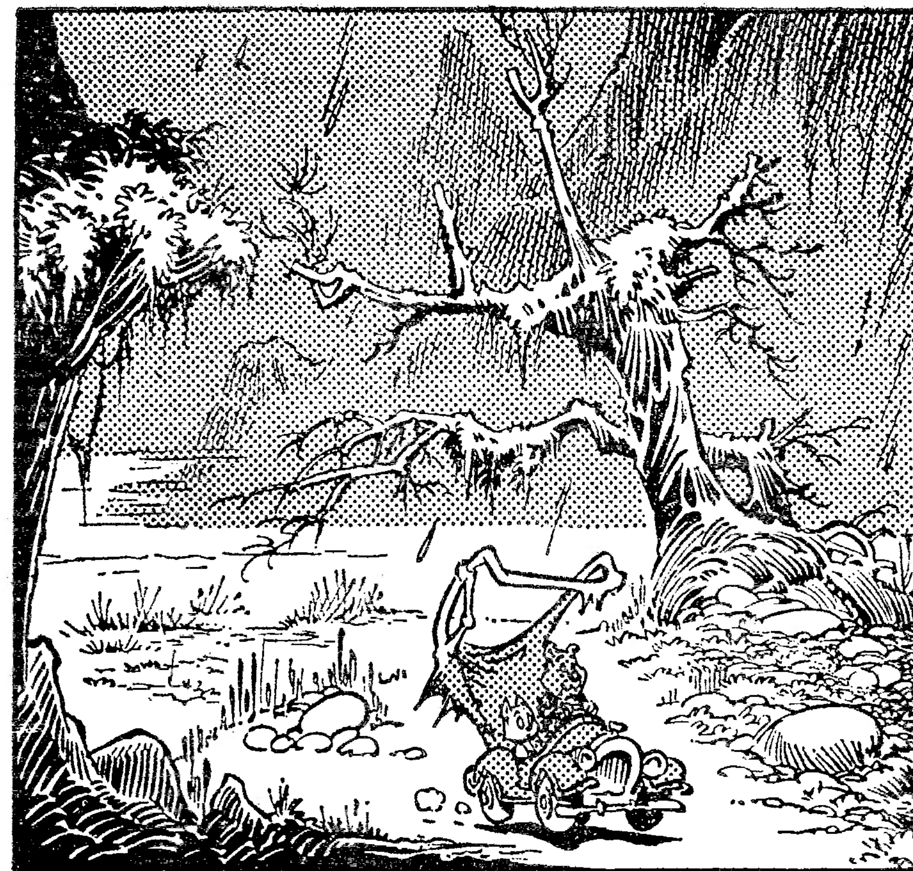
,,Pas op!'', riep Tom Poes. ,,Dat is moeras! U kunt er in wegzakken!''

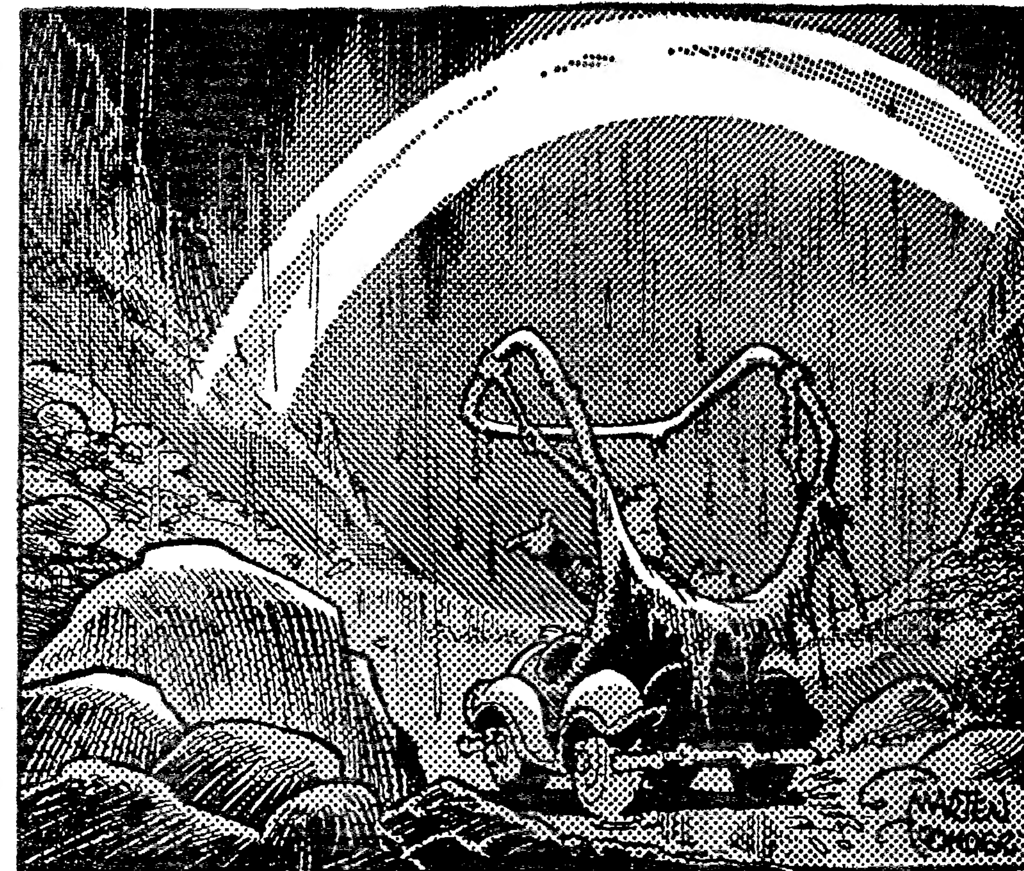
Maar de pootjesbadende heer keek op noch om. ,,Ik verken de bodem'', sprak hij. ,,De weg is alleen maar een beetje ondergelopen. Je zwartkijkerij begint werkelijk hinderlijk te worden, want daarmee trek je ongeluk aan. Ik vind het hier mooi, en daarmee uit!''

Tom Poes staarde hem met groeiende ongerustheid na — en daardoor had hij niet in de gaten, dat er achter hem een knoest werd geopend in de verknarde boom die daar stond.

,,De kolle wijzel vindt het hier mooi'', mompelde een stem verbaasd.

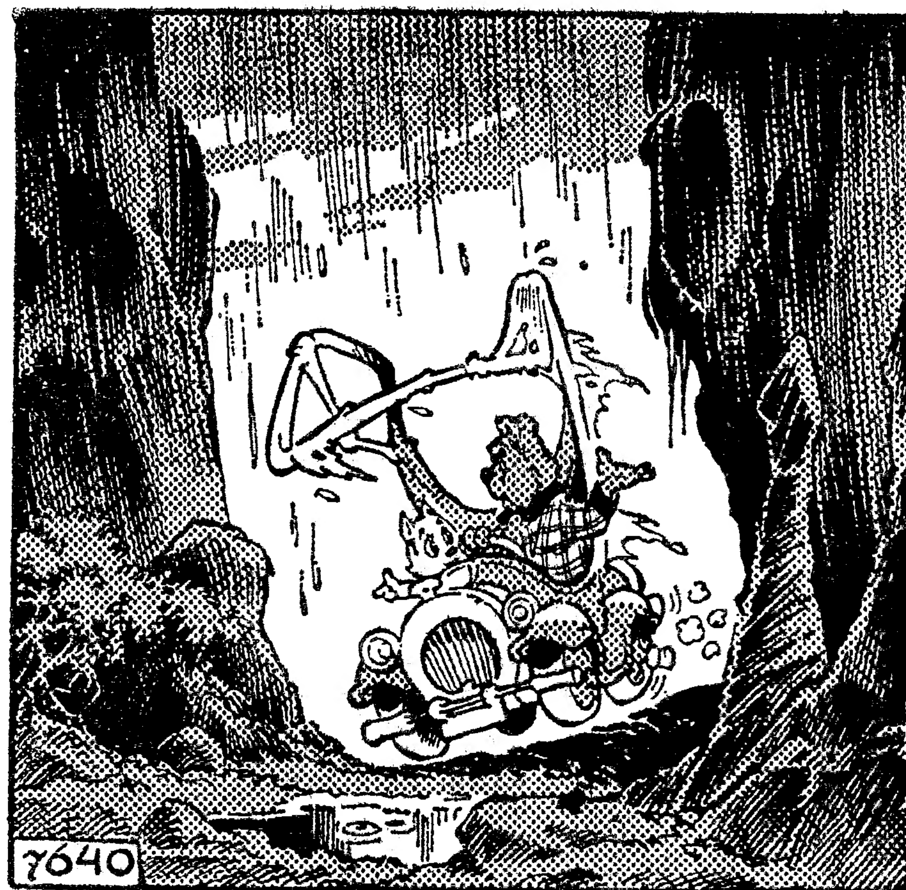

7639 Heer Ollie was intussen voorzichtig verder door het gras gesopt, totdat hij aan de overkant weer op vaste grond geraakte.
,,Net als ik dacht!'', riep hij. ,,De weg is gewoon maar een eindje ondergelopen en hij gaat hier door. Rij maar achter me aan, dan zakt de Schicht niet weg.''
Tom Poes was natuurlijk erg verbaasd. Maar omdat hij niet koppig is, begon hij de motor te starten, wat hem na een lange tijd lukte. Toen reed hij langzaam de plas in en zonder weg te zakken bereikte hij de plek waar heer Bommel hem opwachtte.
,,Luister altijd maar naar je oudere en wijzere vriend'', sprak deze instappend. ,,Dan kan je veel leren.''
,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Ik weet zeker, dat dit de verkeerde weg is. Hier hebben we niks te zoeken, wanneer u tenminste in Kilkrook wilt komen. En het gaat regenen ook.''

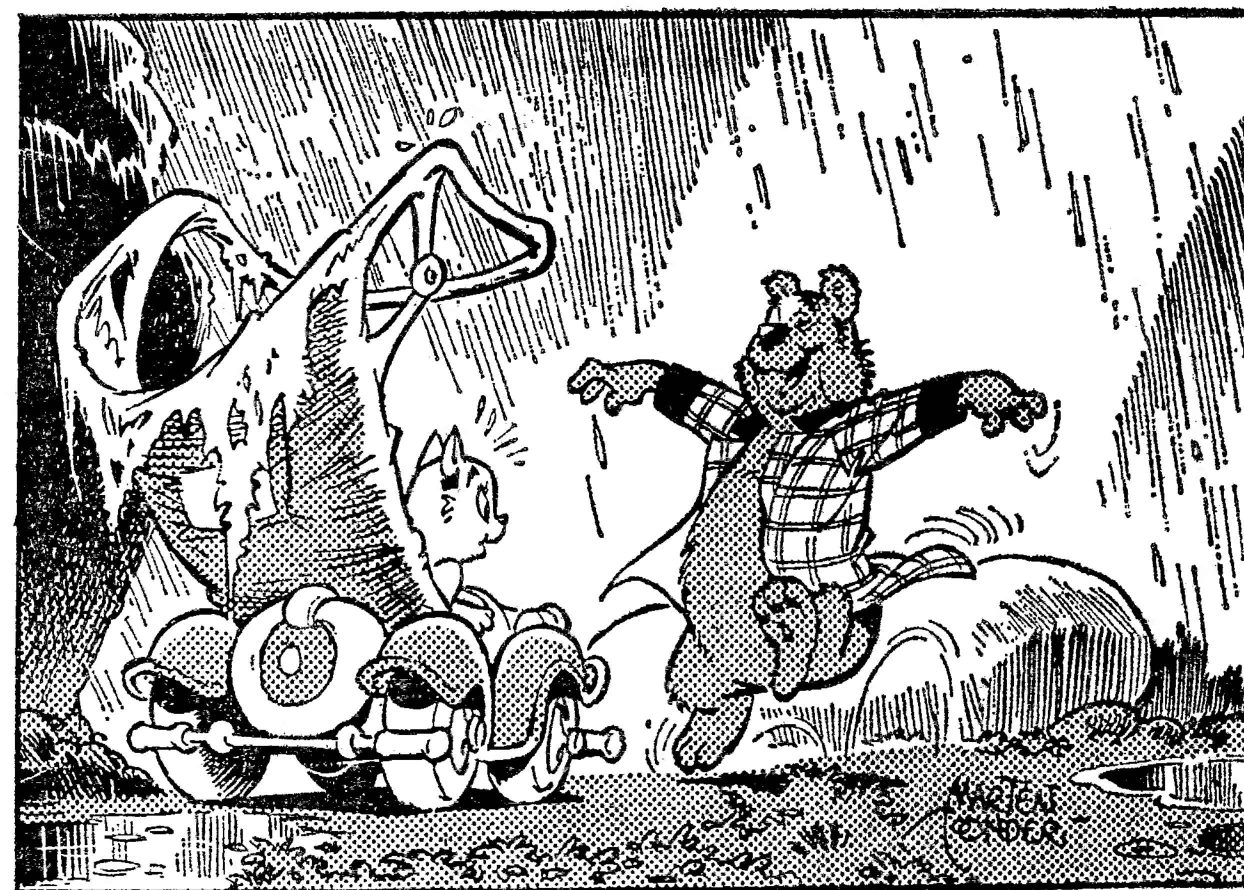
,,Regenen, ja'', gaf heer Ollie toe. ,,Maar zie je de schoonheid niet die dit landschap ons biedt? De donkere wolken spiegelen zich in de blauwe bergen en daar zie ik zowaar een regenboog! Zoiets zocht ik nu net. Aan de voet van een regenboog ligt een schat, jonge vriend! Het moet interessant zijn om die te vinden!''

,,Dat lukt nooit'', zei Tom Poes humeurig. ,,Zo'n ding gaat met je mee, voor je uit, zodat je er nooit bij kunt komen. En ik vind dit maar een nat avontuur.''

,,Alle kranten zouden erover schrijven'', mompelde heer Bommel stil voor zich heen. ,,En de radio en de televisie natuurlijk. Een heer die een schat onder een regenboog vindt, hoewel geld voor hem geen rol speelt, stel je voor!''

7640 „Die verhalen over regenbogen zijn onzin", zei Tom Poes. „Als de zon op regendruppels valt, krijg je allerlei kleuren en die zie je alleen maar wanneer je er op een bepaalde plaats tegenover staat."

Heer Ollie had willen zeggen, dat hij toch een heel goed boek gelezen had waarin de held een pot met goud onder het begin van een regenboog had gevonden. Maar hij wist de naam van het werk niet meer en bovendien kronkelde het pad nu tussen rotsen door waar het donker was en de regen hem kil in het gelaat sloeg. Daarom zweeg hij uit zijn humeur.

„Het is een kwestie van straalbreking", vervolgde Tom Poes. „Er is niets bovennatuurlijks aan, hoor. Ik heb gelezen dat..."

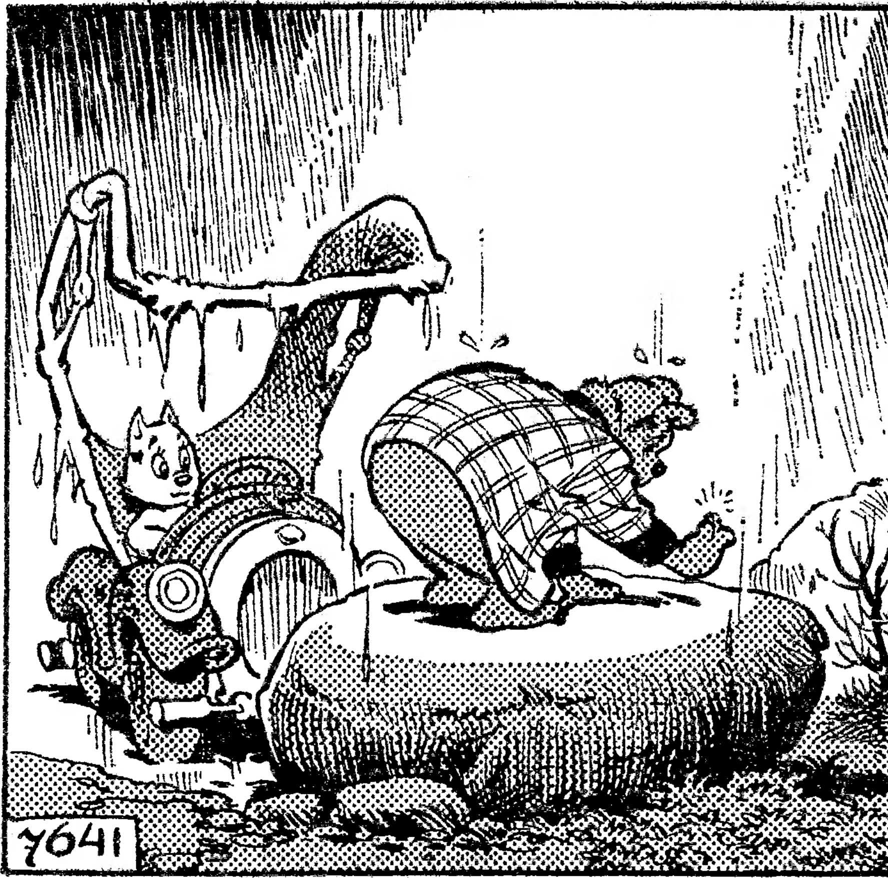
„Ik heb ook gelezen!", riep heer Bommel uit. „Maar hoor je mij snoeven? Nee! Ik zit hier heel stilletjes, vervuld van mijn eigen diepe gedachten waarin ik alles beter weet, als je begrijpt wat ik bedoel. Neem daar een voorbeeld aan, jonge vriend!"

Op dat moment maakte de weg een scherpe bocht en ze naderden onverwacht de regenboog die het landschap in vreemde kleuren zette. Het verschijnsel stond voor een steen, terzijde van het weggetje, en heer Ollie remde de Schicht terwijl hij een uitroep slaakte.

„Dat is sterk", prevelde Tom Poes, maar de verheugde heer schonk geen aandacht aan hem. Uitgelaten sprong hij uit het voertuig en danste rond in de kleurenpracht, zodat hij alle kleuren van de regenboog aannam.

„Als ik het niet zag, zou ik het niet geloven", hernam Tom Poes. „Maar waar is de schat nu?"

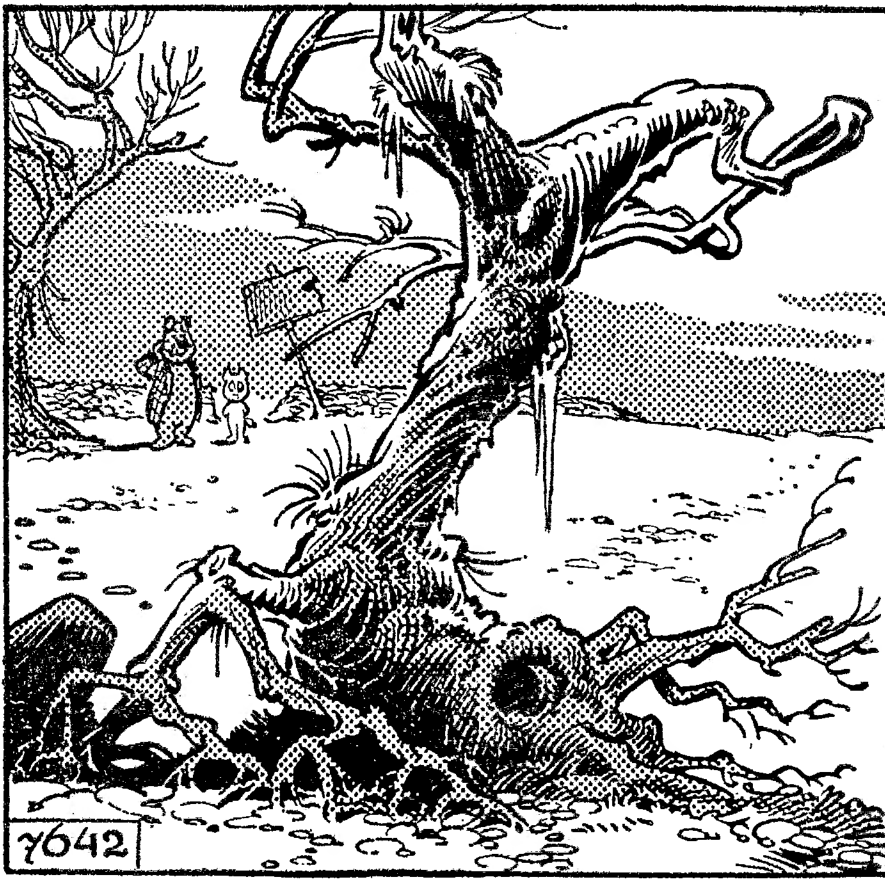
„De schat?", riep heer Bommel. „O, dat? Wel, het hoeft toch geen pot met goud te wezen? Een schat kan van alles zijn voor een heer voor wie geld geen rol speelt. Zeg nu zelf!"

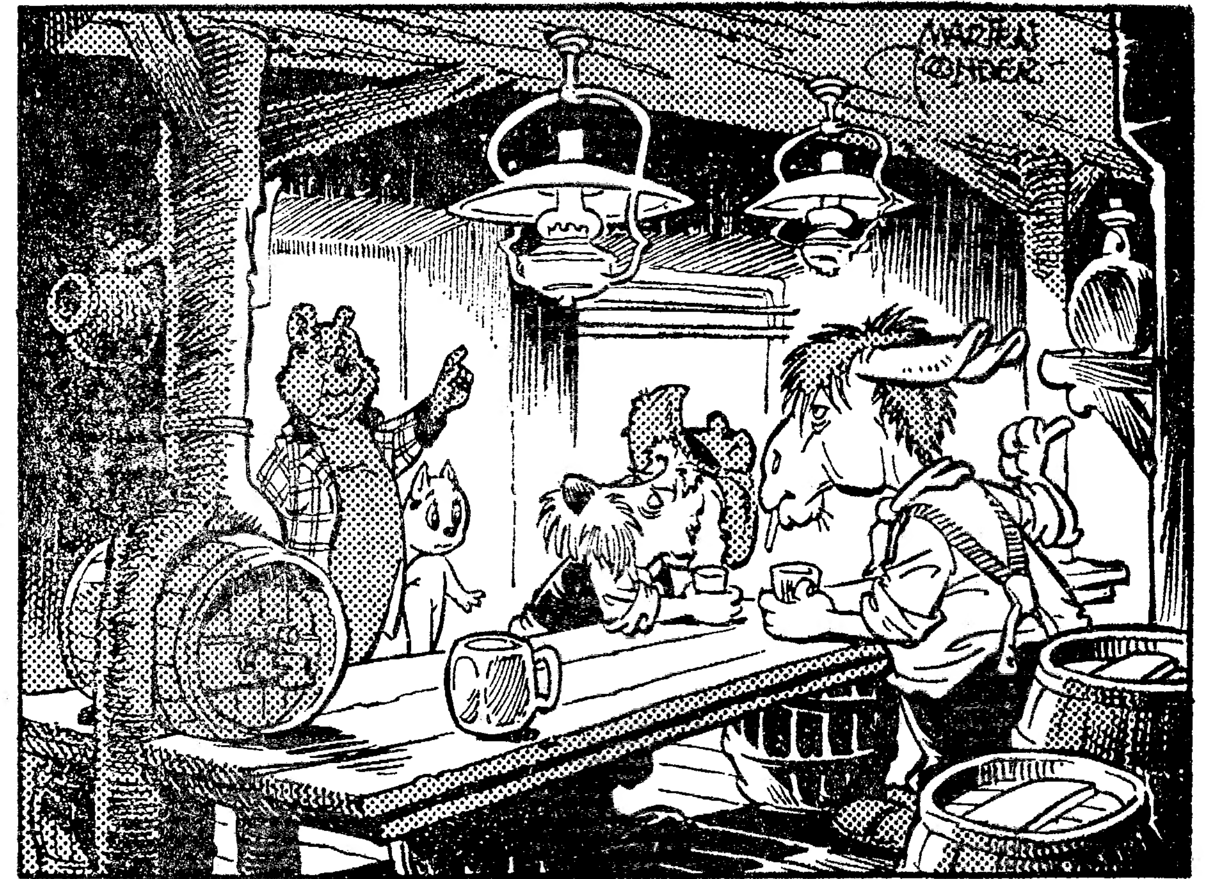

7641 De regen begon te minderen en de regenboog verbleekte snel zodat heer Ollie zijn uitgelaten dans staakte.
,,Je hebt nu gemerkt dat je goed moet luisteren, wanneer een oudere en wijzere het woord neemt'', sprak hij tevreden. ,,Dit had je niet gedacht, hè?''
,,Nee'', gaf Tom Poes toe. ,,Maar waar is de schat?''
,,Ach, wat'', hernam heer Bommel. ,,Die hoeft hier toch niet precies te liggen? Die komt later wel, dat zal je zien.''
Terwijl hij sprak, keek hij echter zoekend rond, en ten slotte beklom hij de steen en raapte een klein muntje op dat daar lag.
,,Het is weliswaar geen schat'', zei hij. ,,Maar zo'n vreemd soort uitgestorven halfje kan meer waarde hebben dan men vermoedt.''
,,Hm'', zei Tom Poes.
,,Genoeg gepraat'', vervolgde heer Ollie. Hij liet het muntstukje in zijn zak glijden en beklom opnieuw de Oude Schicht om verder te rijden. De weg voerde nu echter tegen een heuvel op en de motor begon steeds erger te sputteren. Het hielp niet of de bestuurder meer gas gaf of tegen de voetplank trapte; toen de top bereikt was, stiet het trouwe voertuig een zacht gereutel uit en stond stil.

,,Daar heb je het al'', zei Tom Poes. ,,Met dit regenachtige weer kan je niet op hem aan. En nu staan we op een verkeerde weg in een onbekend landschap. Er is zelfs geen huis waar we een garage kunnen bellen.''
,,Onzin'', sprak heer Bommel. ,,Neerslachtig gepraat, jonge vriend! De regen heeft allang opgehouden. En daar moet een garage zijn, kijk maar!''
Hij wees op een scheefhangend bord dat bij een brokkelig muurtje stond. Een verkeerd geschoolde hand had daarop geschilderd: Motorpech? Reparatie terwijl u wacht.

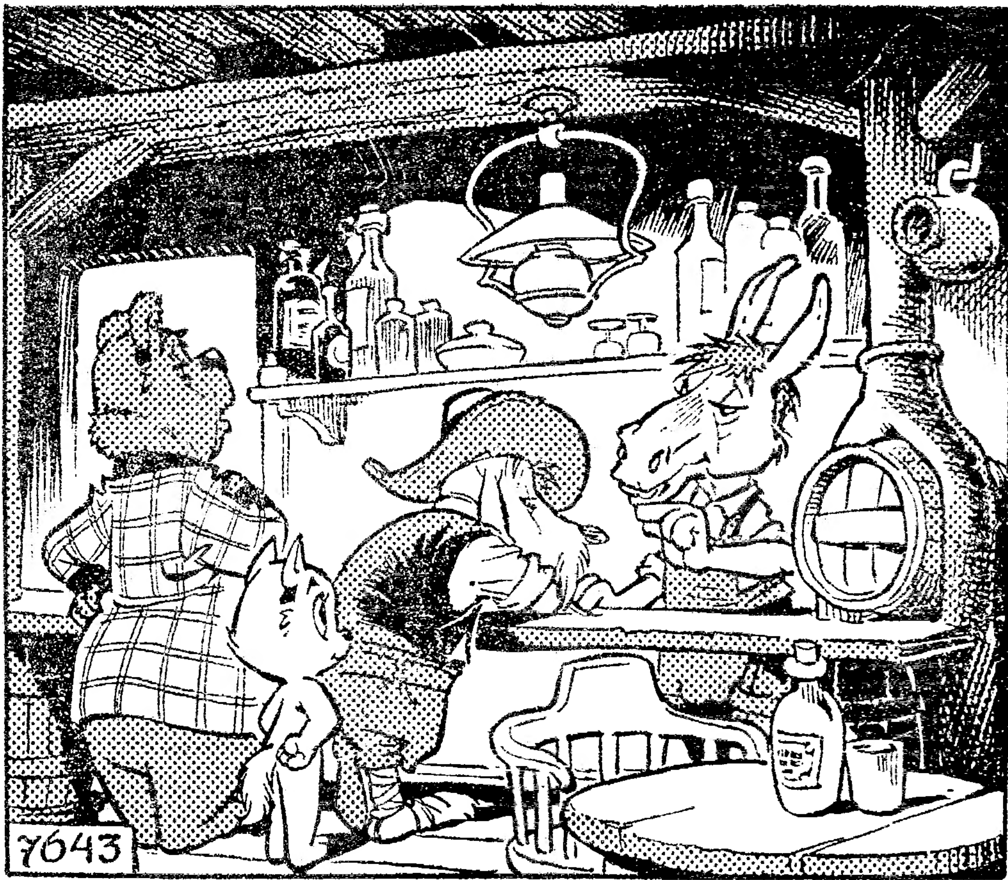

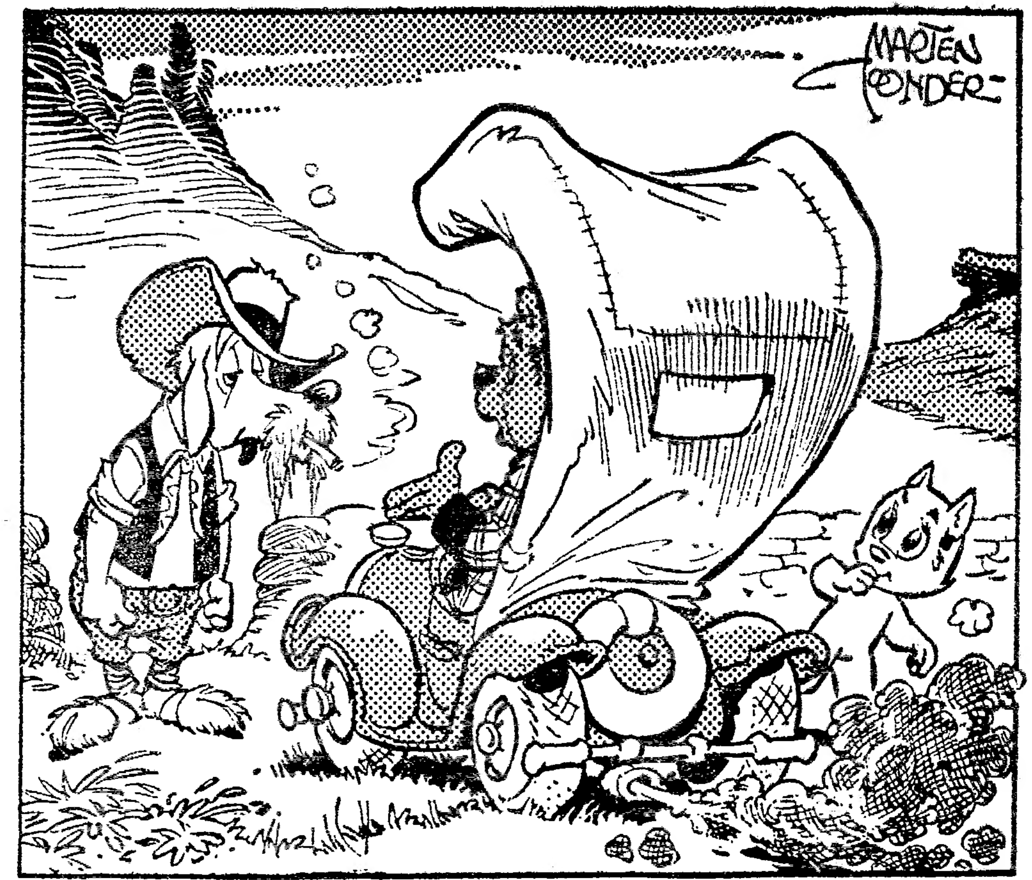

7642 ,,Mooier kan het niet'', sprak heer Ollie uitstappend. ,,Reparatie terwijl u wacht! Zeg nu zelf, jonge vriend!''
,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Ik zie helemaal geen garage. Alleen maar een vervallen muurtje!''
Hij had gelijk; toen ze door de opening naast het bord stapten strekte een kaal landschap zich voor hen uit. Het werd gesierd door een verkommerde boom, maar een gebouw dat als reparatieplaats had kunnen dienen, was nergens te zien.

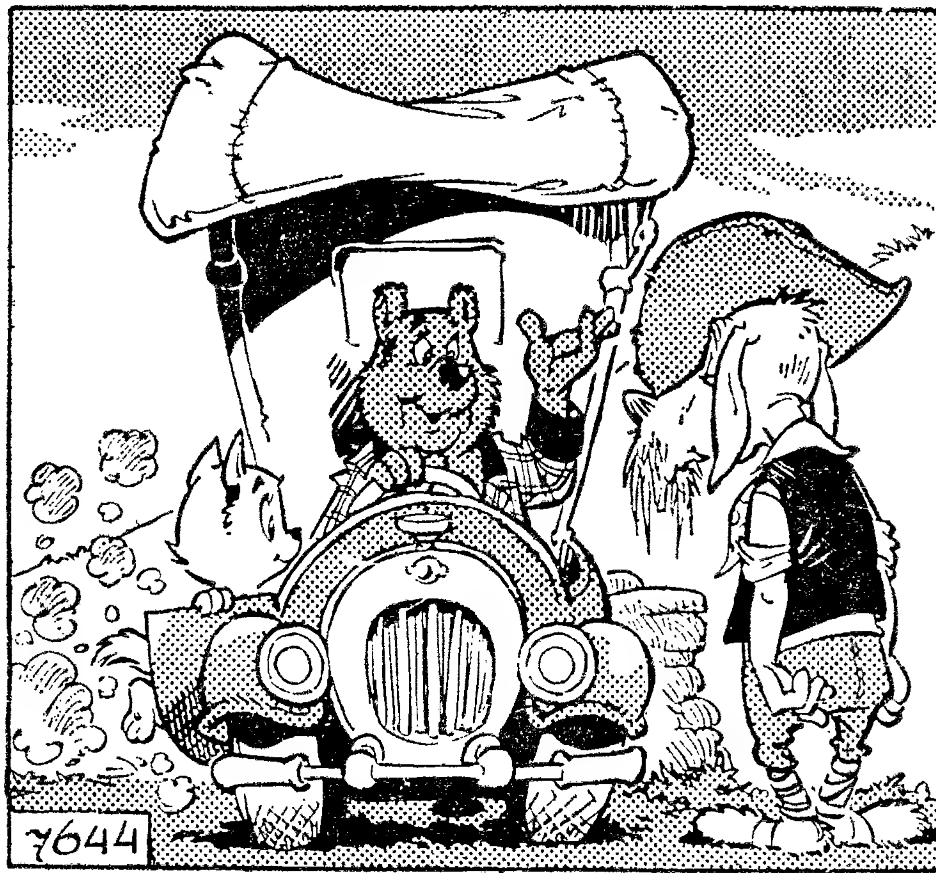
,,Ach'', merkte heer Bommel vergoelijkend op, ,,de ondernemer zal misschien verhuisd zijn. Laten we een eindje verder lopen, dan vinden we hem wel.''
Zo gezegd, zo gedaan. Ze volgden de natte weg naar beneden en toen stonden ze plotseling voor een gehucht van enkele huisjes en een bord met de plaatsnaam.

,,Kilkrook!'', riep heer Bommel uit. ,,Dat is het dorp dat we zochten! Zie je wel? Als je maar naar mij luistert, komt alles goed!''
Met deze woorden begaf hij zich naar de herberg en trad binnen. De gelagkamer was groot en duister en er was op dit vroege uur slechts één gast, die lusteloos aan de tapkast hing.
,,Goede morgen'', sprak heer Bommel minzaam. ,,Kunt u mij ook een kleine inlichting geven? Ik heb een beetje motorpech en zodoende heb ik mijn auto bij de garage op de heuvel laten staan. Maar er is een moeilijkheid. Er is daar geen garage.''
De herbergier en de gast keken hem lodderig aan en schudden toen nadenkend het hoofd.
,,Je moet je vergissen, vreemdeling'', zei de eerste. ,,Er is daar geen garage, en er is ook nooit een geweest. Zo'n ding hebben we niet in Kilkrook. Maar Lubber Nat hier weet alles van auto's. Die wil je wel helpen.''

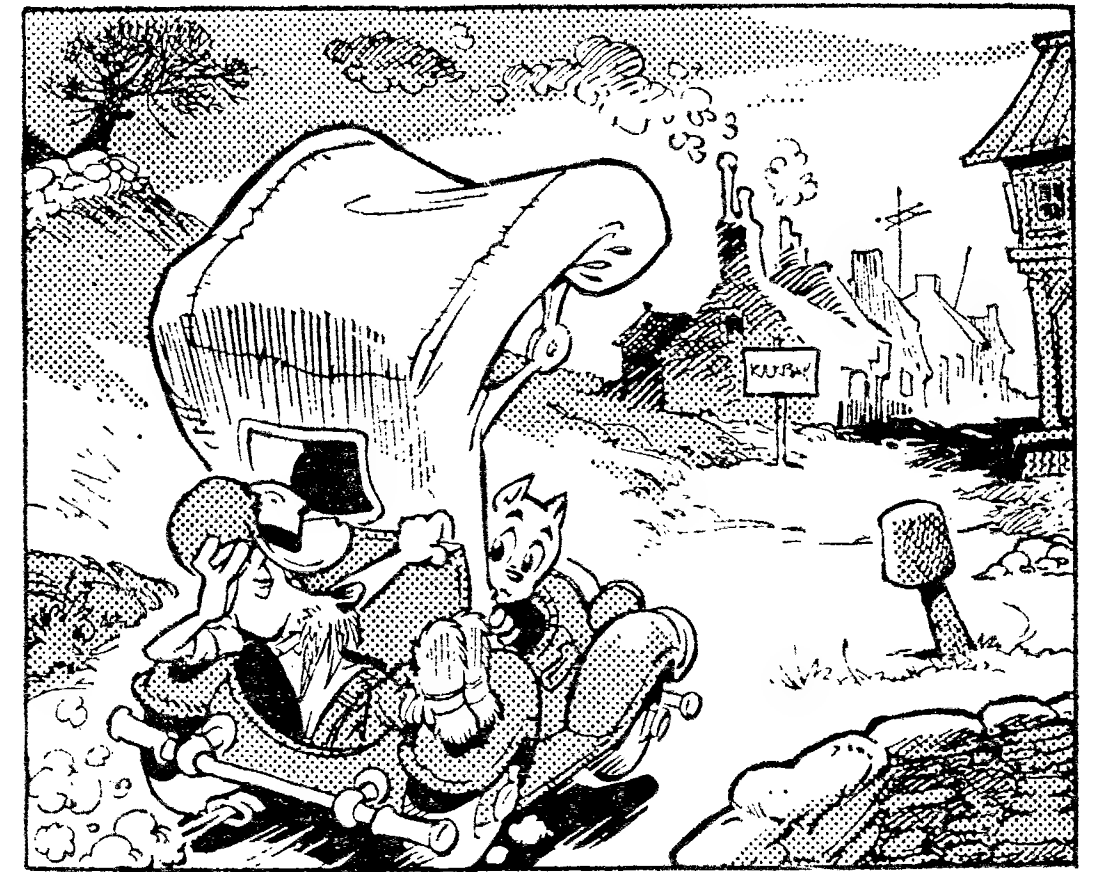

7643 ,,Dat is raar'', sprak heer Ollie bevreemd. ,,Er stond een bord daar op de heuvel bij het muurtje. Er was op geschreven. Motorreparaties klaar terwijl u wacht. En u zegt, dat er hier in de buurt nooit een garage geweest is.''
,,Nooit'', zei de waard. ,,Maar Lubber Nat hier weet alles van auto's af, en als je pech hebt, wil hij je vast wel helpen.''
De aangeduide leegde zijn glas en liep met kromme knieën de deur uit.
,,Alles, dat is een beetje overdreven'', sprak hij tot heer Bommel, die hem volgde. ,,Maar ik weet er genoeg van om ze weer aan het rijden te krijgen. Als het maar geen tweepitters of kopkleppers zijn, want daar houd ik niet van. Waar is je wagen, meneer?''
,,Daar bij dat muurtje'', zei heer Ollie. ,,Bij dat bord... eh... Alleen is dat bord er niet meer. Nu ja, dat doet er nu niet toe. Kijk, de narigheid is, dat de wagen niet meer starten wil. Hij sputterde al een tijdje en toen hield hij er ineens mee op. En het geeft niet of ik op de knop druk...''
,,Welke knop?'', vroeg Lubber Nat.
,,Heer Bommel!'', riep Tom Poes uit. ,,Hebt u dat gezien?''
,,Nu moet je me niet storen'', hernam heer Ollie gehinderd. ,,Ik ben aan een technische uitleg bezig.''
Zo sprekende nam hij echter het stuur plaats en drukte op de starter.
,,Deze knop'', legde hij uit. Zijn woorden gingen verloren in het geraas van de motor, die onmiddellijk aansloeg, een dichte rookwolk uitblazend.
,,De kap!'', riep Tom Poes. ,,De kap is gemaakt''
Maar ook zijn woorden gingen in het geronk verloren.

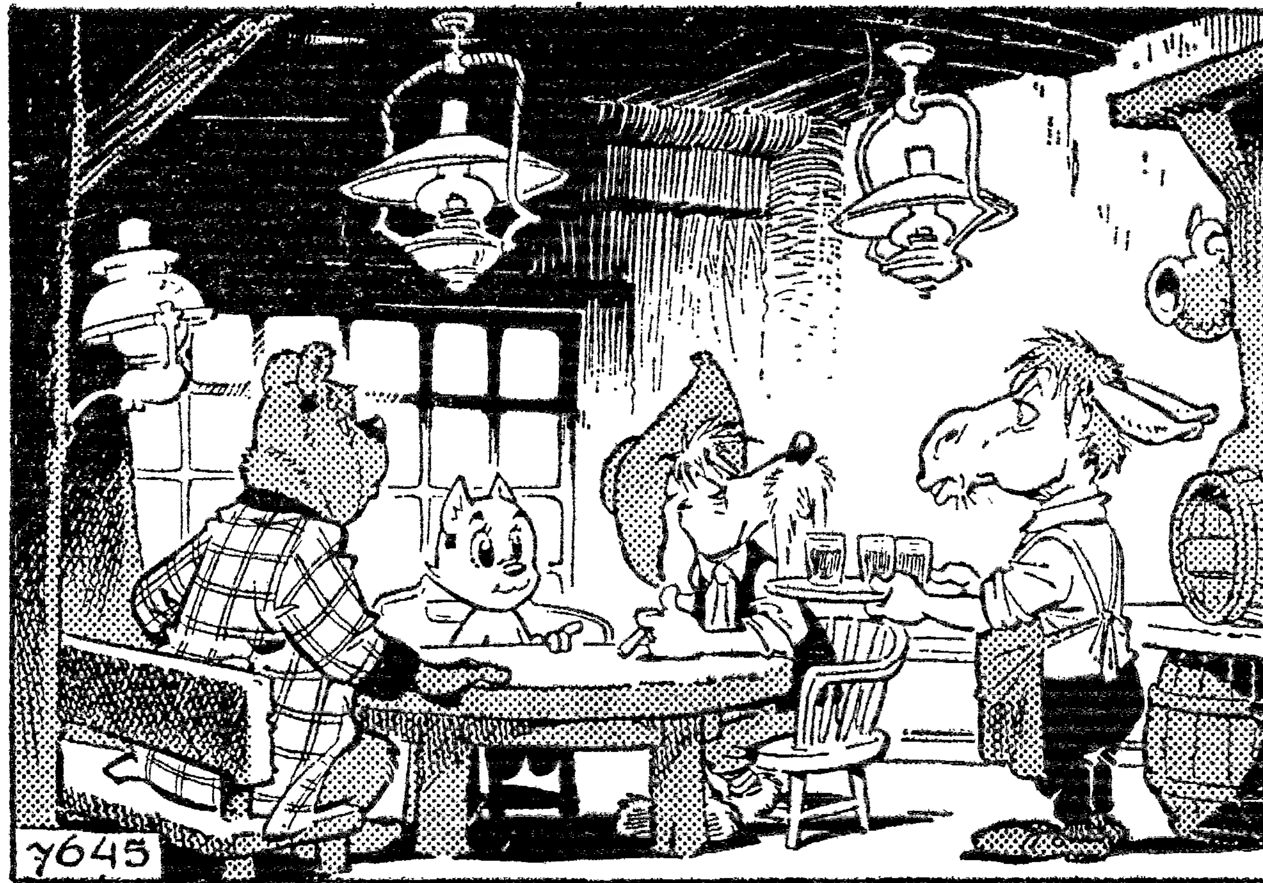

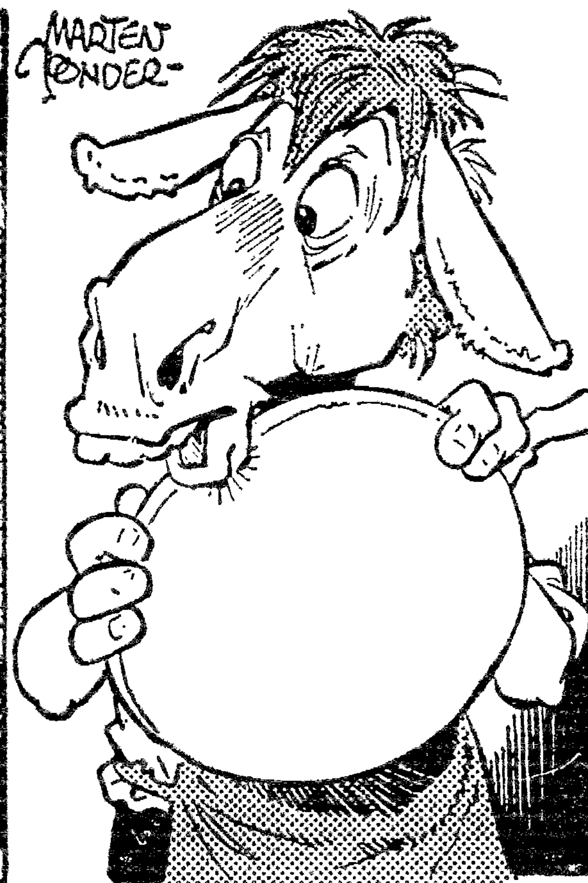

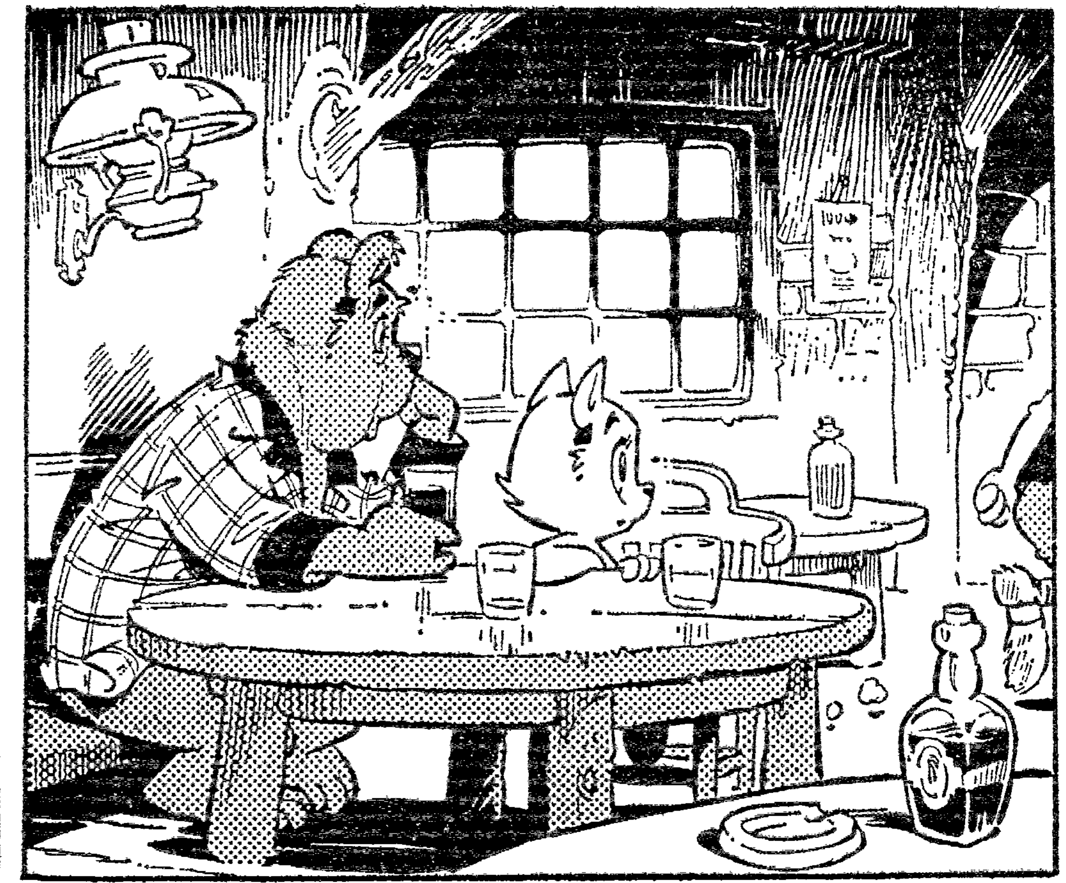

7644 ,,Dat is nu toch eigenaardig!'', riep heer Bommel boven het geronk van de motor uit. ,,Hij loopt als een zijtje!''
,,En de kap is gemaakt!'' voegde Tom Poes eraan toe, terwijl hij naar binnen klom. ,,Zou hier dan toch een garage zijn?''
,,Niks garage'', mompelde Lubber Nat, het hoofd bedenkelijk schuddend. ,,Die hebben we hier niet. Ik ben de enige die verstand van wagens heeft in deze buurt. Maar je hebt een buitenlands model en die werken soms heel buitenissig, zogezegd.''
,,Hij is gerepareerd, dat is de hoofdzaak!'', hernam heer Ollie monter. ,,Klim maar achterin, heer Nat. Dan gaan we een verversing gebruiken in de herberg. We hebben een omweg genomen door het moeras en dat was erg vermoeiend, ziet u?''
De autodeskundige schoof zijn hoed wat naar voren en kwam een stapje naderbij.
,,De weg door het moeras?'', herhaalde hij. ,,Dat kan niet. De enige weg is de hoofdweg.''
,,Stap nu maar in'', drong heer Bommel aan. ,,Mijn teer gestel heeft behoefte aan rust en versterking waar ik me ontspannen aan over kan geven nu de Schicht weer hersteld is.''

Lubber Nat liet zich mompelend in de bagageruimte neer en heer Ollie stuurde zijn voertuig in snelle vaart naar het gehucht Kilkrook. Maar Tom Poes had er nog geen rust bij.
,,Weet u zeker, dat er geen andere weg is?'', vroeg hij achterom kijkend.
,,Sekuur'', bevestigde de heer Nat. ,,Er moet wel een soort pad geweest zijn. Maar dat is zo'n honderd jaar geleden in de drab gezakt, dat is zeker.''

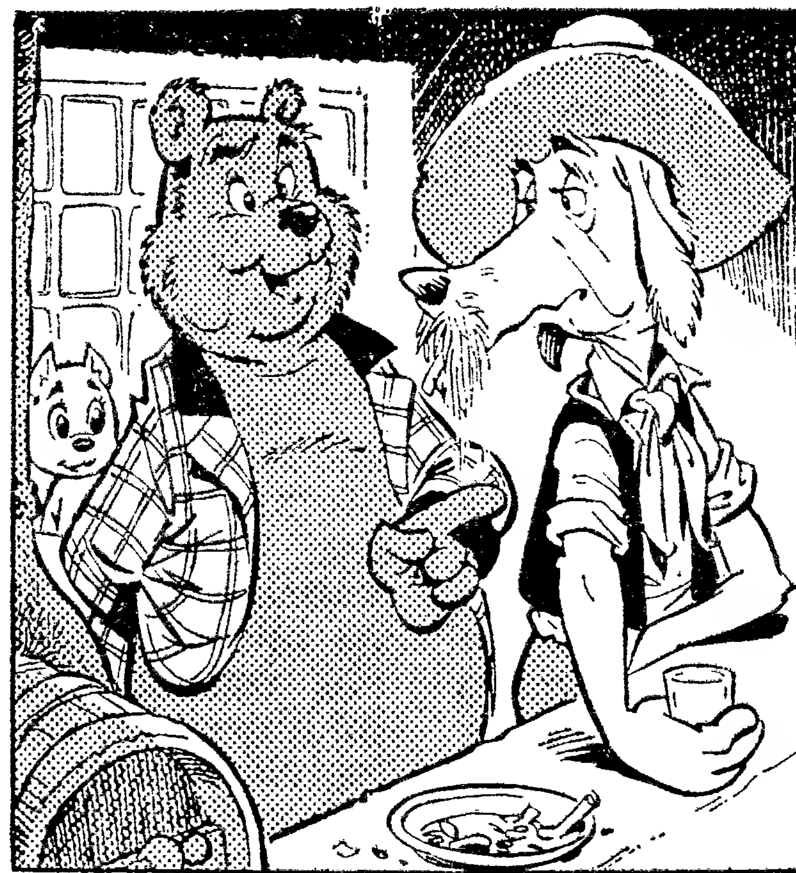

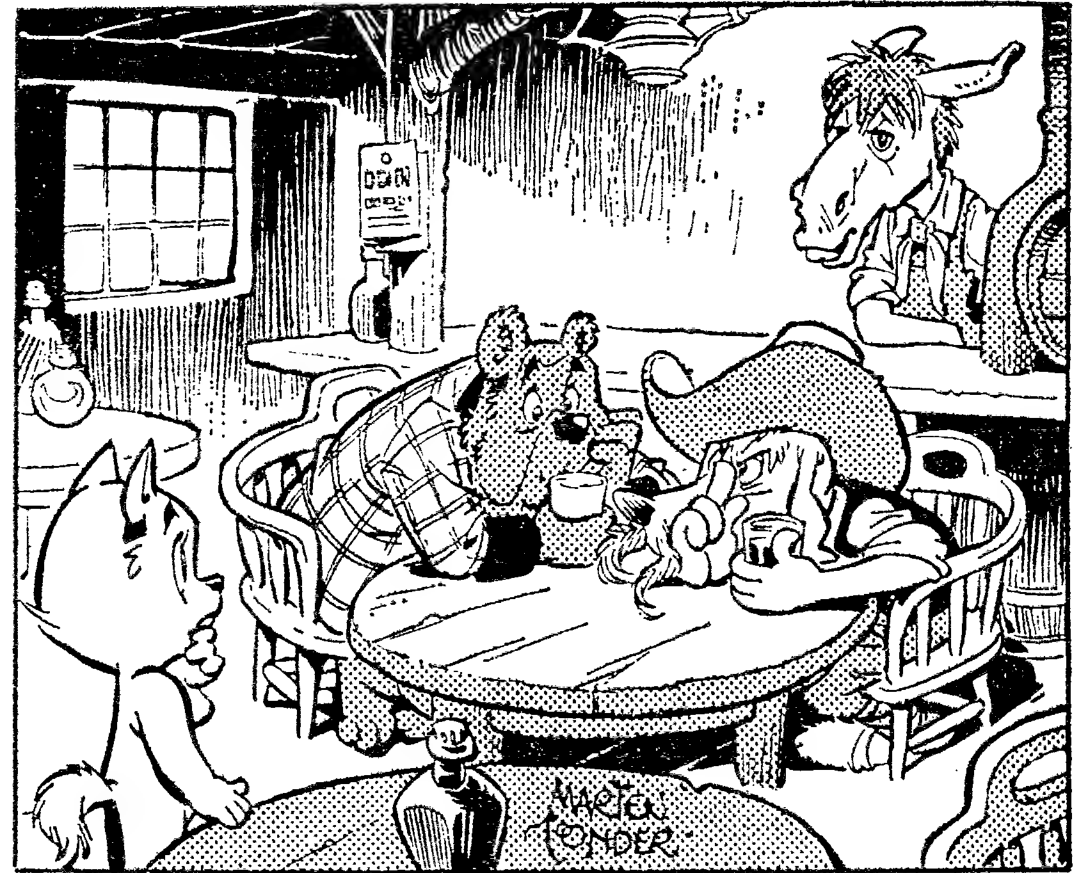

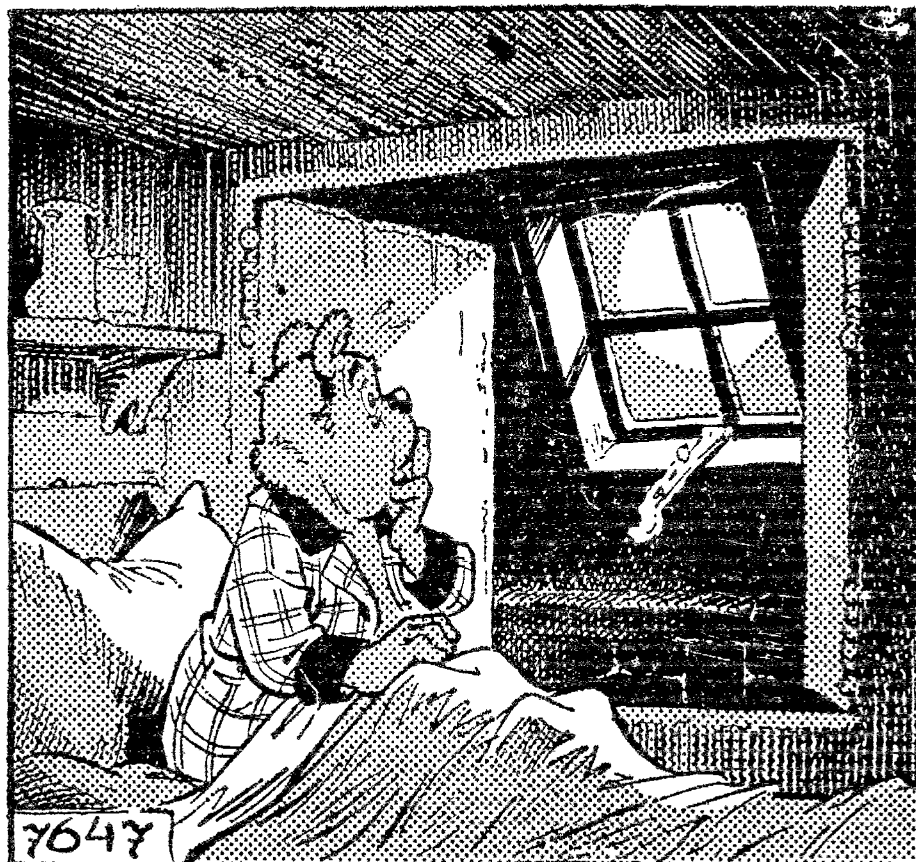
7645 In de herberg aangekomen bestelde heer Bommel een ontbijt en een verfrissende dronk en de waard haastte zich om het laatste te brengen.
,,Dat was een vlug karwei, Lubber'', zei hij prijzend. ,,Jullie zijn al gauw weer terug.''
,,De wagen was al gemaakt toen we boven kwamen'' legde de aangesprokene uit. Hij nam een diepe teug uit zijn glas en voegde er peinzend aan toe: ,,En deze vreemdelingen zijn over de weg door het moeras gekomen. Wat zeg je daarvan?''
De herbergier was een ogenblik geheel sprakeloos. Hij klemde het blad tegen zich aan en bezag zijn gasten met uitpuilende ogen.
,,Het ene kan niet en het andere kan niet'', sprak hij ten slotte met bevende stem. ,,Het moet een geval van Moonkrook zijn. Daar praatte mijn grootvader wel eens over, maar dat is al lang niet meer voorgekomen. Dit zijn vreemde gasten.''
Hij spoedde zich weg en Lubber Nat volgde hem, nadat hij betrekkend zijn glas geledigd had.
,,Wat zouden ze bedoelen?'', vroeg heer Ollie onthutst. ,,Heb jij wel eens van Moonkrook gehoord, jonge vriend? Ik heb nog nooit meegemaakt, dat iemand mij een vreemde gast durfde noemen...''
Hij zweeg even en voegde er toen nadenkend aan toe: ,,Zou het soms iets met de regenboog te maken hebben, die ons met haar stralen verwarmde? Dat was toch wel heel bijzonder, nu ik er nog eens over nadenk.''

7646 - De herbergier had zich met Lubber Nat bij de tap teruggetrokken en voerde daar nu mompelend een gesprek.
,,Die weg door het moeras?'', zei hij. ,,Die is honderd jaren geleden in de blubber gezakt. Weet je zeker dat ze die genomen hebben?''
De stamgast knikte. ,,Dat zei die dikke'', bevestigde hij. ,,En waarom zou hij liegen? Trouwens, er mankeerde niks aan z'n wagen. Er is iets bijzonders met hem.''
,,Het kan ook best wezen, dat ze ons voor de gek houden'', hernam de waard. ,,Een achterlijk gebied met een bijgelovige bevolking, denken ze misschien. Pas op!''
Op dat moment trad heer Ollie nader.
,,Ik zou graag willen weten wat u daarnet met Moonkrook bedoelde'', sprak hij. ,,Een geval van Moonkrook zei u, en kijk, dat interesseert mij nu. Vooral omdat de regenboog vóór mij op de weg gestaan heeft, als u begrijpt wat ik bedoel. Mag ik u een verfrissing aanbieden, heer Nat?''
,,Allemaal bijgeloof!'', riep de herbergier stroef lachend. Maar Lubber Nat nam zijn glas op en ging vertrouwelijk met heer Bommel aan een tafel zitten.
,,De moerasstreek deugt niet'', verklaarde hij. ,,Daar worden de richtingsborden omgedraaid, zodat reizigers verdwaald raken en de mist ingaan. Dat doet de Moonkrook, zou ik zeggen wanneer ik bijgelovig was. Die heeft daar lol in. Het is natuurlijk onzin, maar aan de andere kant, wanneer de Moonkrook vriendelijk tegen je is, kan je het goed treffen.''
,,Hahaha, allemaal bijgeloof!'', riep de waard achter de tapkast. ,,Je moet niet zoveel praten, Lubber. Dat brengt ongeluk.''

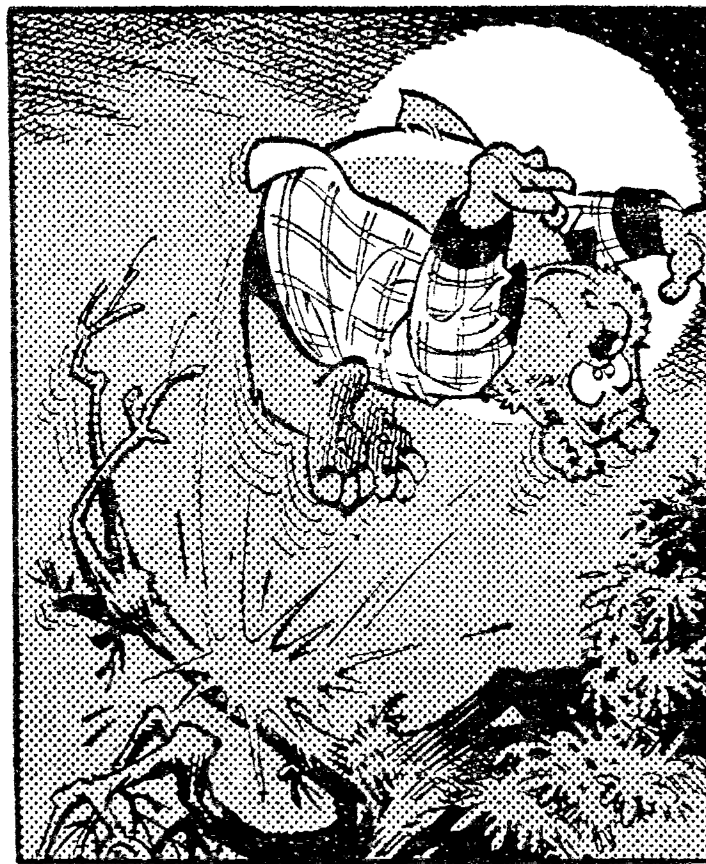

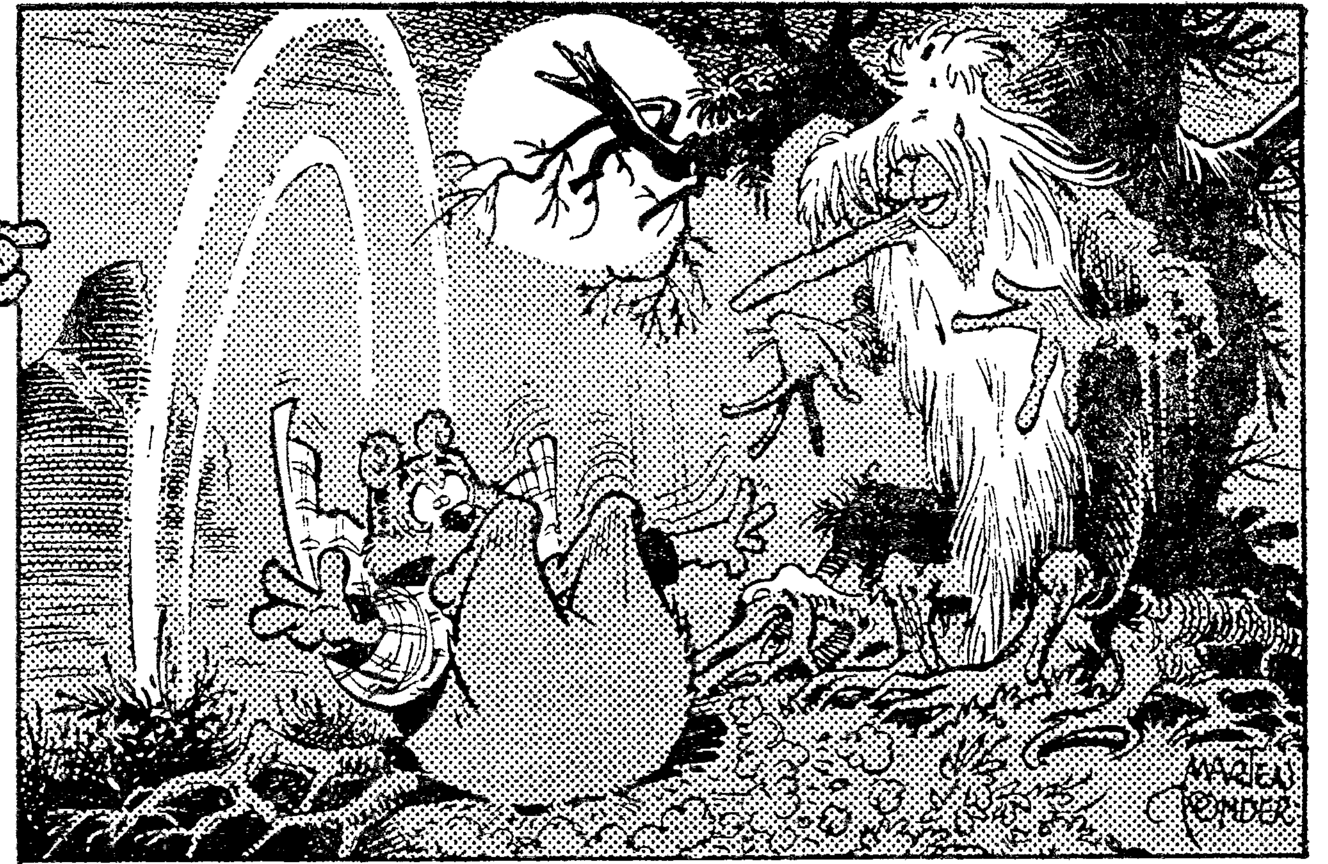

7647 - Heer Ollie was die avond vroeg naar bed gegaan om de nachtrust in te halen die hij te kort gekomen was.
Het was een keurig kamertje dat de herbergier hem wees — het bed was proper en de volle maan scheen vriendelijk door het dakvenster. Maar toch kon de vermoeide heer de slaap niet vatten.
,,De verhalen van Lubber Nat laten me niet met rust'', dacht hij, terwijl hij peinzend op zijn legerstede zat. ,,Allemaal bijgeloof, natuurlijk. Maar toch voel ik dat hier mogelijkheden zijn voor een heer die iets buitengewoons wil doen. Iets interessants, waarover gesproken wordt, als iemand begrijpt wat ik bedoel.''
Met deze gedachte stapte hij het bed uit en verliet de herberg om een korte wandeling te gaan maken.

Als vanzelf nam hij de weg die door het moeras voerde, en omdat het een lichte nacht was, lag die helder voor hem.
,,Wat een onzin dat deze weg niet meer zou bestaan'', sprak heer Bommel tot zichzelf. ,,Hij is wat smal, met die afgrond aan de ene kant en aan de andere al die plassen. Maar toch is hij heel duidelijk. De bevolking mist de moed om deze kant uit te gaan.

Bijgeloof, dat is het natuurlijk. Maar voor iemand met een nuchter en gezond verstand...''
Verder kwam hij niet, want op dat moment brokkelde de weg onder hem af en stortte met de hevig geschrokken wandelaar in de afgrond.

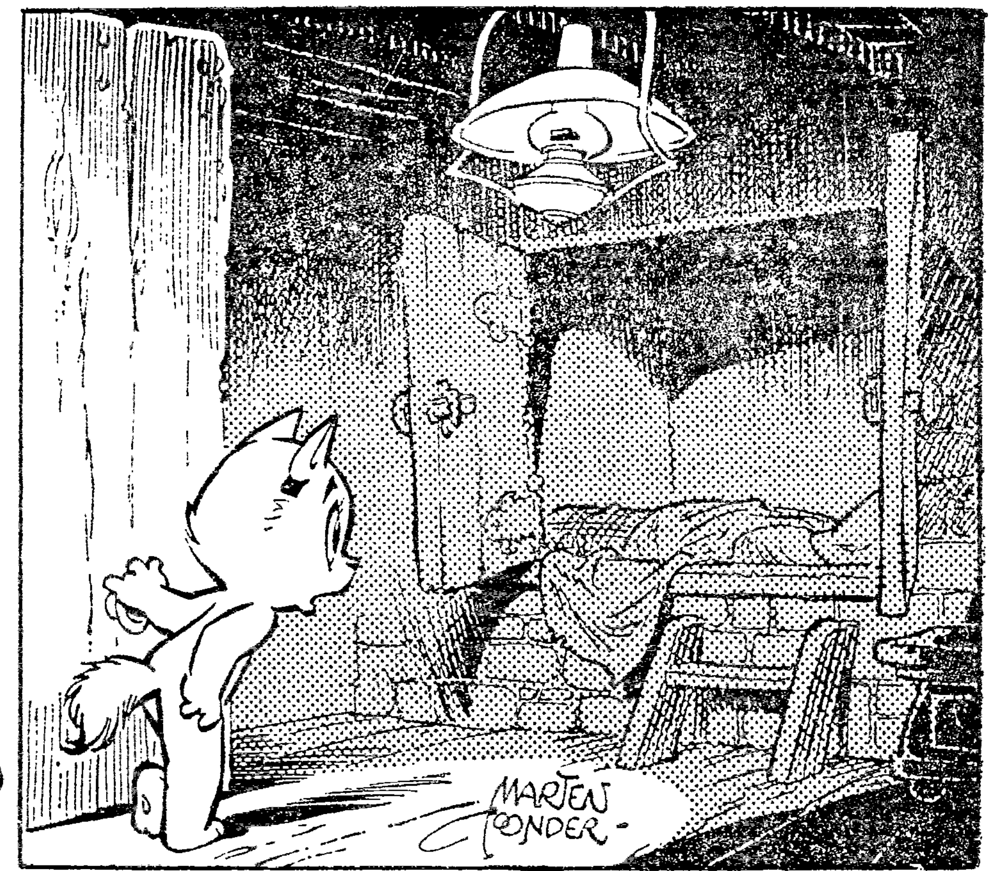
7648 - Natuurlijk schrok heer Ollie vreselijk, toen de weg ineens onder hem wegzakte en hij in de afgrond viel.
,,D-dat k-komt er n-nu van!'', prevelde hij, terwijl de nachtwind hem om de slapen gierde. ,,S-spotten met d-de K-krook-krook..''
Op dat moment werd hij opgevangen door een boompje dat zijwaarts uit de rotswand groeide en dat diep doorboog onder zijn gewicht. Het had gelukkig sterke wortels en na een moeilijk ogenblik veerde de stam terug, zodat de verbijsterde heer met kracht omhoog geworpen werd. Hij was nu geheel de kluts kwijt, en daar hij de maan en de sterren op ongeordende wijze voorbij zag schieten, meende hij reeds dat zijn einde naderde. Maar tot zijn verbazing plofte hij tamelijk onbeschadigd op een veerkrachtige moslaag tussen de wortels van een boomgroep neer.

,,De aard is ongebonden'', zei een krakende stem.
Heer Bommel richtte zijn draaiende ogen naar boven en zag dat hij aan de voeten van een knobbelige grijsaard terecht gekomen was.
,,W-wah b-blief?'', stamelde hij, terwijl hij zich moeilijk oprichtte.

,,Ongebonden'', herhaalde de oude. ,,De aard. Met allerhand slijpsel is de gneis aan de leus gekoekt. Maar ja, het moer is te na.''
,,Het m-moer'', herhaalde heer Ollie zonder begrip. ,,Te n-na.''

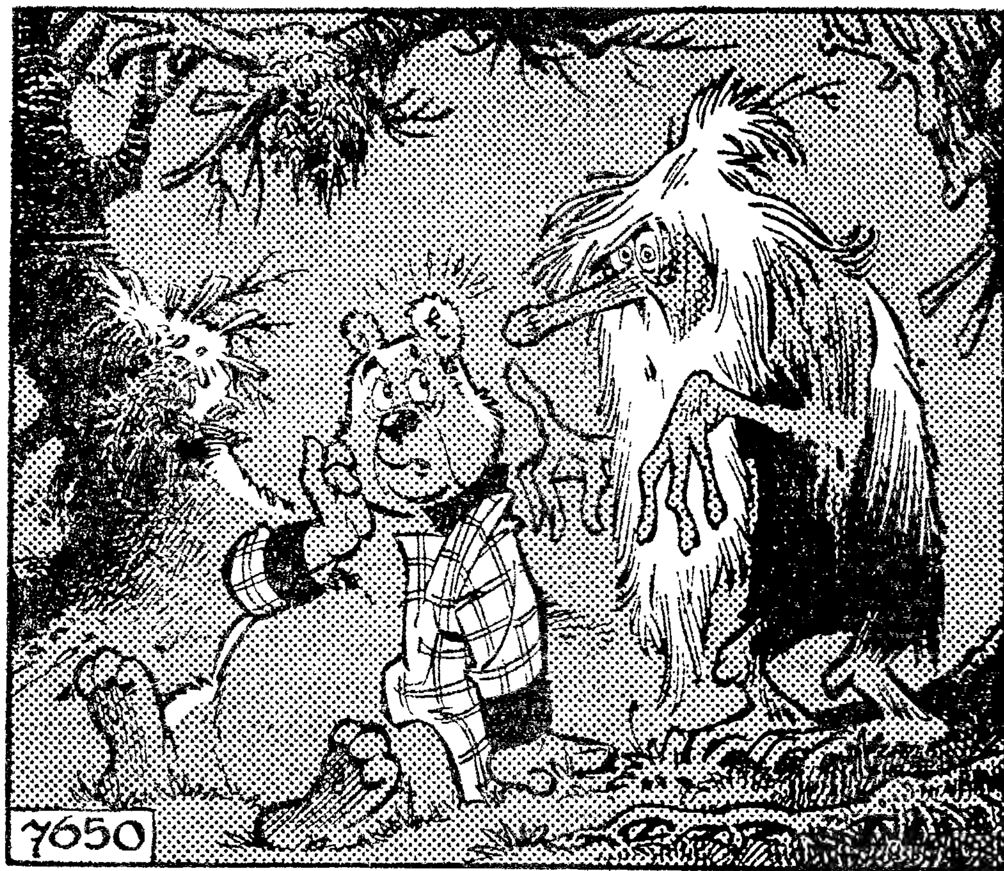
,,Dat is het!'', kraaide de grijsaard goedkeurend. ,,Daarom houdt het niet. Je had dat kunnen knijzen. Maar het is hulpbaar, dat de maan hoep is.''

7649 - Heer Ollie was de gevolgen van zijn val nu weer te boven gekomen en hij nam een zittende houding aan tegenover de grijsaard.
,,Mijn naam is Bommel'', sprak hij. ,,Olivier B. Bommel. Ik wil niet persoonlijk worden, natuurlijk. Maar uw spraak herinnert mij aan iemand die ik ken. Bent u soms familie van Kwetal? Ik heb nu eenmaal een groot denkraam en zoiets ontgaat mij niet licht.''

De oude fronste de wenkbrauwen, zodat zijn ogen achter het struikgewas verdwenen.
,,Kwetal?'', herhaalde hij ritselend. ,,Ach, iedere familie heeft zijn zwarte loebas, moet je maar denken. En ik word Krook genoemd.''
Terwijl dit gesprek plaats vond, was Tom Poes, niet ver vandaar, wakker geworden. De maan scheen helder door het venstertje van het herbergvertrek en daar krijgt men onrustige dromen van.
,,Maar dat is het niet'', dacht Tom Poes. ,,Ik ben ongerust over heer Ollie, en dat komt door het gesprek dat hij met Lubber Nat had. Het zou net iets voor hem zijn om op onderzoek uit te gaan, in het moeras of zo, en dan moeilijkheden te krijgen. Ik kan beter eens even kijken.''
Met deze gedachte klom hij de bedstede uit, liep over de gang naar de kamer van heer Bommel en klopte aan. Er kwam echter geen antwoord en toen hij de deur opende, zag hij met schrik dat het bed verlaten was.
,,Daar heb je het al'', mompelde hij. ,,Wie weet wat er gebeurd is!''

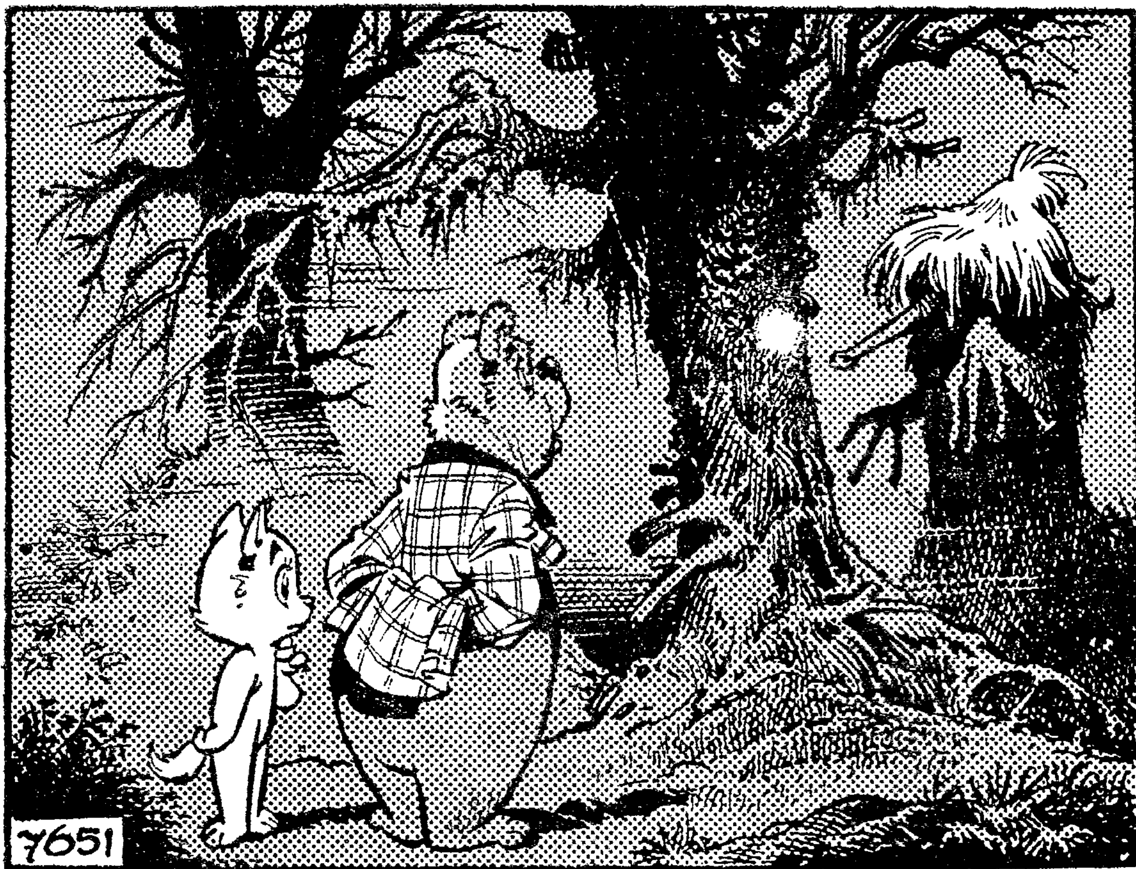

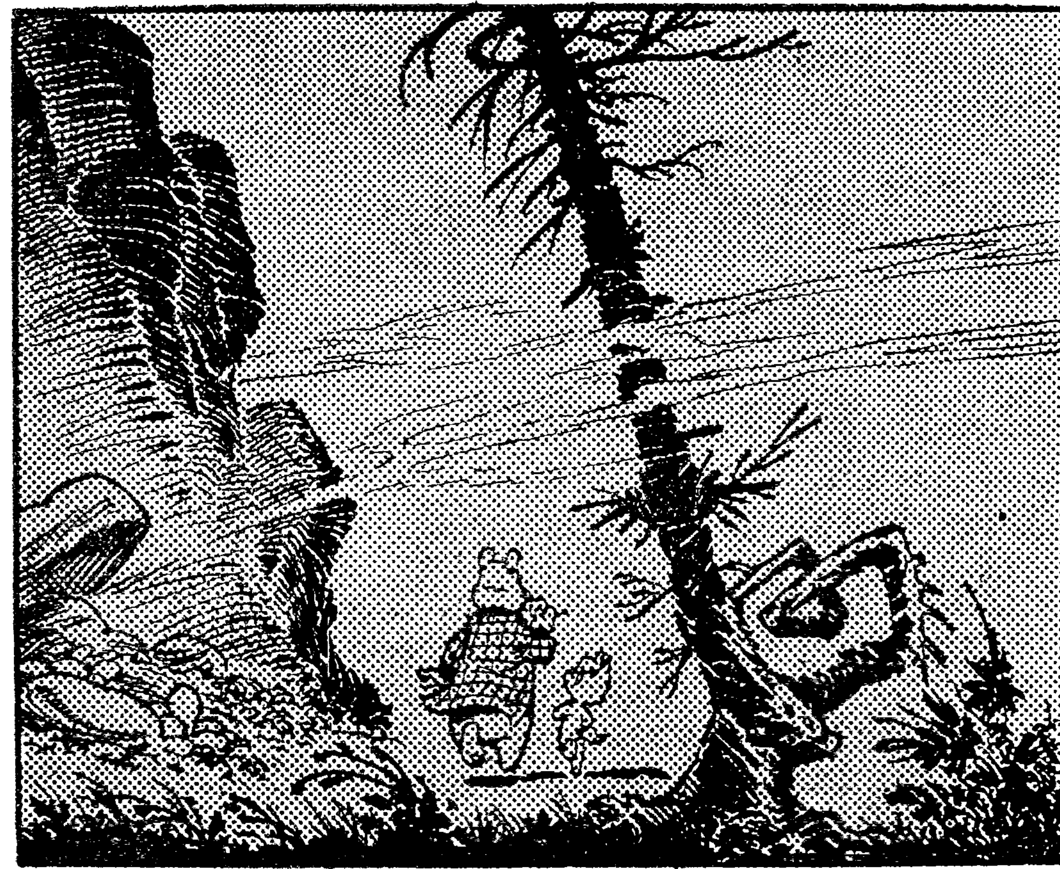

7650 Heer Ollie was nog steeds in gesprek met de grijsaard, maar deze trok plotseling het hoofd tussen de knobbelige schouders en wees krakend in de verte.
,,Ik hoor baljaren!'', siste hij.
Daar keek heer Bommel natuurlijk van op.
,,Kom, kom'', sprak hij deelnemend. ,,U hoeft niet bang te zijn, hoor. Ik voor mij geef niet om het donker. Maar op uw leeftijd kan ik mij voorstellen, dat. . .''
,,Sssst!'', ritselde de oude. ,,Het komt benader! Kan jij daar niets aan voorkomen, met je grote denkraam? Het moer wordt steeds onstiller! Hoor je het niet?''

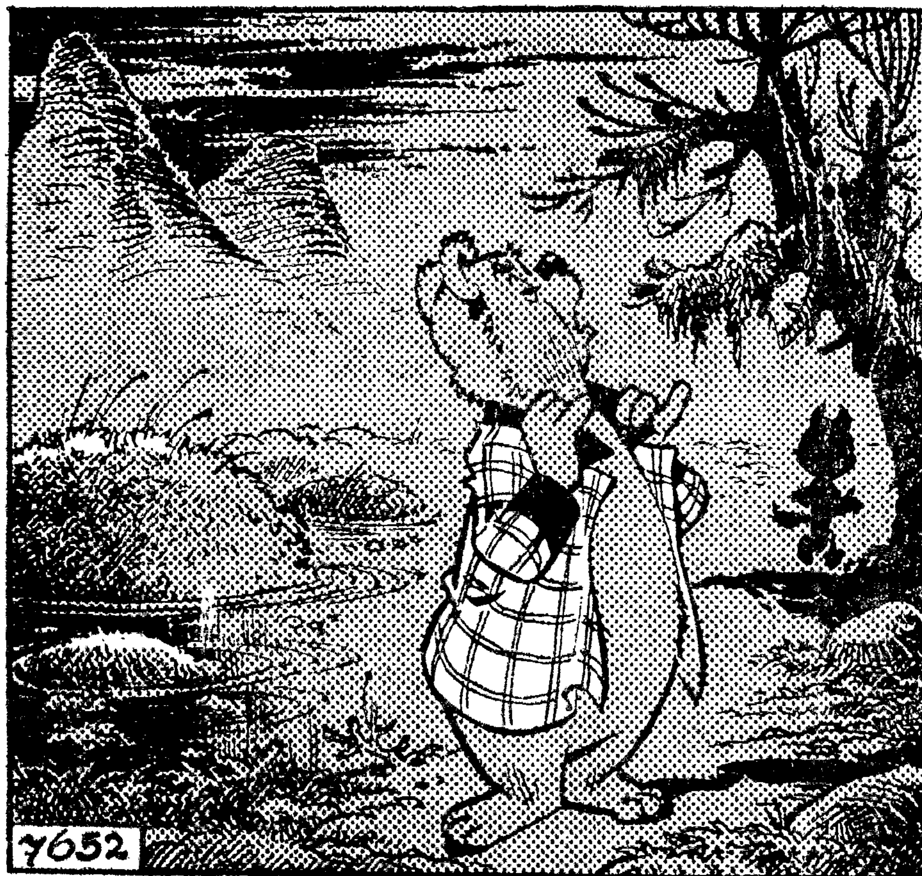
Heer Ollie stak luisterend het hoofd vooruit en toen hoorde hij in de verte een stem die zijn naam riep.
Het was Tom Poes, die zoekend langs het moeras naderde en die nu de plek ontdekt had waar de weg naar beneden was gestort.

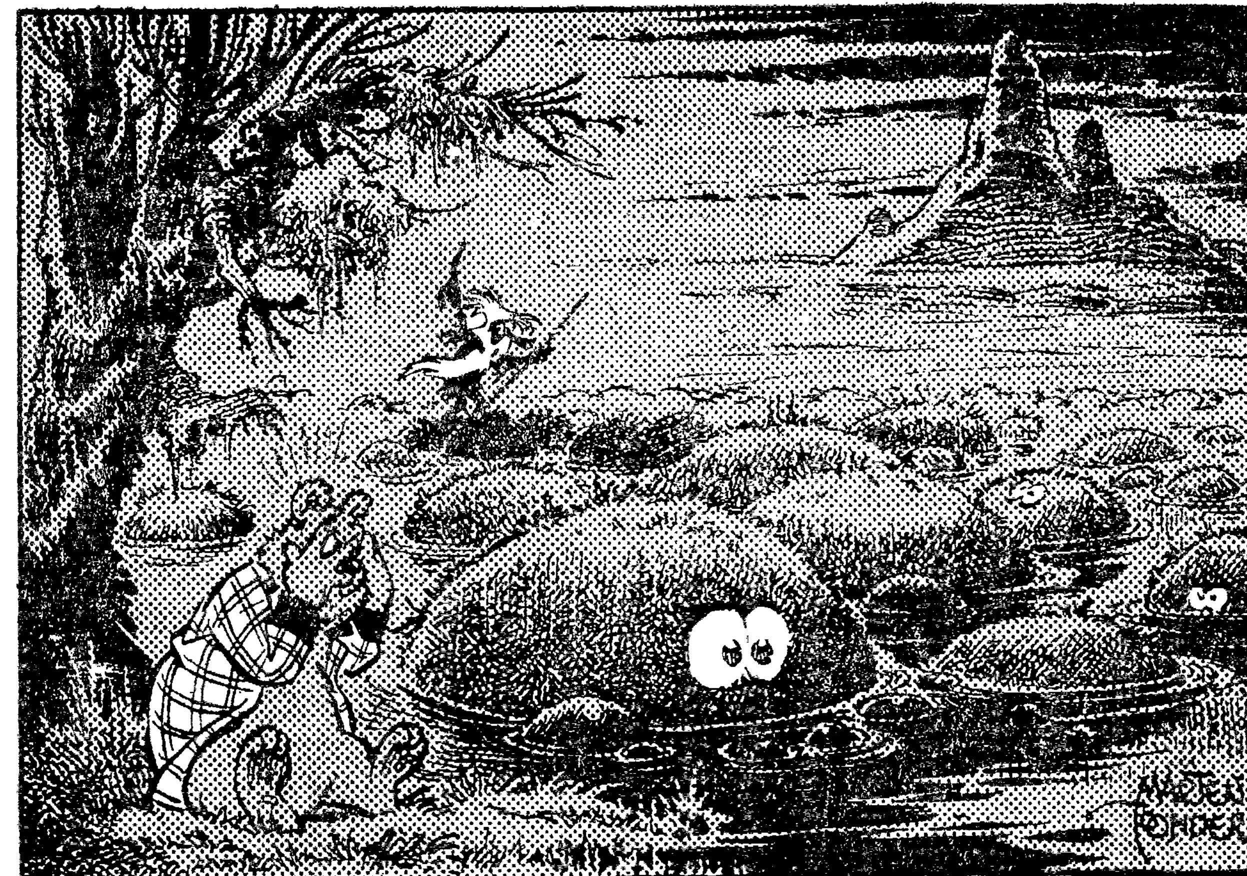
,,Niks aan de hand hoor, jonge vriend!'', riep heer Bommel, tussen de bomen te voorschijn tredend. ,,Je hoeft je werkelijk niet ongerust te maken want ik weet me altijd wel te redden, dat weet je toch?''
,,Liep u hier, toen de weg verzakte?'', vroeg Tom Poes geschrokken.
,,Precies'', gaf heer Ollie toe. ,,Het was wel even een schok, hoor, zo'n val midden in de nacht! Maar je weet. . . .''
,,Hoe bent u dan zo goed terecht gekomen?'', hield Tom Poes aan. ,,De afgrond is aardig diep!''
,,Dat?'', vroeg heer Bommel bewolkend. ,,Dat is me in de gauwigheid even ontgaan, als je begrijpt wat ik bedoel. Wat zeur je toch? Je stelt niet genoeg vertrouwen in me — en met je geroep heb je die arme grijsaard bang gemaakt, ook nog.''
,,Grijsaard?'' herhaalde Tom Poes, terwijl hij bevreemd in de aangeduide richting keek.

7651 „Welke grijsaard bedoelt u?'', vroeg Tom Poes. „Ik zie niemand.''
Heer Bommel draaide zich om en staarde fronsend naar de boomgroep die hij net verlaten had.
„Eigenaardig'', mompelde hij. „Daarnet was hij er nog. Maar je hebt hem laten schrikken met je geroep, zoals ik al zei. Misschien is de oude stakker gevlucht. Hij klaagde al, dat het moer zo onstil werd.''
„Hm'', zei Tom Poes, „zei hij dát?''
„Komaan, laten we weer naar de herberg gaan'', hernam heer Ollie. „Voor jonge lieden is het al lang slapenstijd. Ik voor mij had behoefte aan een wandeling om mijn gedachten op grote, belangrijke dingen te kunnen richten. Toen ik zo héél stilletjes mijn geestesoog in het maanlicht naar binnen sloeg, zag ik plotseling wat mij te doen stond, als je begrijpt wat ik bedoel.''
„Dit is een gevaarlijke streek'', zei Tom Poes, die zijn eigen gedachten gevolgd had. „We kunnen beter teruggaan of ergens anders heen. Het bevalt me hier niet.''
Heer Bommel hield de pas in en er verscheen een koppige uitdrukking op zijn gelaat.
„Daar heb je het weer!'', riep hij uit. „Juist nu ik een plek gevonden heb waar ik me zó ontplooien kan dat het de aandacht zal trekken, wil jij me weer in mijn bewegingen beknotten! Meneer wil hier weg! Nu, ik blijf hier, als je dat maar weet!''

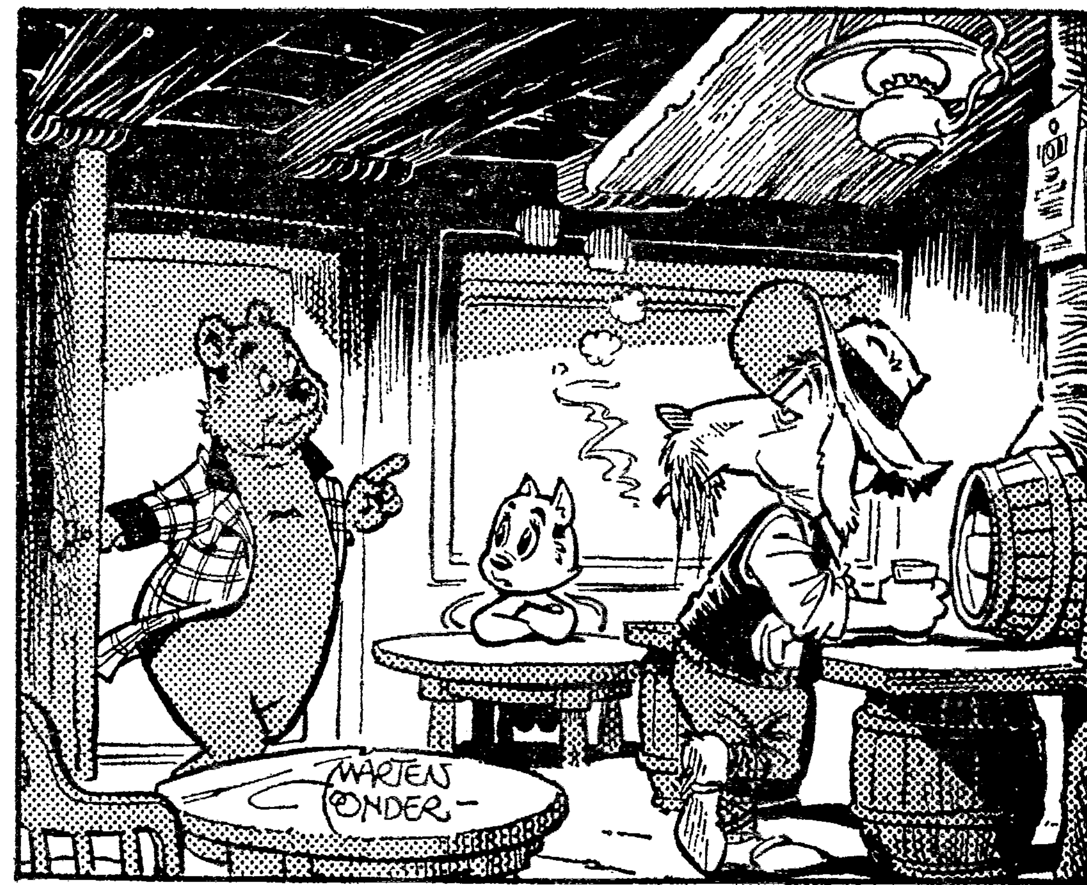

7652 Tom Poes kende zijn vriend langer dan vandaag en hij wist, dat er niets aan te doen was wanneer hij koppig werd.
,,Dan moet u het zelf maar weten'', zei hij schouderophalend. ,,Ik wilde u helpen, maar als u er zo over denkt, ga ik weer slapen.''
,,Doe dat'', riep heer Bommel hem na. ,,Ik kom straks wel. Hier is de plaats waar ik me kan bezinnen op het grote werk dat mij faam zal bezorgen, zodat mevrouw Doddel eh... zodat iedereen trots op mij kan zijn. Als je begrijpt wat ik bedoel!''

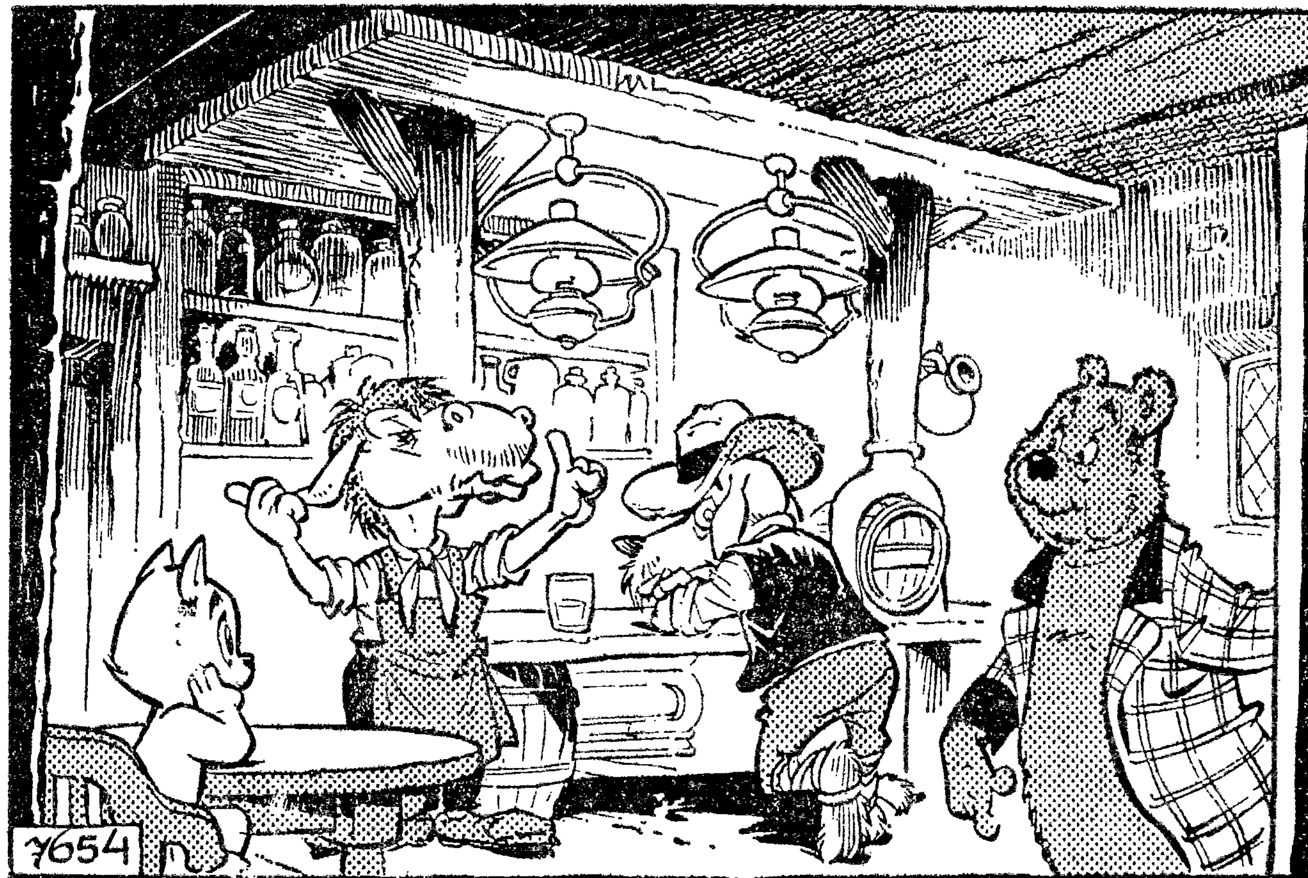
Tom Poes verdween zonder te antwoorden in de duisternis en de stem van de roepende heer verwoei in de nachtwind.
,,Toch is het hier niet stil'', sprak hij tot zichzelf. ,,Er zijn heel wat natuurgeluiden. Geritsel, geborrel van luchtbellen, het geplas van zeehonden...''
Hij zweeg en fronste de wenkbrauwen.
,,Zeehonden?'', herhaalde hij. ,,Dat kan niet. Dit is een stil, borrelend moeras!''
En hij keek schichtig over zijn schouder om een blik op de poel te werpen die achter hem in het maanlicht lag.
Maar stil was het daar allerminst. De moerasplanten waren bezig bolvormig op te zwellen, zodat ze ronde heuveltjes in het dras vormden — en terwijl ze dat deden, zetten ze zich langzaam in beweging. De hele modderige vlakte deinde en plonsde zachtjes voort en hier en daar meende de ontstelde heer bolle ogen waar te nemen, die hem bleek aanstaarden.
Deze aanblik was te veel voor hem. Hij sloeg de handen voor het gelaat en terwijl hij een kreet uitstiet, nam hij kreunend een zittende houding aan.
,,De maan is hoep!'', riep een krakende stem in de verte. ,,Dan moet het moer ontroerd worden!''

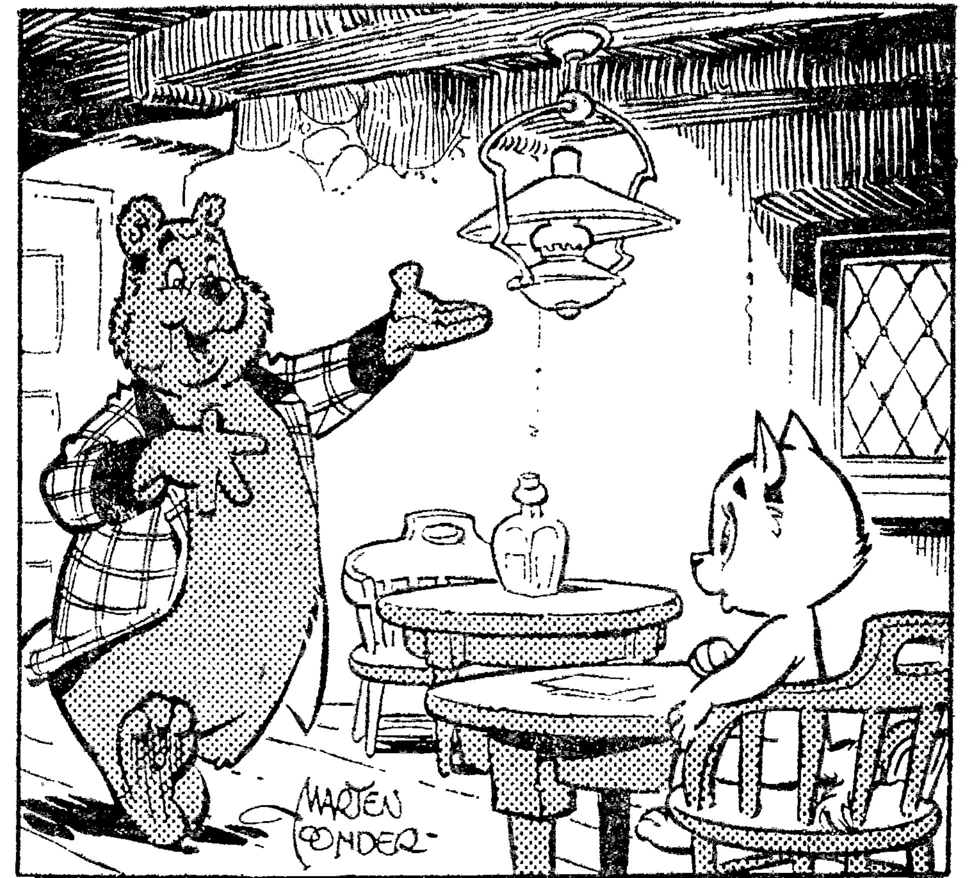

7653 De krakende stem kwam heer Bommel bekend voor, en terwijl hij voorzichtig opstond, wierp hij een schichtige blik op het moeras.
Dat was nog steeds tot aan de horizon in beweging, maar nu zag hij de gebogen gestalte van de oude Krook over de bollen naderkomen. De grijsaard pookte met een lange tak in het drab en zijn ogen glansden vreemd in de ochtendschemering, toen hij heer Ollie aankeek.
,,De zompen moeten wielen!", riep hij verklarend. ,,Je hoeft niet beduchten, Bommel! Het moer is monkelig als je in de zonboog gestaan hebt."
Zo roepende verdween hij langzaam met de voortdeinende moerasplanten uit het gezicht en heer Ollie begon opgewekt terug te lopen naar het dorp.
,,Zonboog?", herhaalde hij bij zichzelf. ,,Regenboog zal hij bedoelen! Ach ja, het is allemaal eigenlijk heel gewoon. Een vriendelijk moeras voor een heer die in een regenboog gestaan heeft. Mij kan hier niets gebeuren. Ach, dat moesten de kranten eens weten. En de tv en de radio! Wat een naam zou ik kunnen maken!"
Vervuld van deze en dergelijke gedachten betrad hij in de vroege morgen de herberg weer en daar trof hij Tom Poes aan, die op zijn ontbijt zat te wachten.
,,Hallo, jonge vriend", riep hij opgewekt. ,,Je was toch niet bang, vannacht? Dat hoefde niet, hoor! Zolang ik in de buurt ben, kan je hier niets gebeuren!"
,,Pas op!", waarschuwde Lubber Nat, die bij de tap zijn eerste glas stond te drinken. ,,De Moonkrook loert in het moeras! En het brengt ongeluk als je daar zo bol over praat!"

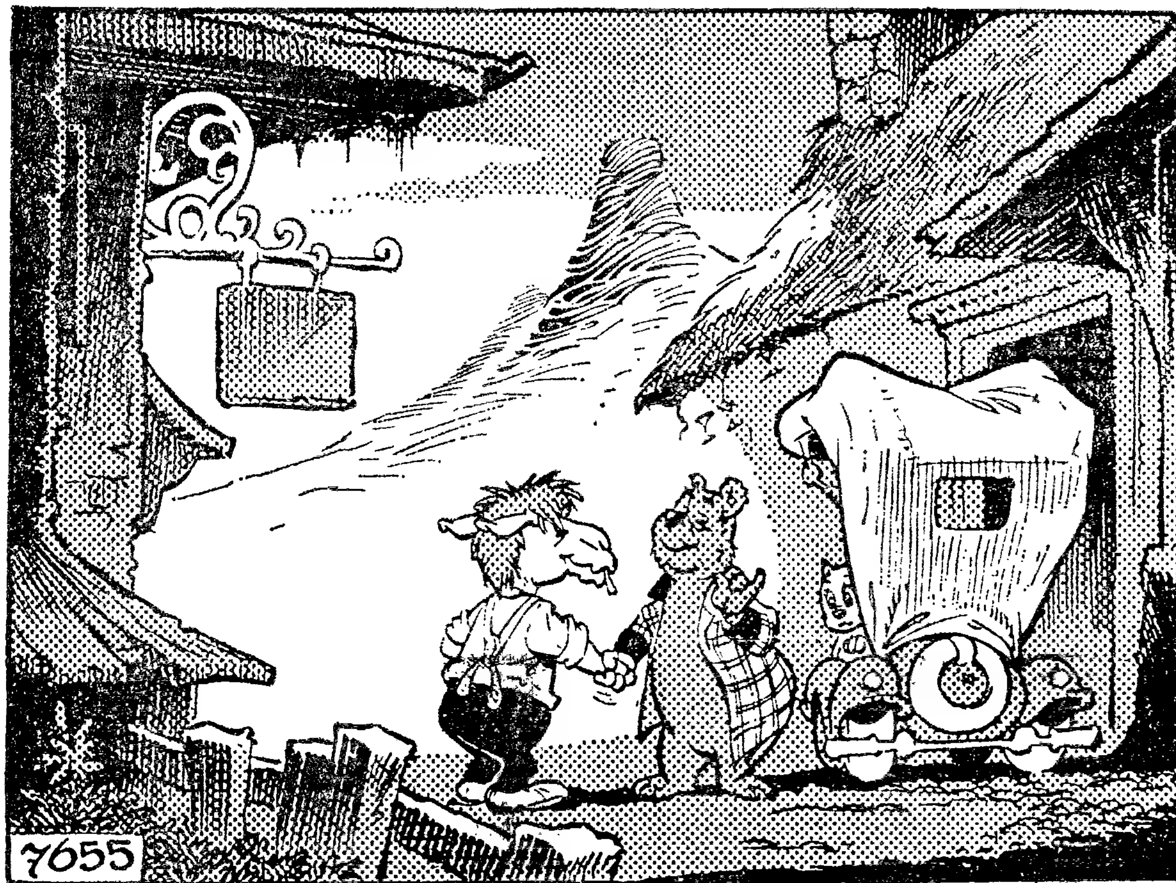
7654 Heer Bommel trok zich niets aan van het sombere gepraat van Lubber Nat.
,,Een heer die in een regenboog heeft gestaan, heeft geen last van Moonkrook'', sprak hij fier. ,,Dat heeft de oude heer Krook zelf tegen mij gezegd toen hij mij op de zompen voorbijwielde.''
Tom Poes keek hem ongerust aan.
,,Ach wat, regenboog'', zei hij korzelig. ,,Als u niet oppast, wordt u vreemd in het hoofd. Trouwens, waar is de schat die aan de voet van die regenboog moet liggen?''
Heer Ollie betrok en hij wilde net een scherpe terechtwijzing uitdelen, toen de waard riep, dat er telefoon voor hem was.
Heer Bommel trok zich terug in het met rommel gevulde hok dat hem gewezen werd, en toen hij de hoorn opnam, merkte hij, dat de Rommeldamse Bank aan de lijn was.

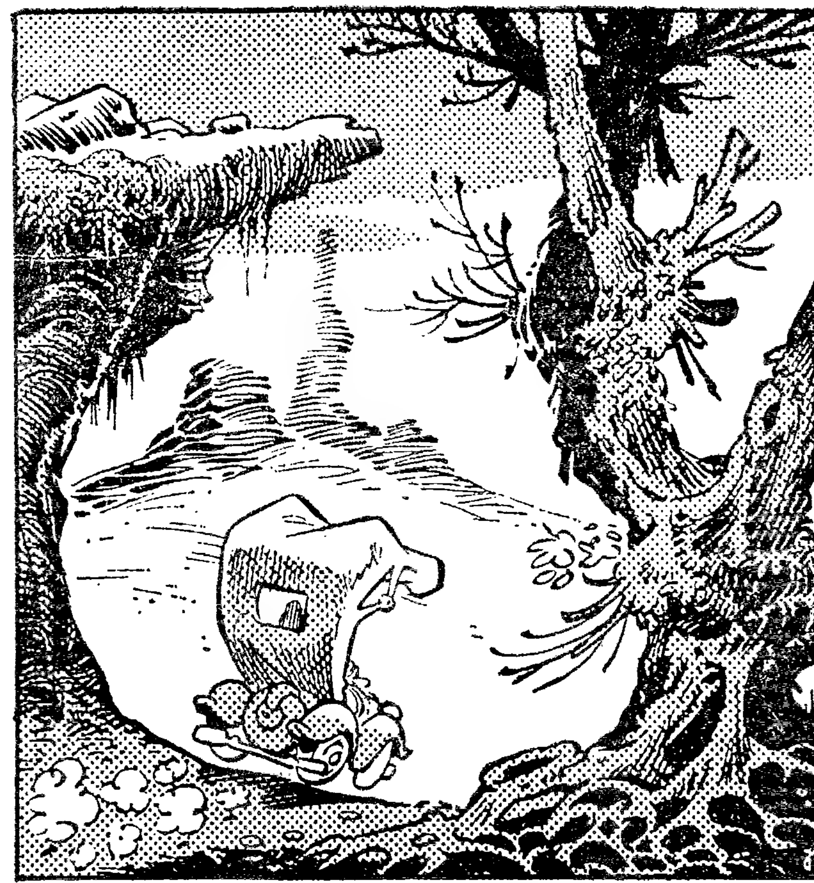
,,We hebben dit nummer van uw bediende gekregen'', sprak deze.

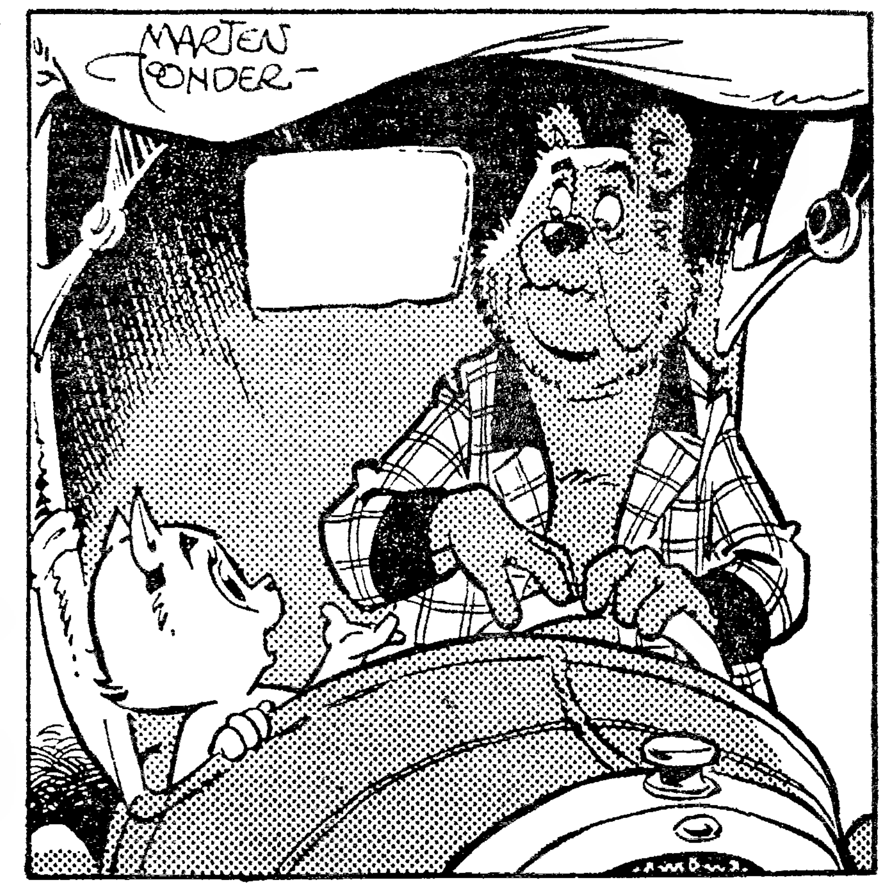
,,Er is iets gebeurd waarvoor we u even moeten storen. Uw aandelen zijn namelijk plotseling in waarde verdubbeld en we raden u aan ze te verkopen. Dat zal een mooie winst geven!''

Het valt te begrijpen dat heer Ollie verrast was, want hoewel geld voor hem geen rol speelt, is zoiets natuurlijk toch een aardige mededeling. Vol gedachten verliet hij het berghok en liep stralend op Tom Poes toe.

,,Die schat waar je het over had, hé?'', sprak hij. ,,Nou, die heb ik gekregen, als je begrijpt wat ik bedoel. En weet je wat ik ermee ga doen? Ik ga een film in dit gebied maken! Dat zal mijn naam voorgoed vestigen, zeg nu zelf, jonge vriend!''

7655 Nu heer Bommel een plan gevormd had, liet hij er geen gras over groeien. Nadat hij ontbeten had, betaalde hij de waard en nam hartelijk afscheid.

,,Tot over een paar dagen'', sprak hij. ,,We komen terug.''

,,Dat is mooi'', zei de herbergier geroerd. ,,Zo'n film lijkt me nu net wat we nodig hebben om de toeristen te trekken en hier wat welvaart te krijgen. U moet niet naar het gepraat van Lubber Nat luisteren, hoor. Die is dom en bijgelovig.''

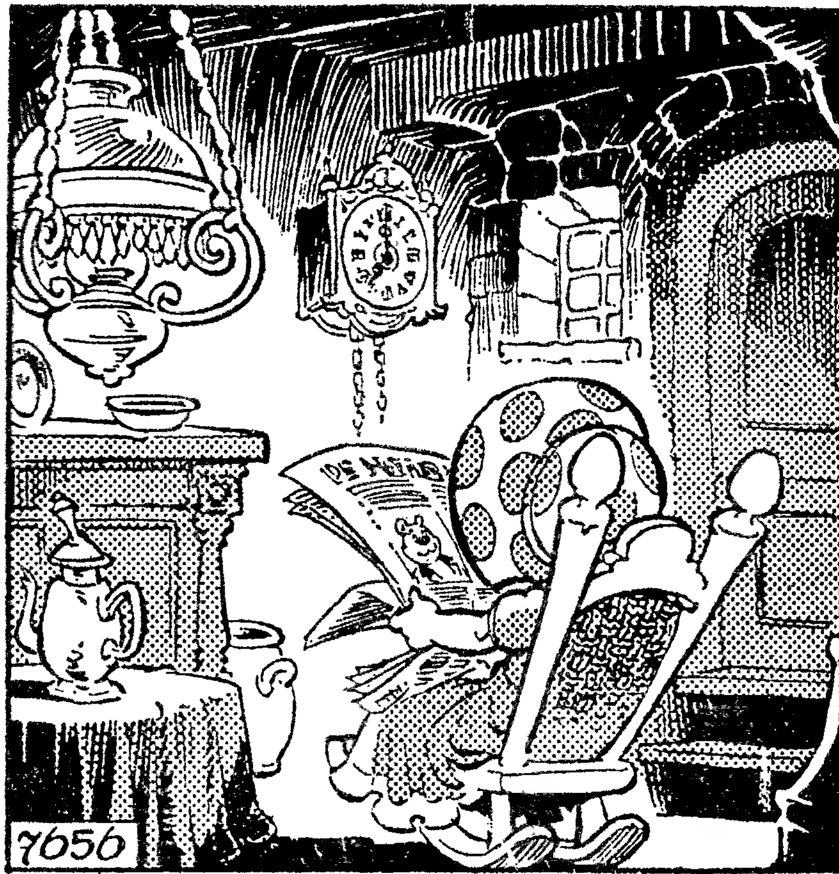
,,Geen angst, goede vriend'', suste heer Ollie. ,,Ik weet wat ik weet.''

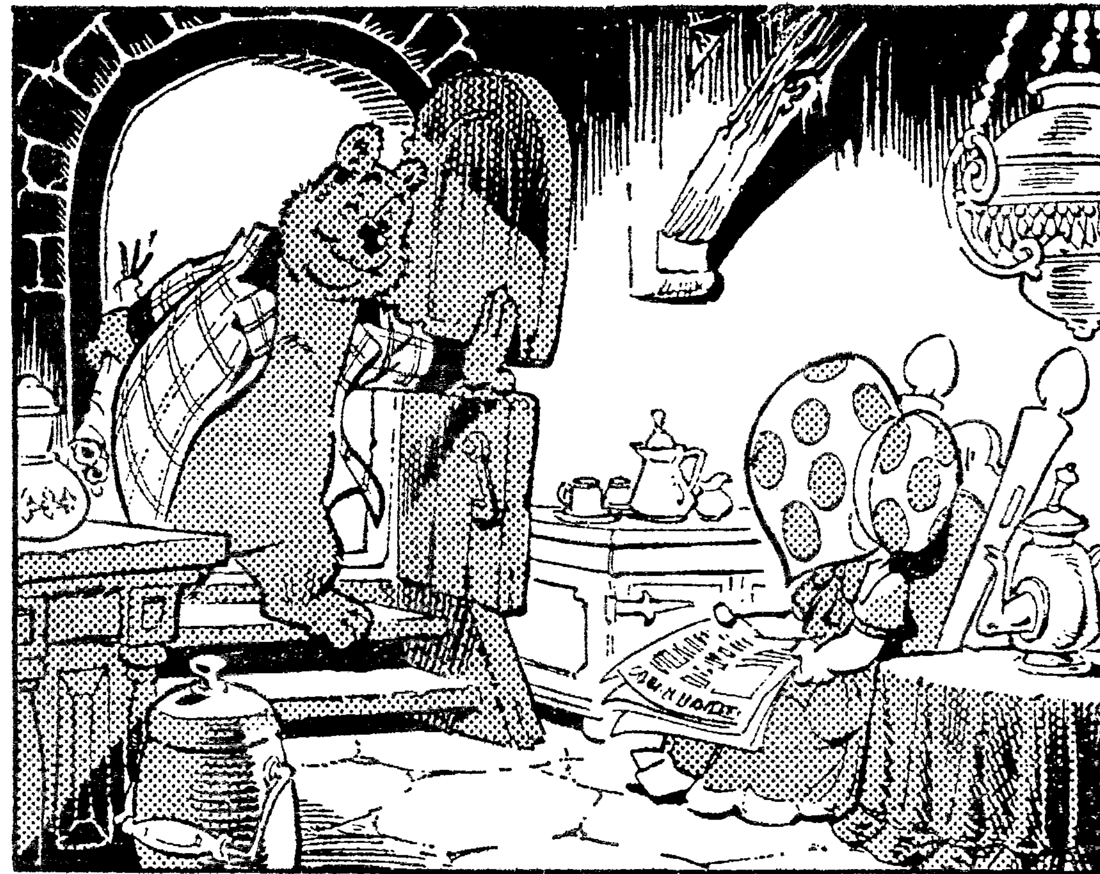
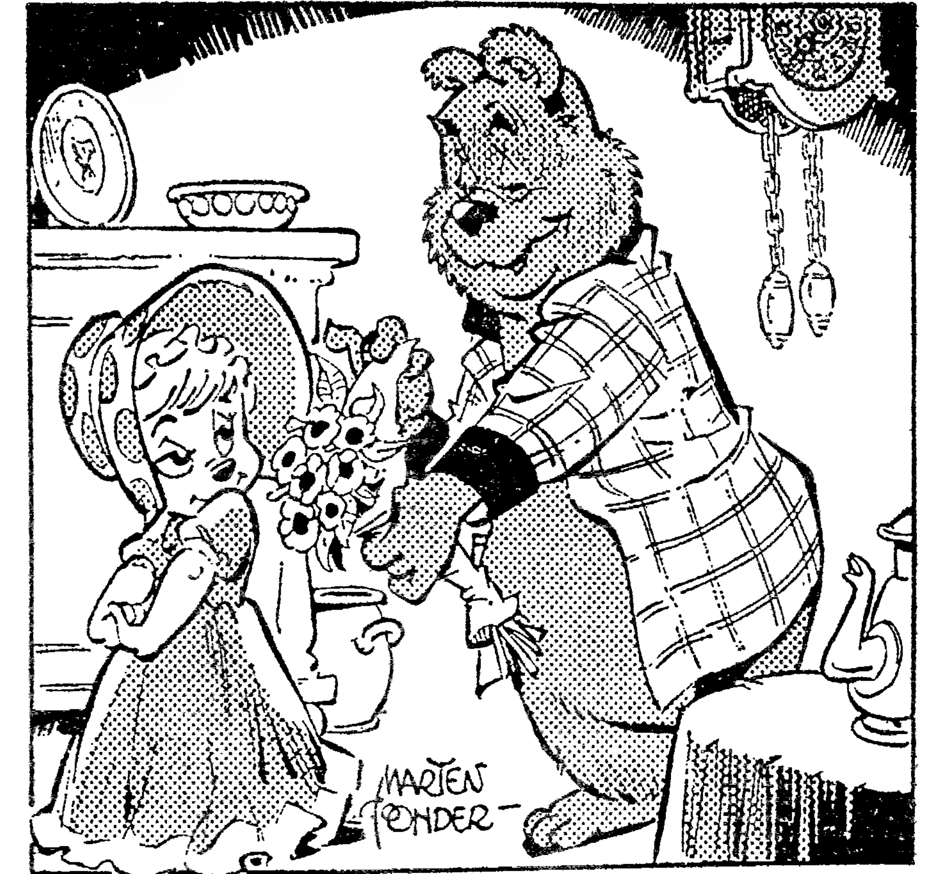
Met deze woorden stapte hij in de Oude Schicht, gaf gas en voort ging het, in de richting van Rommeldam.

,,Ik weet het niet'', zei Tom Poes, die tot nu toe gezwegen had. ,,In zo'n film zie ik niet veel. Waar moet die over gaan? Dit is een kale, sombere streek, waar niet veel te zien is — en u hebt niet eens een verhaal!''

,,Kom, kom'', riep heer Bommel monter uit. ,,Hier is van alles te beleven wat nog niemand ooit gezien heeft. Wegen door het moeras en wielende zompen en zo. En als ik eens met de oude heer Krook praat, wil die ook vast wel meedoen. Een erg interessant iemand, hoor!''

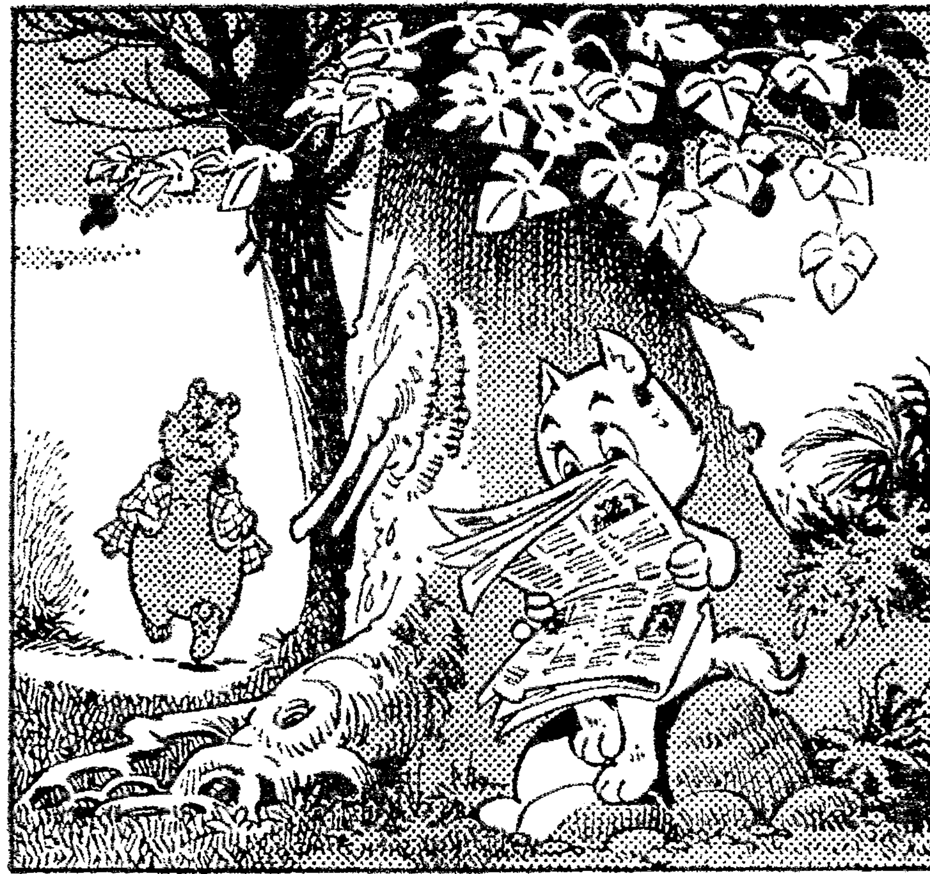
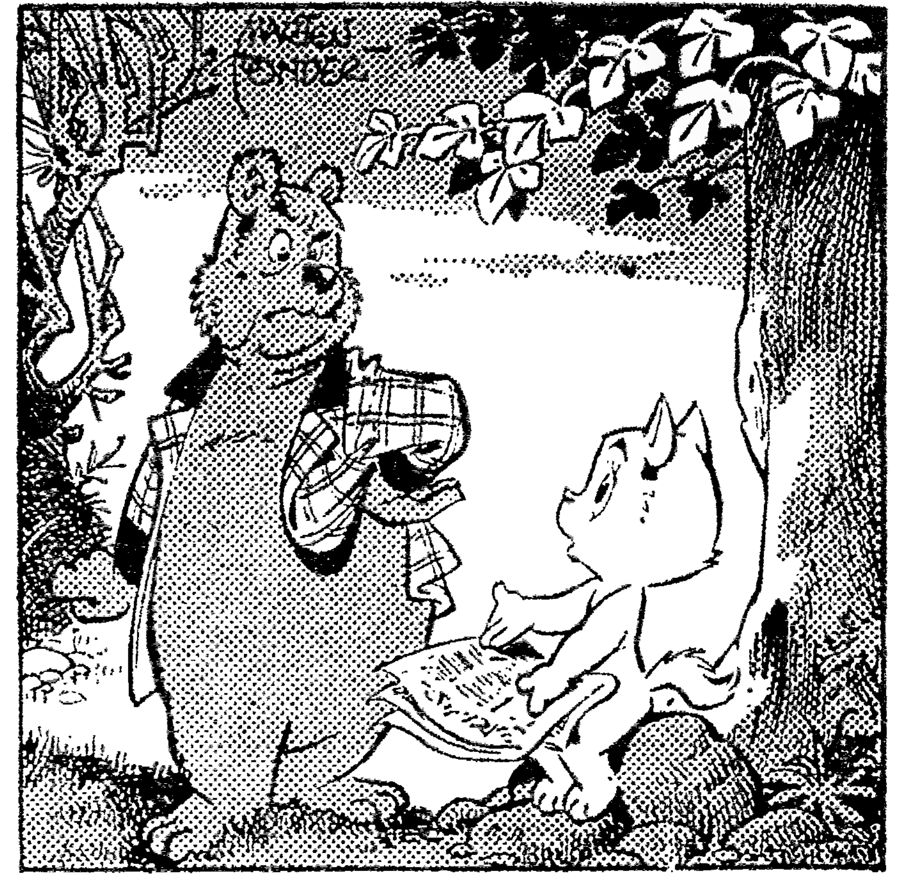
,,Hm'', mompelde Tom Poes. ,,Het is best mogelijk, dat u allerlei dingen ziet door die regenboog. Zo'n ding kan wel op de hersens slaan, wie weet? Maar dat is dan iets wat u alleen meemaakt. Ik vind het hier nogal gevaarlijk met die verzakkende wegen en verkeerde wegwijzers — en een film zie ik hier niet.''

7656. Een paar dagen later zat juffrouw Doddel achter haar koffiepot de krant te lezen. Vanaf de voorpagina staarde het glimlachende gelaat van heer Bommel haar zo vriendelijk aan, dat het haar warm te moede werd.
,,Kijk nu toch eens, die lieverd'', mompelde ze aangedaan. ,,Hij gaat een film maken, maar hij weet nog niet precies over wat. Wat is hij toch knap!''
Op dat moment werd er aan de deur geklopt en daar kwam de begaafde heer persoonlijk het trapje af, met een bos bloemen in de hand.
,,Ollie!'', riep zijn buurvrouw verrast. ,,Ik las net over je!''
,,Ach ja'', gaf heer Bommel bescheiden toe, ,,een heer die iets te zeggen heeft, wordt vanzelf bekend door de pers. Kijk, uw woorden van een poosje geleden hebben mij te denken gegeven en daardoor heb ik het oog laten vallen op een gebied waarin ik tenvolle uit zal komen. Het wordt een eigenaardig meesterwerk, daar ben ik zeker van.''
,,O, wat enig'', zei juffrouw Doddel. ,,Ga je zelf de hoofdrol spelen?''
,,Dat staat nog niet vast'', hernam heer Ollie. ,,Maar het worden wel heel vreemde opnamen waar men hier nog niet van gehoord heeft zodat men raar zal opkijken..''
Hij zweeg even en frutselde wat bevangen met het papier van zijn boeket.
,,Kijk'', vervolgde hij moeilijk. ,,Hier heb ik een kleine attentie voor u. Die zweefde mij reeds lang voor de geest. Maar eh.. als heer heeft men vastomlijnde plannen nodig om een dame eh... een dame een ruiker aan te bieden, als u begrijpt wat ik bedoel, mevrouw.''
,,Mallerd!'', riep het vrouwtje blozend uit. ,,Zeg toch Doddeltje!''

7657. Toen heer Bommel zijn bloemen overhandigd had, nam hij haastig afscheid.

,,Het was maar een kleine eh.. attentie'', sprak hij, terwijl hij met verkrampte vingers wegliep. ,,Als ik terugkom, zal het zijn als een veranderd heer, bekend van radio en televisie. En de pers natuurlijk.''

,,Maar Ollie, dat hoeft toch niet!'', riep juffrouw Doddel hem na. ,,Ik vind je zo ook wel aardig, hoor!''

Heer Bommel vervolgde zijn weg met lichte tred. Hij merkte op dat de vogels reeds zongen en ook ontdekte hij menig blad aan de overigens nog kale bomen.

,,Het leven is mooi voor een heer vol overlopende ideeën en rijke gedachten!'', sprak hij tot zichzelf. ,,Het geluk lacht hem tegen en er is eigenlijk niets wat hem kan ontmoedigen.''

Op dat moment werd hij Tom Poes gewaar, die terzijde van de weg de krant zat te lezen.

,,Hallo, heer Ollie'', zei die, opkijkend. ,,U had dit niet moeten doen.''

,,Wat had ik niet moeten doen?'', vroeg heer Bommel betrekkend.

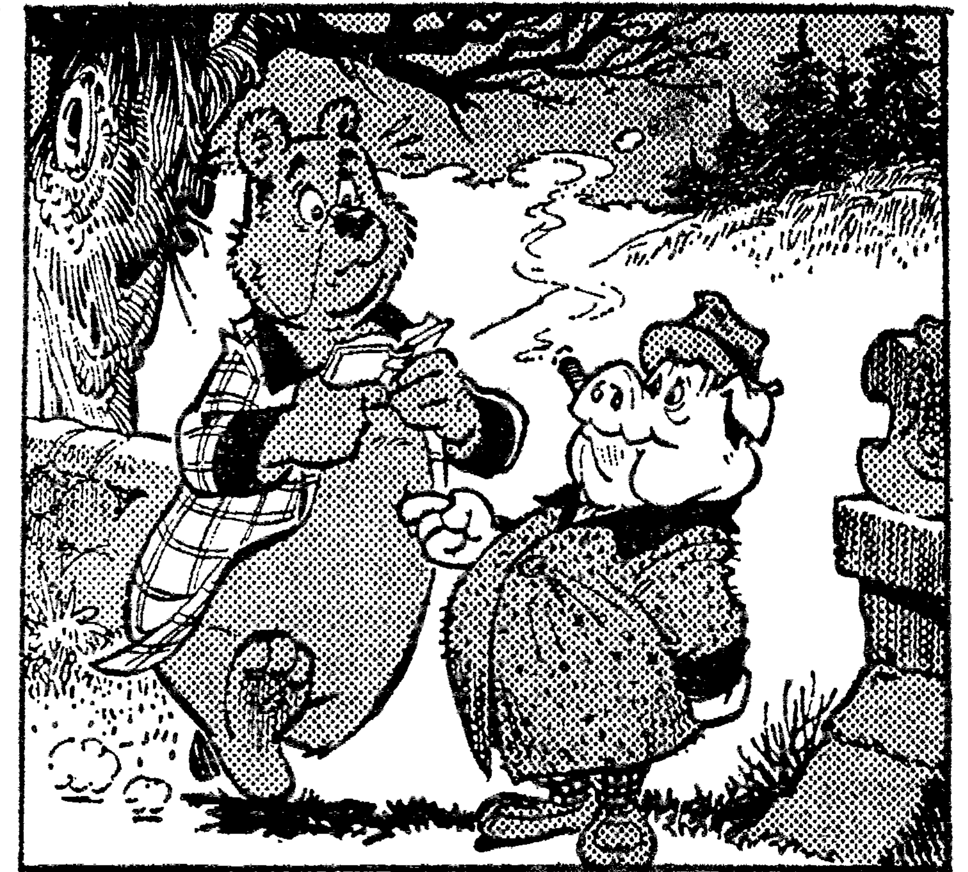
,,Dat geschrijf over uw film in de kranten is te vroeg'', hernam Tom Poes. ,,U weet nog niet eens waar het over gaat! Nee, u zou beter eerst iets goeds kunnen maken, anders slaat u een figuur wanneer het niets wordt.''

,,Nu nog mooier!'', riep heer Ollie boos. ,,Altijd bederf je me de pret met je zure praatjes! Natuurlijk wordt het wat; wat denk je wel?''

,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Hebt u het boekje over de Moonkrook gelezen?''

7658 "Ik heb wel wat anders te doen dan boeken lezen", sprak heer Bommel uit de hoogte. "Ik heb een film in mijn hoofd die mijn denken in beslag neemt, zodat men er raar van op zal kijken!"
"Dat bedoel ik juist", zei Tom Poes. "U weet nog helemaal niet waar die film over gaan zal, alleen maar dat u hem op wilt nemen in de moerasstreek bij Kilkrook. Daarom kunt u beter eerst dit boekje eens lezen, het gaat over die buurt."
Heer Ollie mompelde een woord van dank en vervolgde zijn weg, terwijl hij enigszins uit zijn humeur in het werkje begon te bladeren.
"De brutaliteit", sprak hij tot zichzelf. „Natuurlijk weet ik diep van binnen waar het over gaan zal... Kijk, dit is interessant! 'De Krook is een moerasgeest uit het Krookgebergte. De bijgelovige inboorlingen durven niet onaardig over hem praten, want zij menen, dat zij dan door zijn boosheid getroffen zullen worden. Ze beschrijven hem als grillig; soms vriendelijk en soms verradelijk.' En hier; dit gaat over de Moonkrook. 'Benaming voor alle soorten moerasgeesten.' staat hier."
Op dat moment werd de lezende heer door een wijsvinger in de gevoelige taille geprikt en toen hij verrast opkeek, zag hij een vreemdeling voor de tuin van Bommelstein staan.

"Ik las daar, dat u een film gaat maken", sprak deze. "Waar gaat die over, als ik vragen mag?"
"Over de Moonkrook", zei heer Bommel zonder aarzelen.

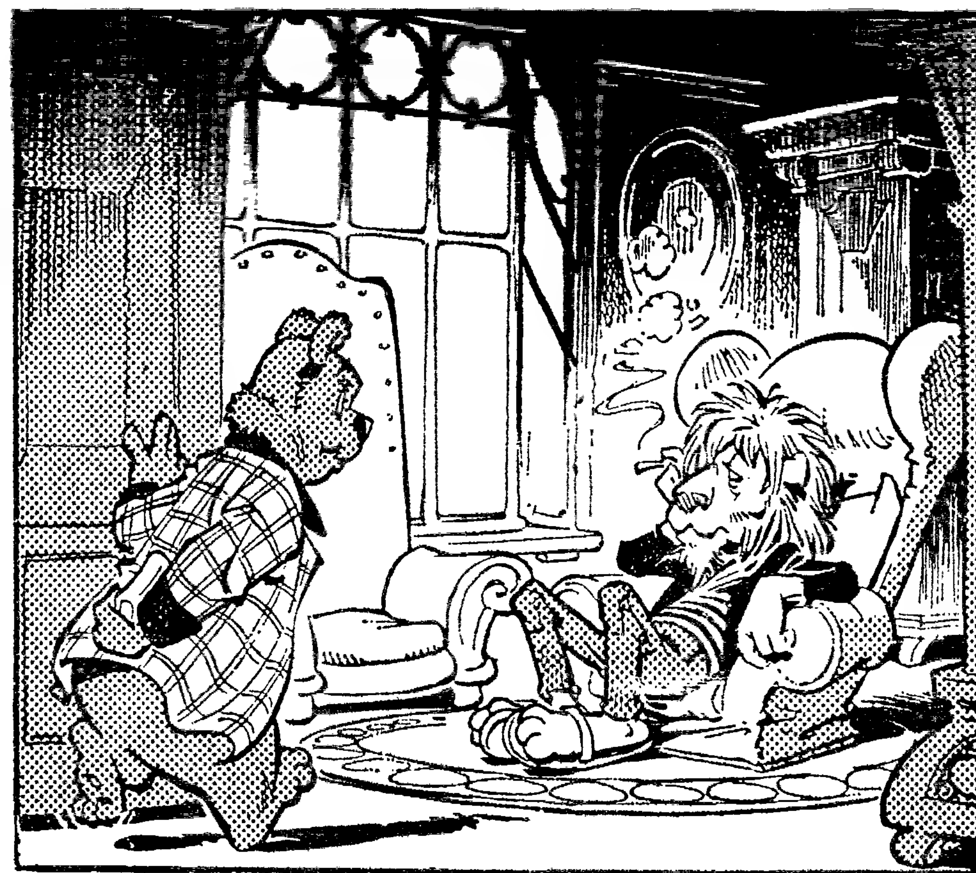

7659 "Kijk, kijk, dat is interessant", zei de vreemdeling. "U gaat een film maken over de Moonkrook. Wat is dat?"
"Dat eh... Dat zijn moerasgeesten", verklaarde heer Ollie, het boekje haastig onder zijn arm proppend. "Erg grillig, hoor! Soms zijn ze vriendelijk, maar als je niet oppast, worden ze boos. Niet zozeer tegen mij, hoor, want ik heb onder de regenboog gedanst. Maar wel tegen de bijgelovige inboorlingen, als u begrijpt wie ik bedoel."
„Geweldig", hernam de ander. "Dat is weer eens iets anders, wat? Ik wil een artikel en foto's hebben van die krokels, meneer Bommel. In kleuren natuurlijk. Voor de grote weekbladen, u weet wel. Ik heb een internationaal persbureau en ik bestrijk de hele wereld!"
Zo sprekende reikte hij een visitekaartje over en verdween met snelle pas, terwijl heer Bommel vergenoegd de heuvel naar Bommelstein beklom.
"Dat is nu net iets voor mij!" sprak hij tot zichzelf. "Een artikeltje over de Krook schrijven en daarmee de hele wereld bestrijken.

Alles gaat eigenlijk vanzelf wanneer men aardig tegen de Moonkrook is. Nu heb ik ineens al een onderwerp voor mijn film — en ik word bekend van de pers. De radio en de tv volgen wel, als men begrijpt wat ik bedoel. Maar ik zit met één moeilijkheid: hoe maak ik nu die film? Daarvoor moet men toch een soort kiektoestel hebben, en ook moet men weten op welke knop men drukken moet!"

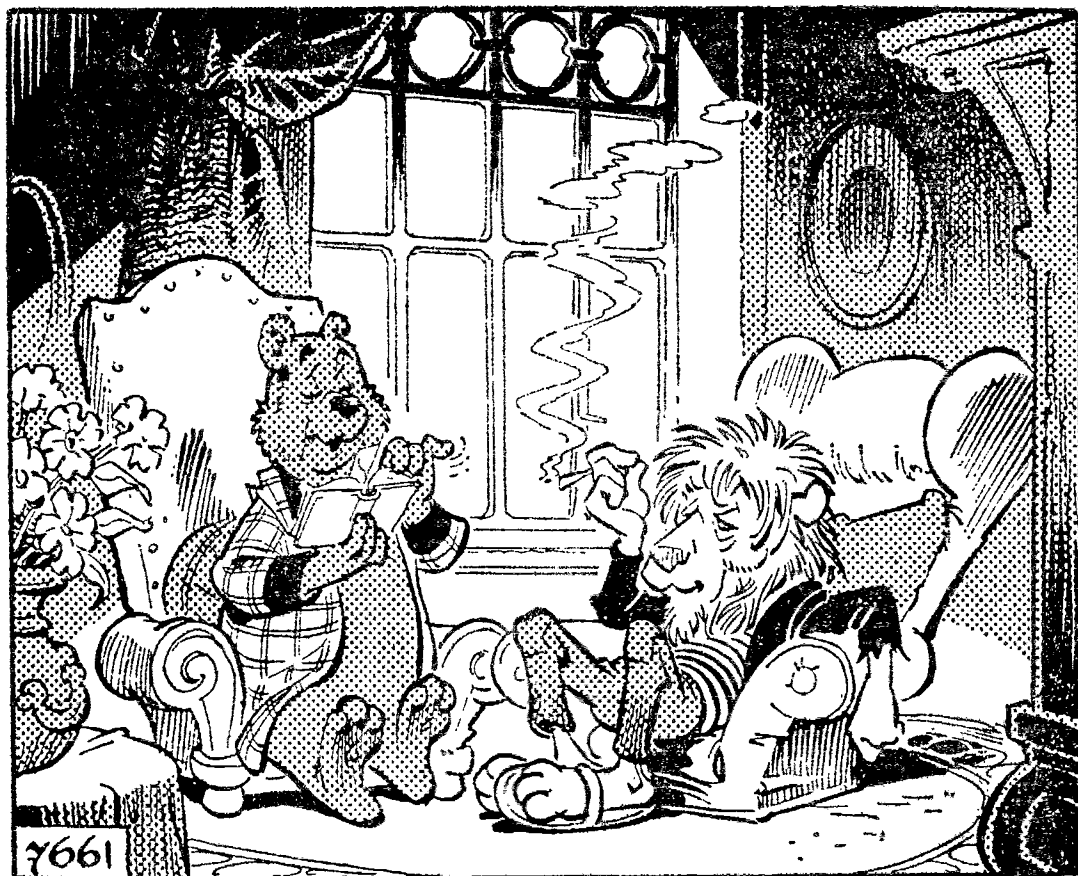

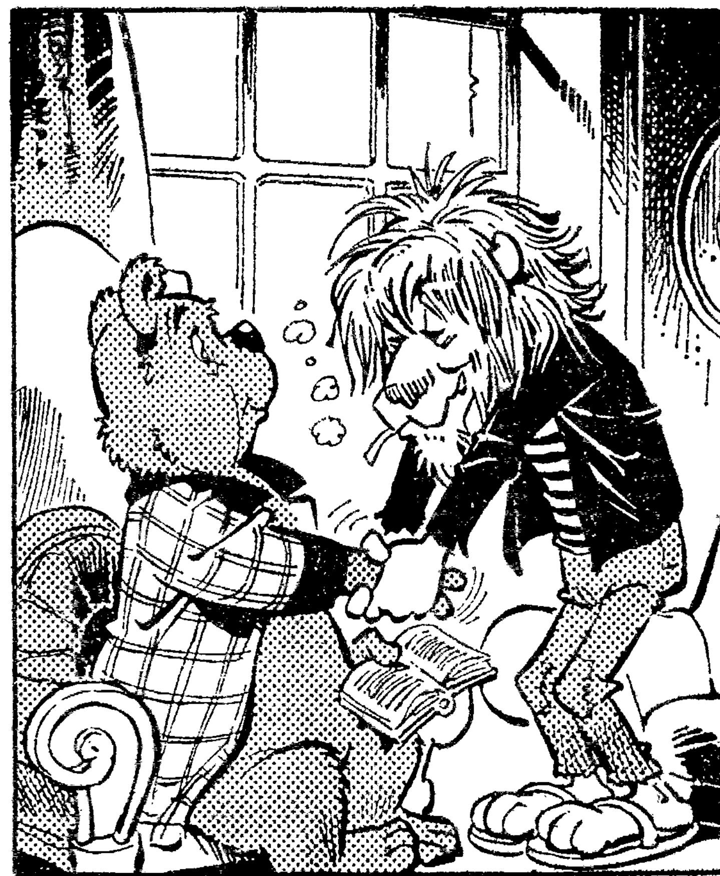
7660. Toen de heer Bommel de hal van Bommelstein betrad, stond Joost hem op te wachten.
„Er is iemand voor u'', sprak de trouwe knecht. „Een filmheer, die dat stukje in de krant gelezen heeft, met uw goedvinden. Ik ben zo vrij geweest hem in de kamer te laten...''
„Kijk nu toch eens aan!'' zei heer Ollie getroffen. „Zo iemand zocht ik nu juist. Alles gaat toch maar vanzelf!''
„Dat doet me genoegen'', hernam de bediende. „Mag ik zo vrijpostig wezen om te vragen of er ook voor mij een rolletje is weggelegd?''
Heer Bommel hoorde deze vraag al niet meer, want hij was haastig de kamer binnengestapt om zijn bezoeker te begroeten.
„Toevallig dat u juist komt'', riep hij uit. „Ik dacht daarnet: men moet toch weten op welke knop men drukken moet. En kijk, daar bent u!''
„Ik ben Pim Paskant'', verklaarde de ander. „Ik heb zitten denken. Maar ik zie het niet helemaal. U had het over de Krookbergen, in dat krantenstukje. Boeiend gebied. Waar gaat het over?''

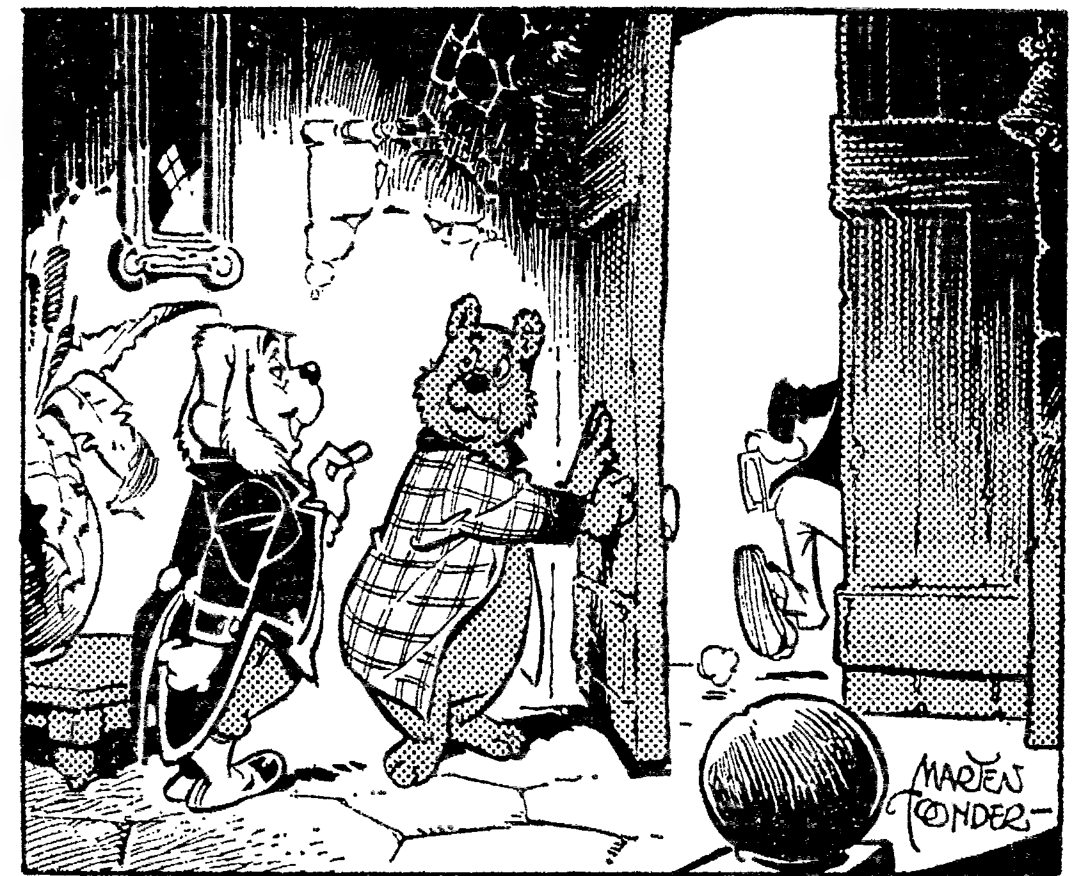
Heer Ollie ging zitten en vertelde geestdriftig over de vreemde dingen die hij had meegemaakt, zodat hem als vanzelf een film voor de ogen was gaan zweven.

„Mijn gedachten gaan vooral uit naar de Moonkrook'', besloot hij. „Die treedt op in alerlei vormen, vooral voor iemand die onder de regenboog gedanst en zijn aandelen verdubbeld heeft waardoor geld geen rol speelt. Daar ga ik een film over maken, dacht ik.''

„Die film maak ik wel, als ik het zie zitten'', verklaarde de bezoeker. „Ik ben de regisseur. Maar wie is de Moonkrook?''

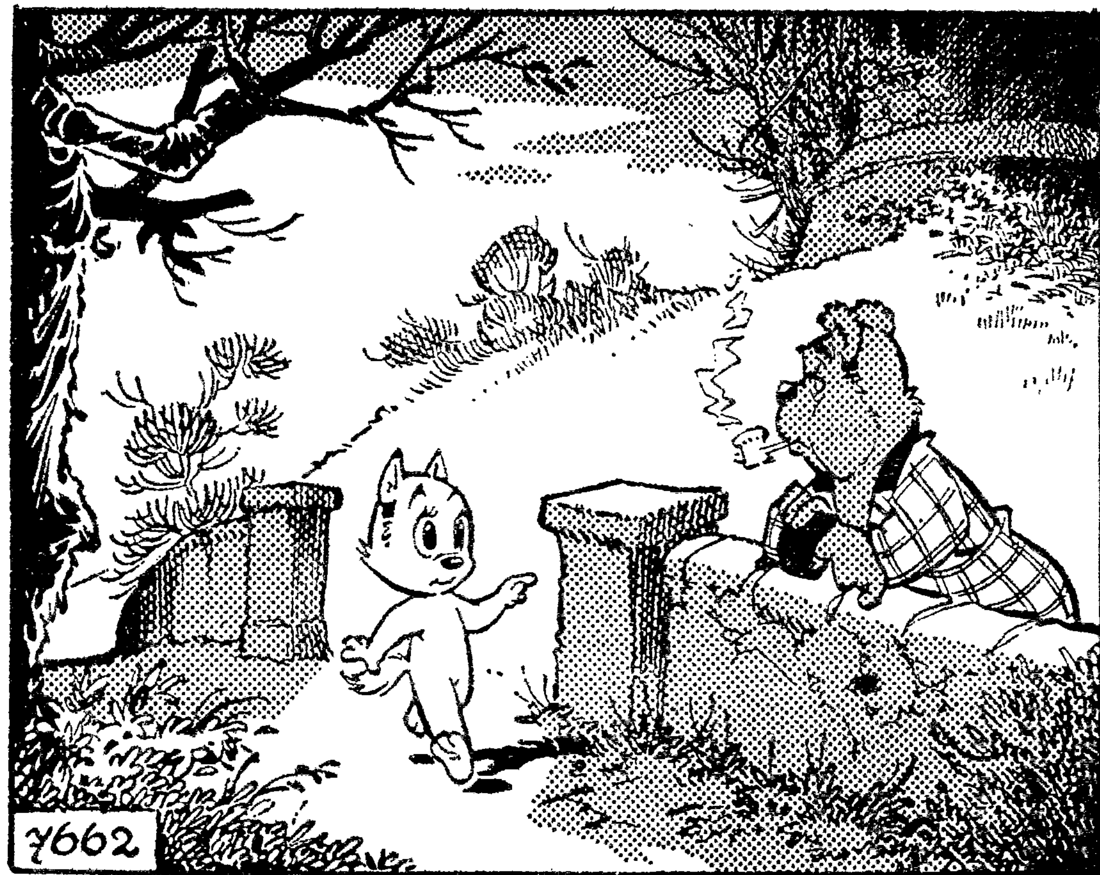

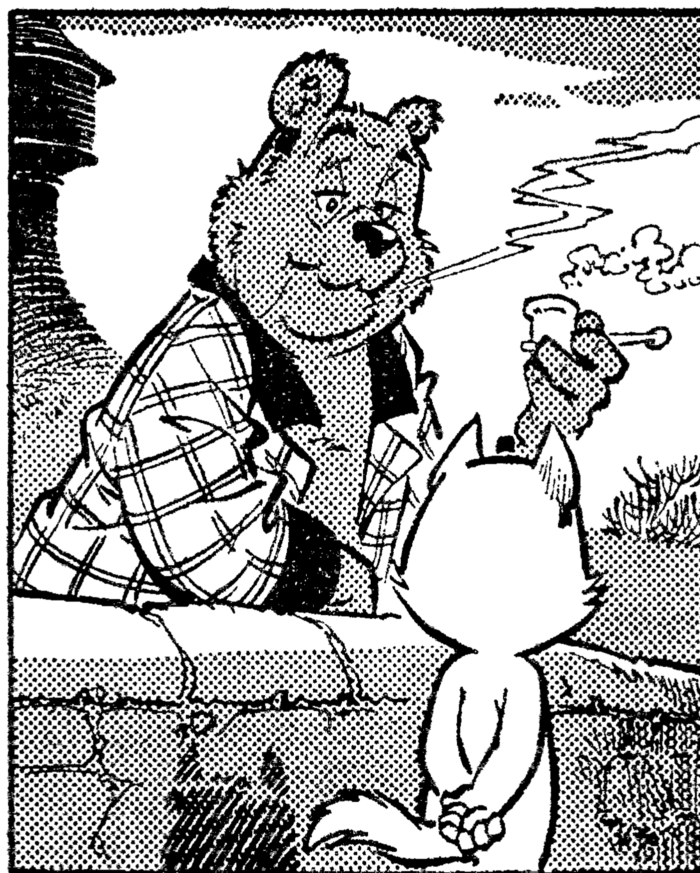
7661. „Wie is Moonkrook?", vroeg de regisseur Paskant. „Een goeie acteur? Karakter?"
„Oho, u begrijpt het verkeerd", zei heer Bommel. „De Krook is een moerasgeest uit het Krookgebergte!"
Hij opende het boekje dat hij van Tom Poes had gekregen en begon de pagina voor te lezen. Maar hij was nog niet ver gekomen, toen zijn bezoeker opstond en hem warm de hand schudde.
„Dat is het!", sprak hij kort. „Vreemde dingen filmen, daar houd ik van. Kroken vastleggen en eigenaardige avonturen beleven. Ik begin het te zien. Goed. We gaan samenwerken en als u me nu dat boekje geeft, kom ik u overmorgen afhalen om naar dat gebergte te gaan."

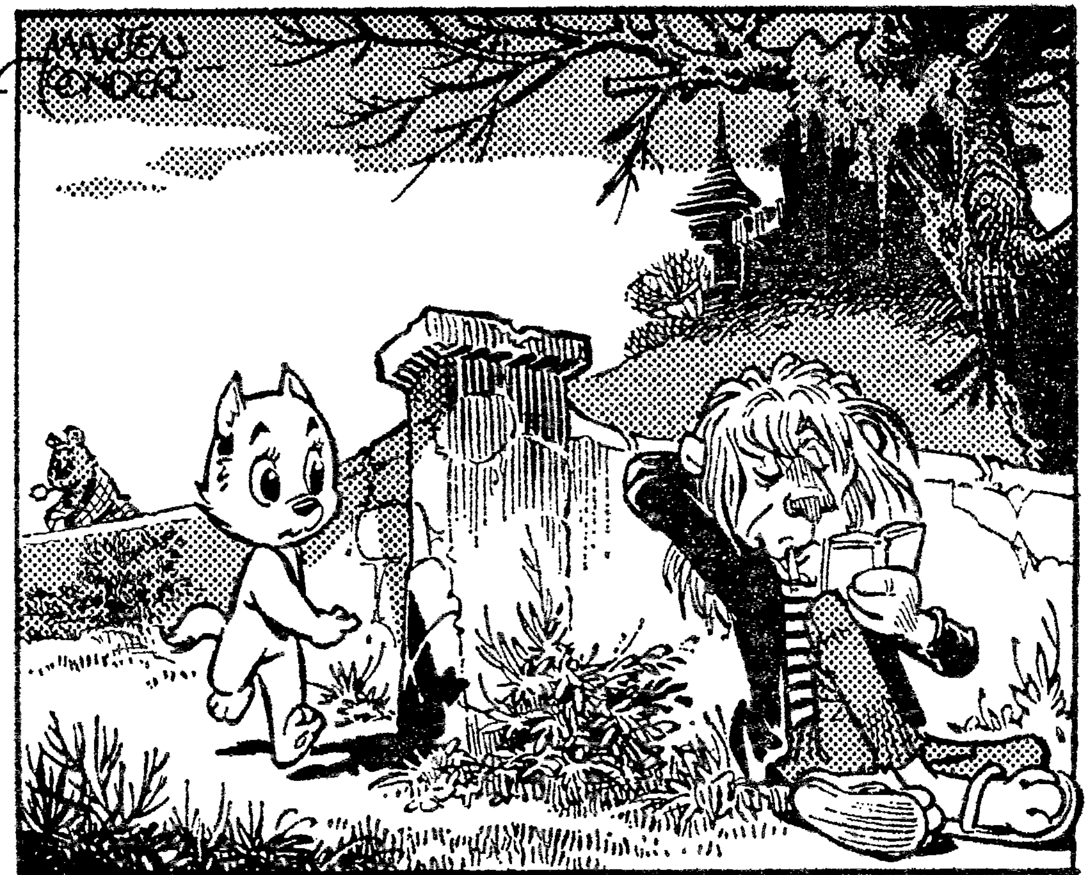
Deze snelheid beviel heer Ollie, hoewel hij het een beetje jammer vond dat de ander een regisseur was.
„Ik had die film graag zelf willen maken", zei hij bij het afscheid.

„Dat kan, dat kan", suste de heer Paskant. „U bent ten slotte de producer en er zit al gauw een rol voor u in. Tot ziens."
Heer Bommel deed peinzend de deur achter hem dicht en toen hij zich omwendde, zag hij daar de bediende Joost staan.

„Excuseer, dat ik stoor, heer Olivier", sprak die. „Maar denkt u, dat er voor mij ook een rolletje is weggelegd, als ik mij verstouten mag? Een héél klein rolletje misschien?"

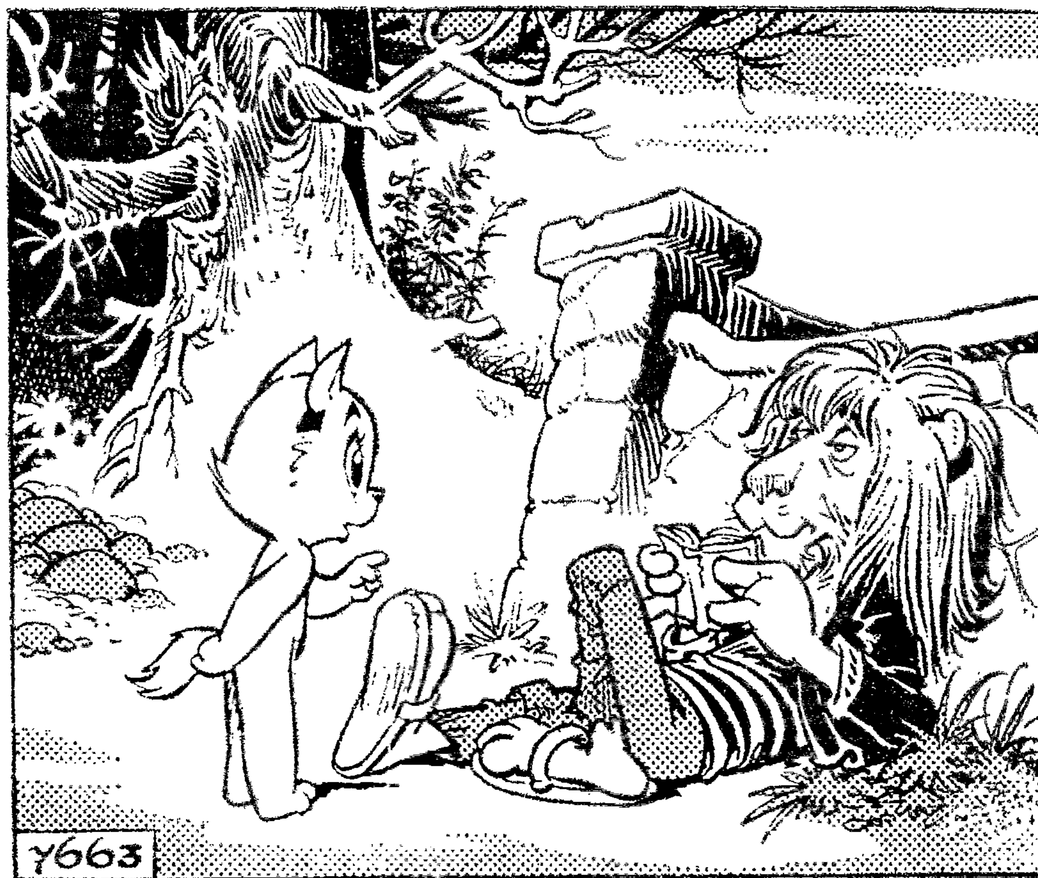

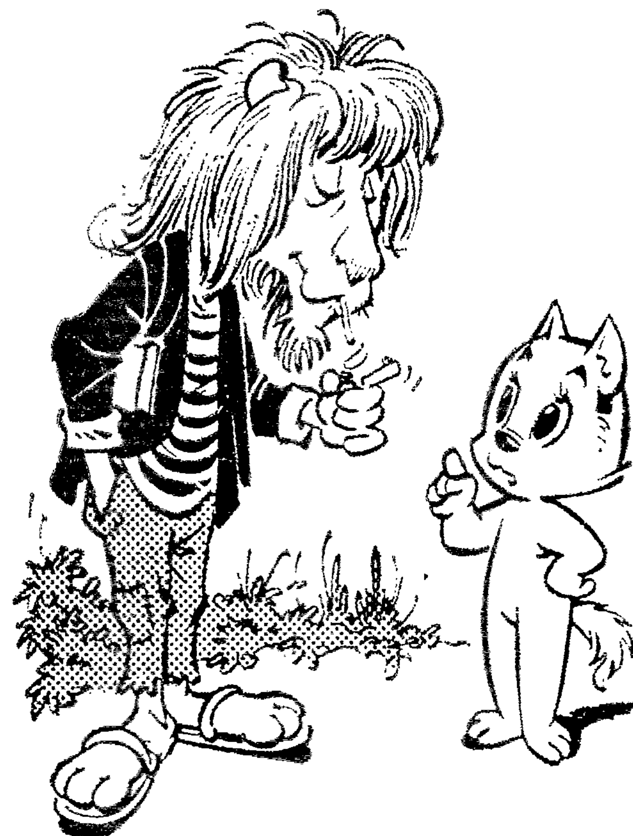

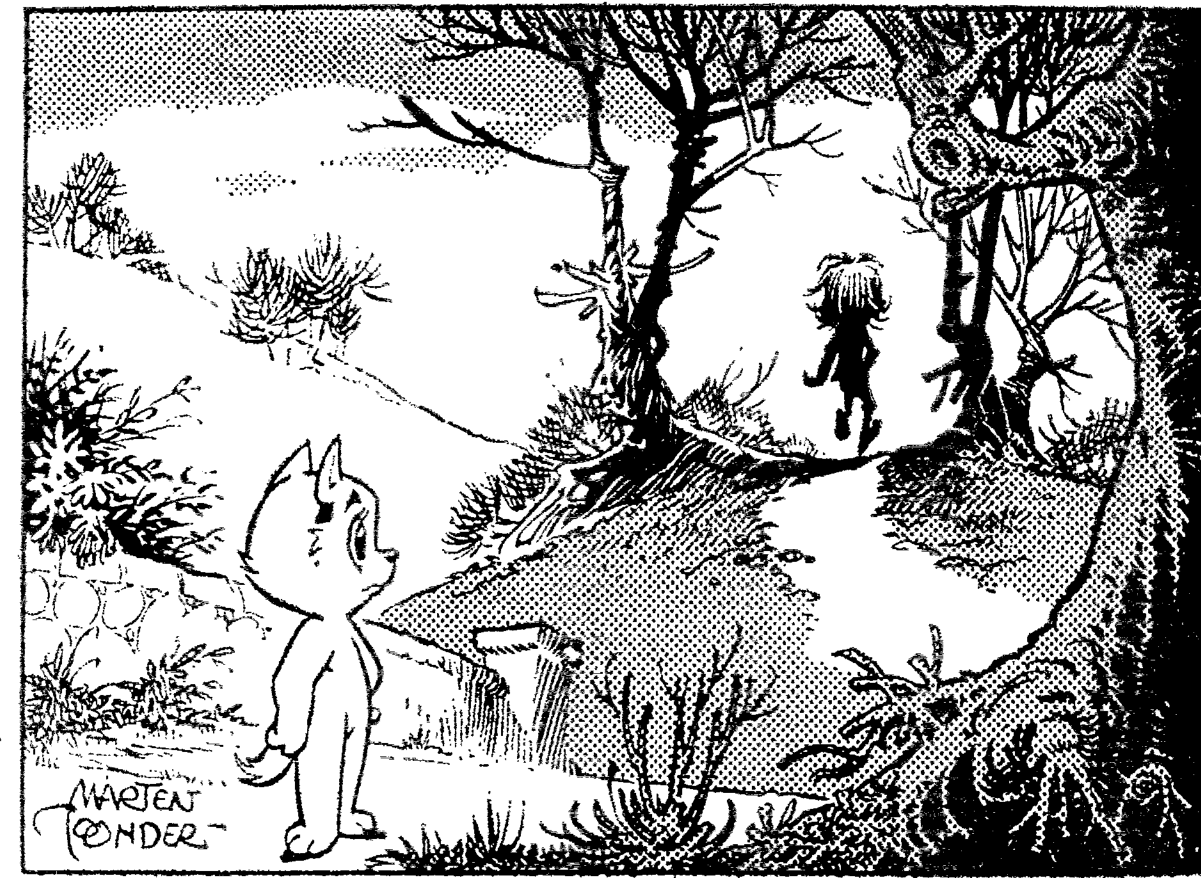

7662 Heer Bommel hing vergenoegd over het muurtje van zijn tuin een pijp te roken, toen Tom Poes passeerde.
„Dag, heer Ollie", zei die. „Hebt u het boekje gelezen dat ik u geleend heb?"
„Boekje?", herhaalde heer Bommel een beetje vaag. „O, dat boekje! Ja, dat heb ik goed gelezen, hoor. Vooral die ene pagina. Maar nu heb ik het even aan een regisseur meegegeven om het te bestuderen. Daardoor zijn de fijne trekjes mij een beetje ontgaan."
„Hm", zei Tom Poes. „Als u het goed gelezen hebt, zult u nu toch wel met me eens zijn, dat u voorzichtig moet zijn. In het begin dacht ik zelf ook dat het allemaal bijgeloof was. Maar ik heb genoeg gezien om voorzichtig te worden."
„Voorzichtig, ja, ja", gaf heer Ollie betrekkend toe. Maar omdat hij niet wist wat Tom Poes eigenlijk bedoelde, klaarde hij al vlug weer op.
„Voor mij ligt dat anders", verklaarde hij. „Ik ben ten slotte een bijzonder geval, met de regenboog en zo. En weet je wat? Jij kunt meegaan om de lichten te dragen. Dan kan je een oogje in het zeil houden, als je begrijpt wat ik bedoel".

Tom Poes liep verder, maar erg gerustgesteld was hij niet. Toen hij bij een bocht in de muur dan ook iemand zag zitten die zijn boekje las, bleef hij staan.
„Jij bent zeker de regisseur, waar heer Bommel het over had", zei hij.

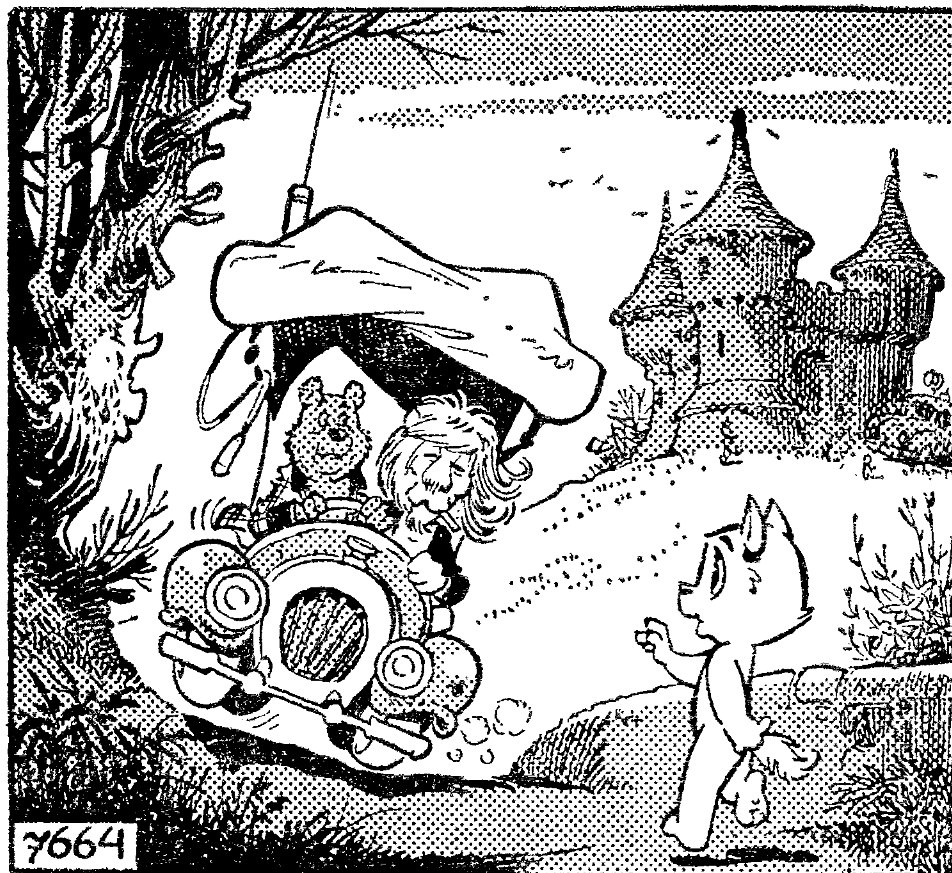

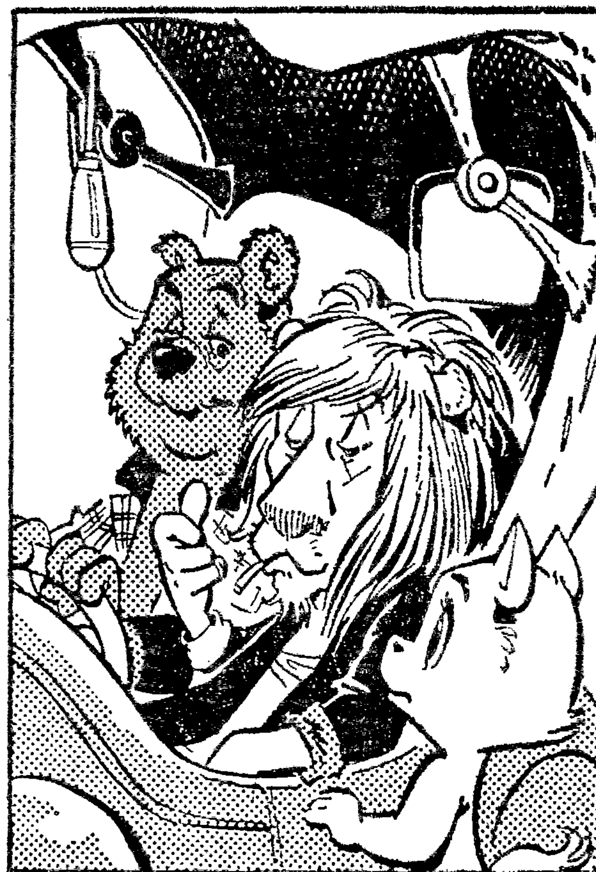

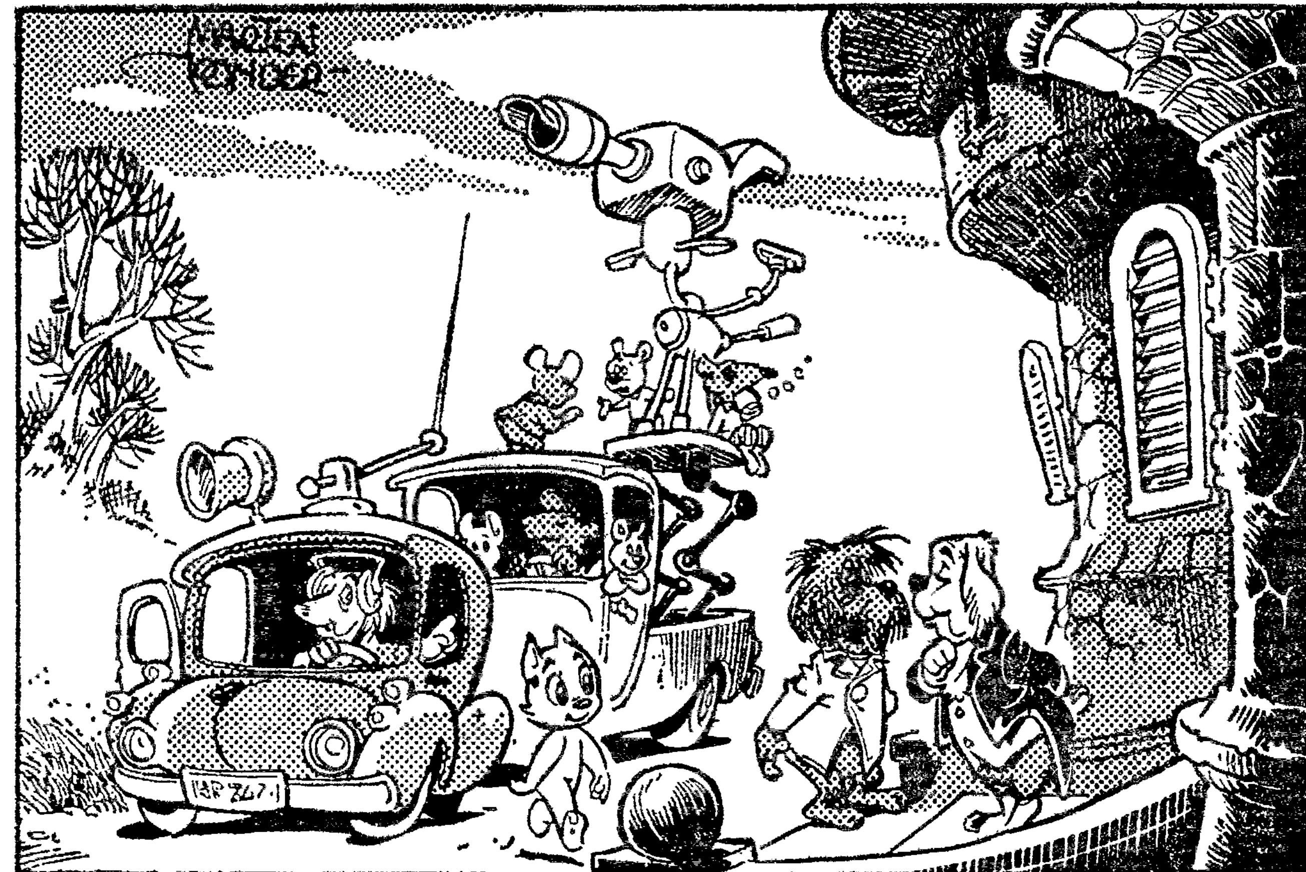
7663 De heer Paskant hief het hoofd op en keek Tom Poes peinzend aan.
,,Ik ben de regisseur ja,'' zei hij. ,,We gaan een héél fijne film maken. Ik zie het steeds meer zitten, met dat rare landschap waar van alles kan gebeuren. Daar moeten vreemde opnamen te maken zijn.''
,,Het is gevaarlijk'', zei Tom Poes.
,,Kom, kom, bijgeloof'', hernam de ander. ,,Het kan allemaal erg boeiend worden. Maar we moeten er natuurlijk wat actie in hebben. Ik had gedacht om die Krook te laten optreden, op de een of andere manier. Gewoon maar een beetje kwaad maken en eens kijken wat er dan komt.''

Hij stond op en stak peinzend een sigaret op.
,,De hoofdzaak is, dat Bommel meewerkt'', mompelde hij. ,,Die praat er over alsof het allemaal echt is, en dat kan leuke beeldjes geven wanneer er werkelijk iets geks zou gebeuren.''

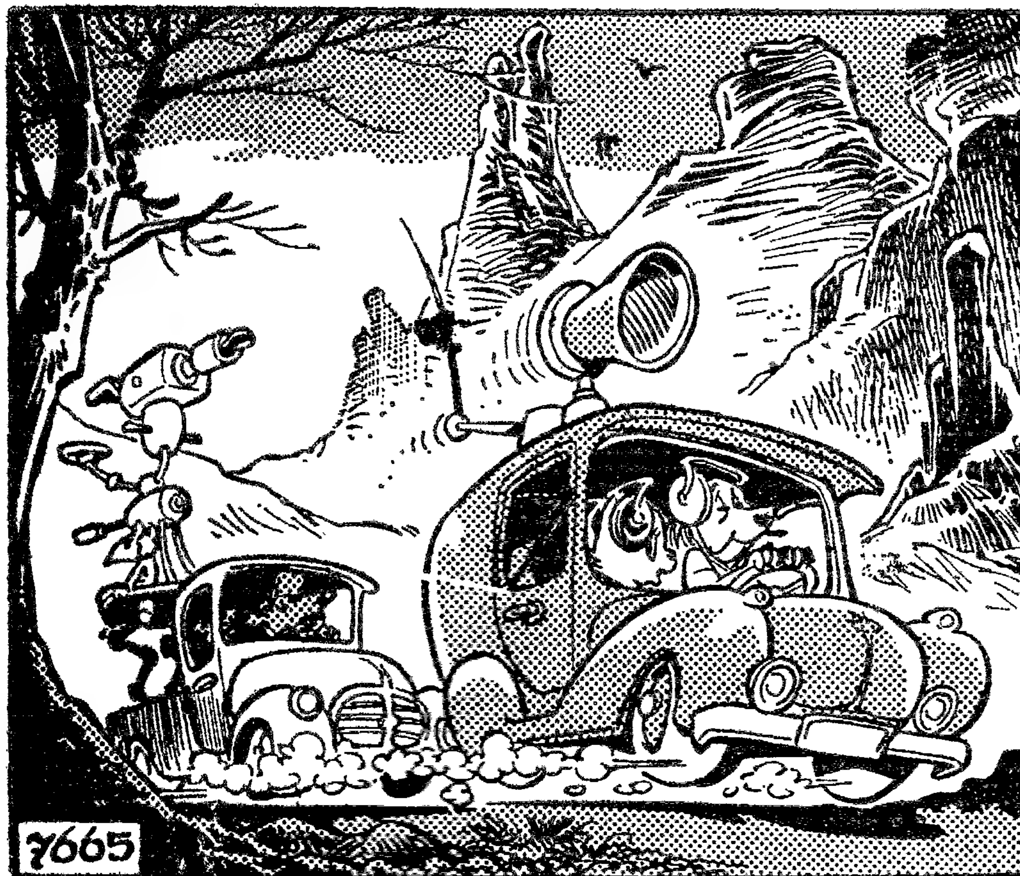
,,Vergis je niet'', hernam Tom Poes. ,,Ik ben de eerste keer meegeweest naar dat gebied en echt leuk is het niet. Maar ik ga mee om een oogje in het zeil te houden.''
Pim Paskant stiet een lachje uit en liep na een korte groet de heuvel op.
,,Hij snapt het niet'', dacht Tom Poes. ,,En daarom zou hij gemakkelijk domme dingen kunnen doen.''

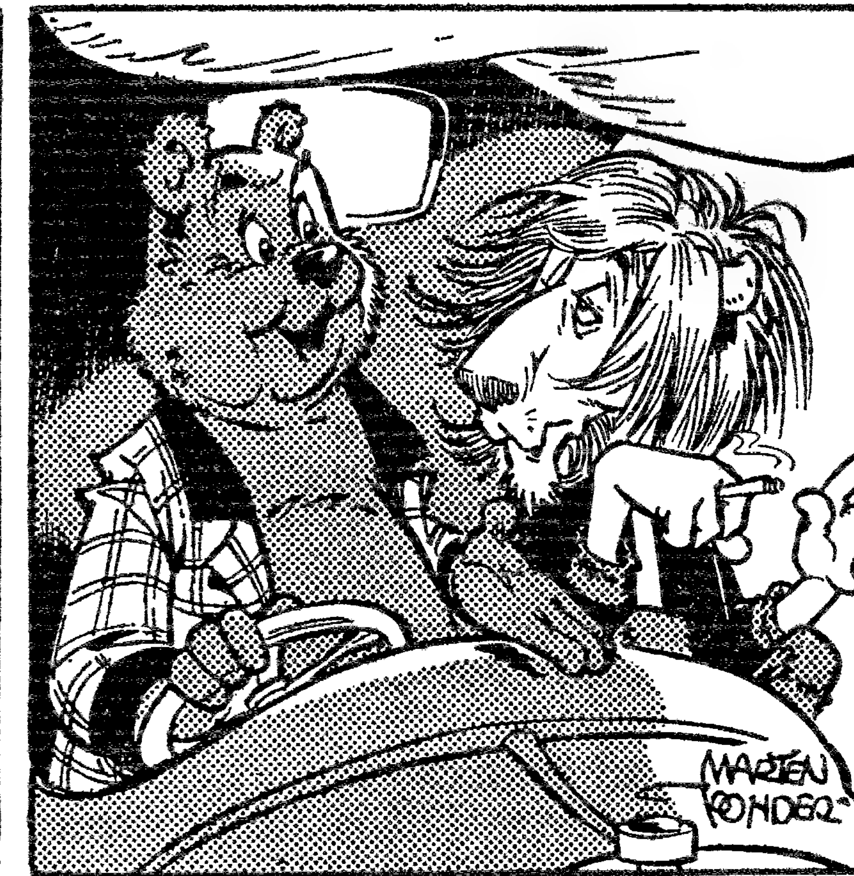

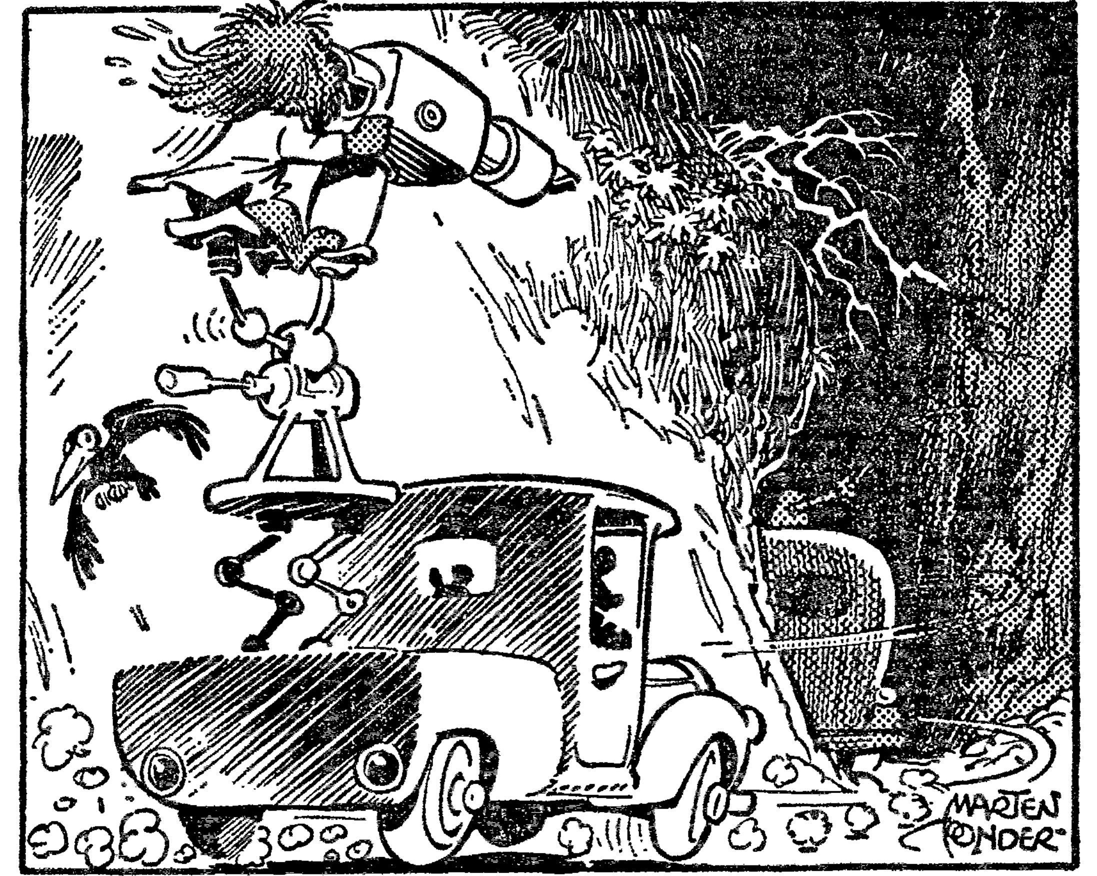
7664 Op de afgesproken morgen ging Tom Poes al vroeg naar Bommelstein, want hij wilde de filmexpeditie niet mislopen. Het was mooi weer, een zacht briesje speelde door het gras en de zon wierp een vriendelijk licht op slot Bommelstein, dat eenzelvig op zijn heuvel lag. De stilte van het vroege uur werd echter verbroken door het geraas van een motor en tot zijn verbazing zag Tom Poes de Oude Schicht reeds de weg opkomen.
"Wij gaan vast vooruit", riep heer Ollie remmend. "Dan kan ik in alle rust aan meneer Paskant hier vertellen wat er in mij omgaat. En kijk, hier hangt een microfoon, zodat men het ook op een afstand kan horen. Op die manier worden mijn gedachten op een geluidsband bewaard voor het nageslacht..."
"Eigenlijk meer voor de film, vulde de regisseur aan. "Dat gepraat kan je overal tussen plakken, voel je wel? Als jij nu in de geluidswagen gaat zitten waar we de zaak opnemen, kan je een oogje houden op wat er gezegd wordt. En de anderen hoeven alleen maar achter meneer Bommel aan te rijden, want die weet de weg."
"Hm", zei Tom Poes.
Het trouwe voertuig verdween ronkend en ook hij vervolgde zijn weg, zodat hij al spoedig de rest van de ploeg in het oog kreeg die nog voor Bommelstein stond.
"Dag jonge heer", zei Joost, toen hij naderde. "Dit is de heer Prikglas, de cameraman, met uw goedvinden. Vindt u het niet alleraardigst? Ik vroeg hem net of er voor mij ook een klein rolletje is weggelegd.."
"We moeten weg!", riep de geluidsman op dat moment. "Ik hoor die ouwe kar niet meer en het geluid was toch al knudde."

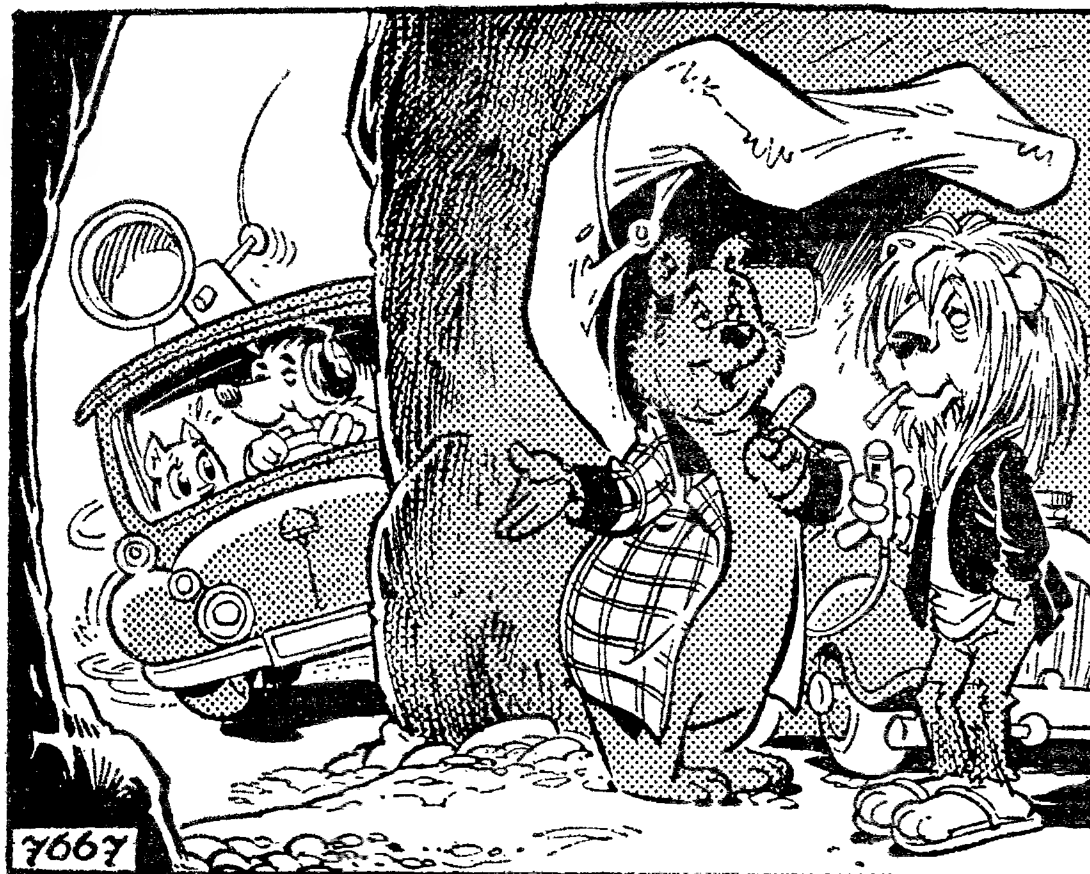

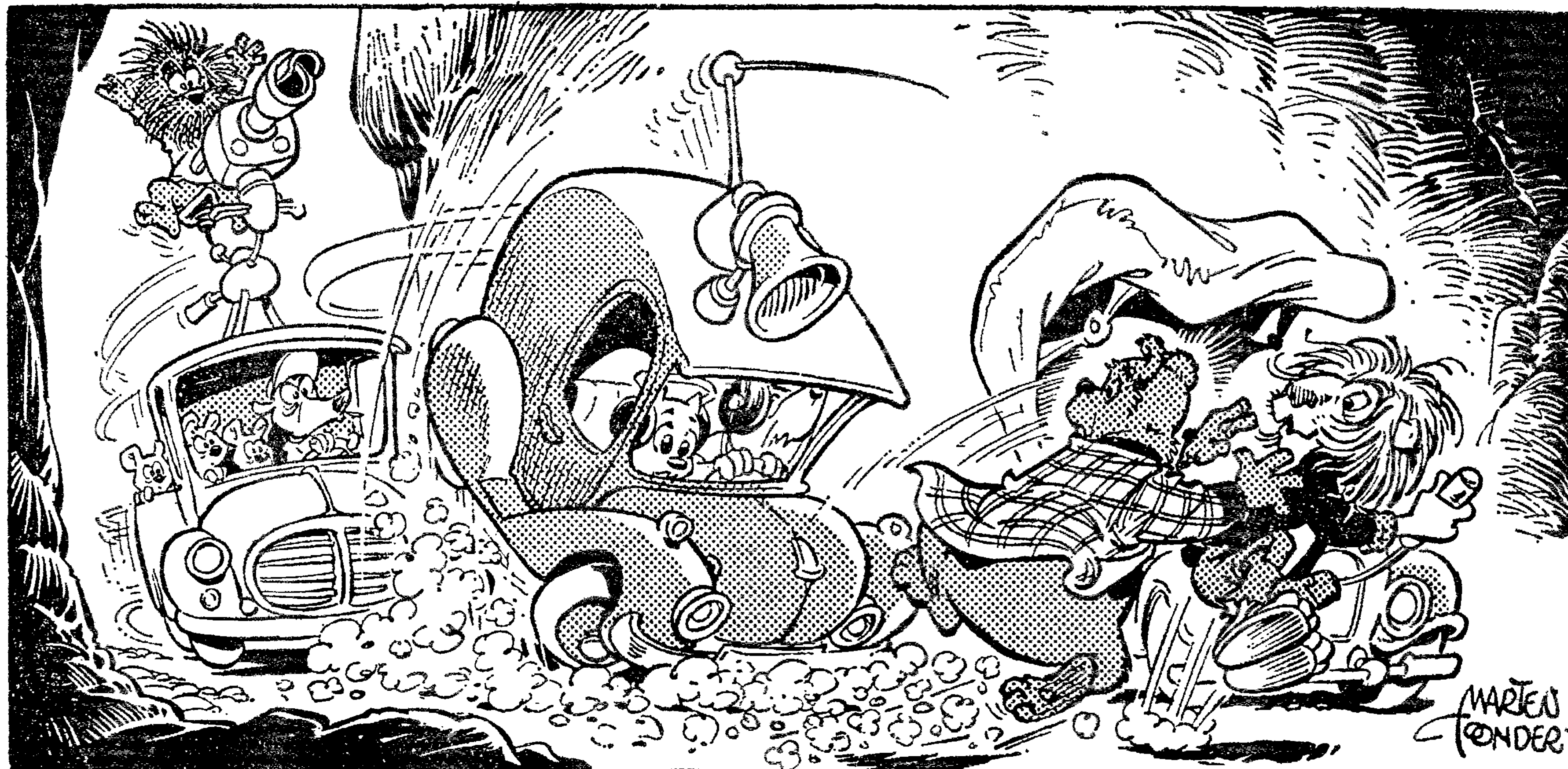
7665 De auto's van de filmgroep zetten er een flinke vaart achter om de Oude Schicht in te halen, zodat het landschap al spoedig bergachtig begon te worden.
"Over een uurtje krijgen we de Krookkloof", zei Tom Poes. "Daar wordt het wel mooier. Dit is maar een kale streek."
"Het geluid is ook niks", zei de geluidsman, die Giel Golfsneller heette. "Bommel praat wel lekker, maar zijn ouwe kar maakt zo'n lawaai dat het waardeloos is."
Hij reikte Tom Poes een koptelefoon over, waaruit een verwarde verzameling klanken opsteeg.
"Vierde versnelling", hoorde hij heer Ollie roepen. „Trekt als een.. Trekt geweldig, bedoel ik. Na die reparatie bij Kilkrook. Geweldig!"
"Bij Kilkrook", herhaalde de regisseur boven het geratel van de motor uit. "Dat is de streek van de moerasgeesten, hé? De Moonkrook. Kunt u daar iets van vertellen? Is die Moonkrook aardig?"
"Dat is een gevaarlijke vraag!", zei Tom Poes haastig. "Kunt u heer Bommel niet even waarschuwen?"
Maar dat kon de heer Golfsneller niet, zodat heer Ollie zich ver vandaar ontspannen tot antwoorden zette.
"Het zijn rakkers", sprak hij schertsend. "Vol met valse streken. Ik voor mij ben er niet bang voor, omdat ik op goede voet met ze sta. Maar het zijn lelijkerds, hoor!"

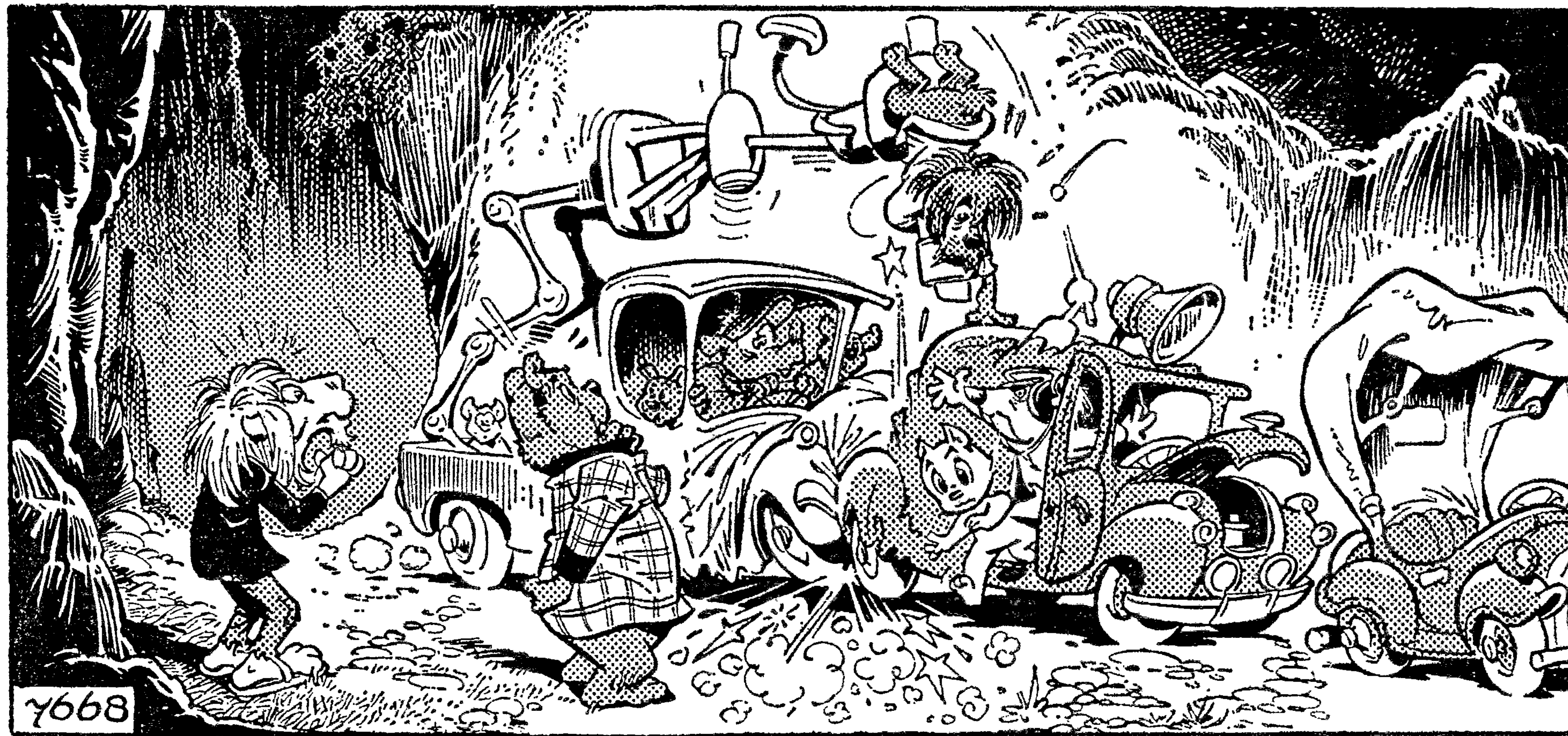

7666 Heer Bommel had de Oude Schicht de kloof binnengestuurd, en nadat het voertuig enige tijd geklommen had, remde hij bij een steile rotswand.
"Kijk", sprak hij uitstappend. "Hier begint het eigenlijke Krookgebied. Hoort u die wind huilen? En het krassen van de kraaien? Maar u hoeft zich er niets van aan te trekken zolang ik bij u ben, hoor! Die Moonkroken zijn lelijkerds, maar mij zullen ze niet gauw iets doen."
"Fijn", zei Pim Paskant. "Heel fijn. Dit is misschien wel een leuke opname, met die zwarte bergen en die kwaaie vogels en zo. Ik zal ze even waarschuwen."
Met dit denkbeeld greep hij het microfoontje om aan de filmploeg zijn plan mee te delen en te zeggen waar hij halt gehouden had.
Maar helaas, hij had niet in de gaten dat een grote roek op het kapje van de auto was neergestreken en daar zijn apparatuur lelijk onklaar maakte.
"Gek", zei de geluidsman Giel Golfsneller, die op een behoorlijke afstand volgde. "het geluid valt ineens uit. Pim had het over stoppen, maar nu weet ik niet wáár."
"Ach, dat zien we wel", zei Tom Poes. "De hoofdzaak is, dat we goed rijden. Dat daar is de pas waar we doorheen moeten."
Gerustgesteld stuurde de ander zijn voertuig de donkere spleet binnen, en de camerawagen volgde, nadat de cameraman zijn toestel beklommen had om een leuke opname van de kloof te maken.
Helaas, deze onbezorgdheid zou hun lelijk te pas komen.

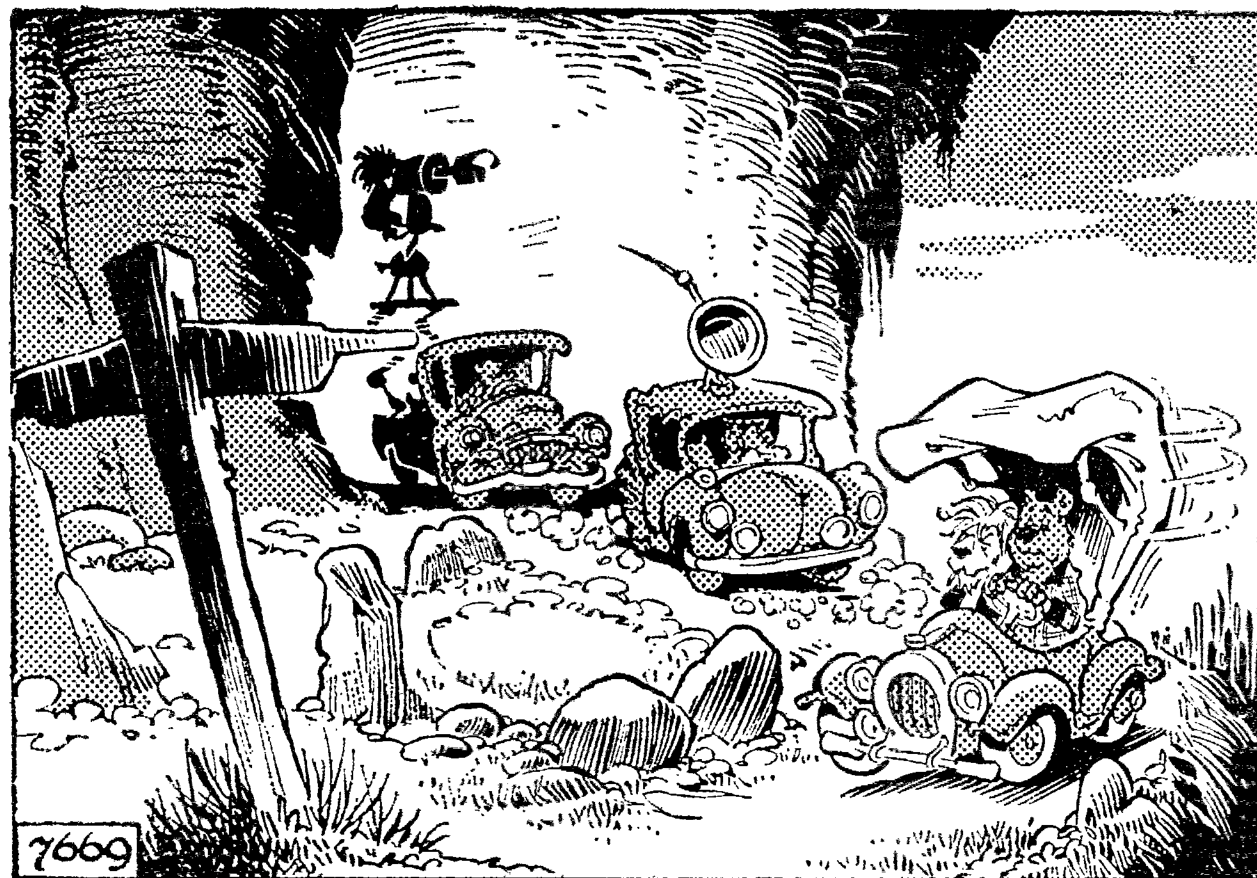

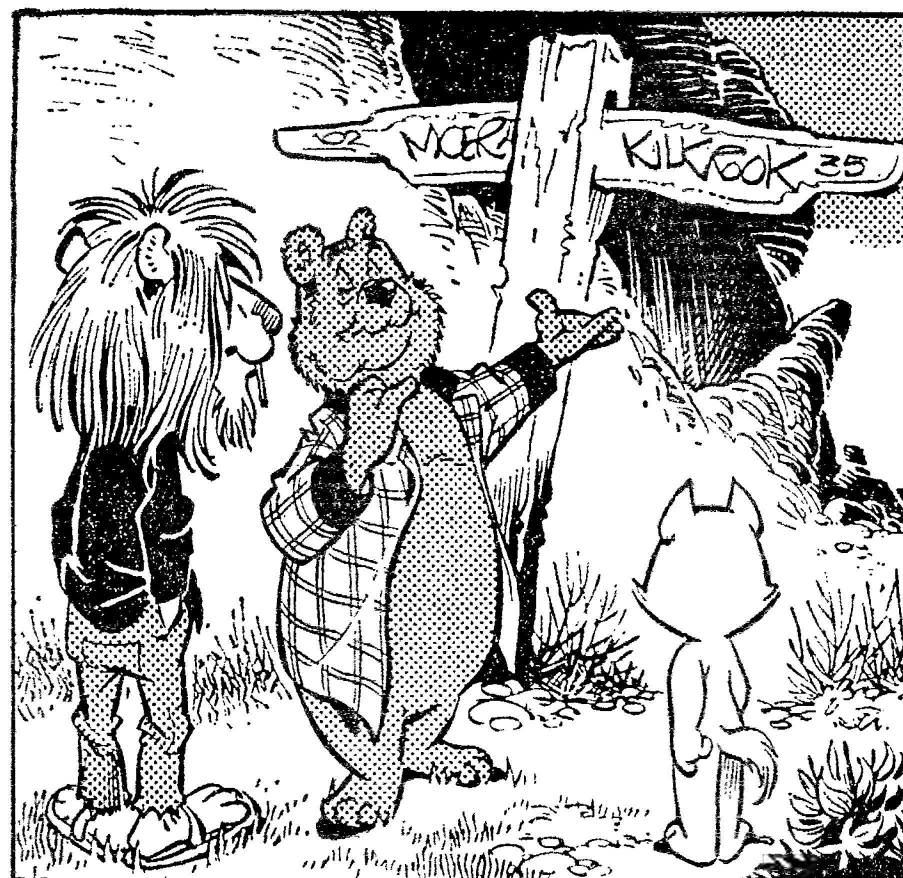
7667 Regisseur Paskant wist niet dat de geluidsverbinding onklaar geraakt was en daarom besloot hij de tijd te korten met een inleidend praatje door heer Bommel.
,,Gewoon maar wat u invalt'', zei hij, terwijl hij de microfoon vooruit stak. ''Fijn een beetje sfeer maken.''
Daar hoefde heer Ollie niet lang over na te denken.
''Ver van het lawaai der grote steden'', begon hij, ''waar men als heer nog ongerept door de groene natuur.. waar de bergen hoog en zwart zijn bedoel ik; waar de stilte met volle kracht het oor treft, zodat...''
Hij zweeg, want op dat moment werd de stilte verbroken door automotoren die snel naderbij kwamen. De echo's galmden tegen de rotswanden, zodat horen en zien de beide filmmakers al spoedig verging. Voordat ze echter uitdrukking aan hun ontstemming hadden kunnen geven raasde de geluidswagen, bestuurd door Giel Golfsneller, de bocht reeds om, zodat ze slechts in doodsangst terzijde konden springen.
Ook voor de geluidsman was het natuurlijk een akelige verrassing om daar zo plotseling de Oude Schicht op zijn pad te vinden, doch gelukkig had hij een grote tegenwoordigheid van geest, zodat hij met snerpende remmen net op tijd tot stilstand kwam.
Maar nog was de narigheid niet ten einde.
Daar naderde de camerawagen met de heer Prikglas zacht schommelend op zijn hoge positie..

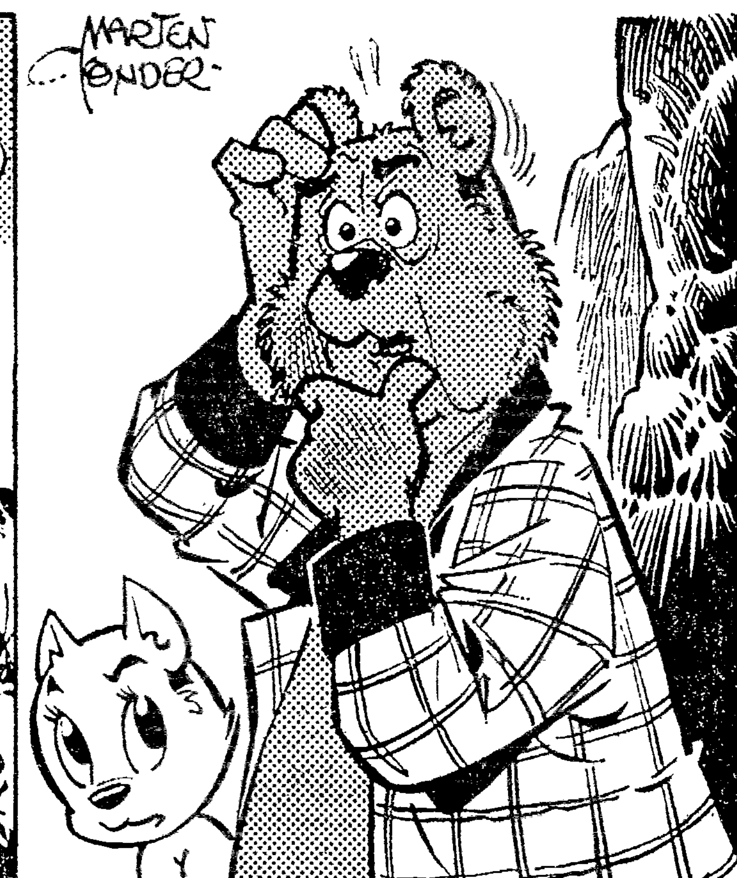

7668 Er klonk een dreunende slag, toen de camerawagen tegen het geluidsvoertuig tot stilstand kwam. Er rinkelde glaswerk en metaal rimpelde ineen, maar gelukkig deden zich geen persoonlijke ongelukken voor.
,,Wat gebeurt er nou?'', riep de cameraman, die met zijn stellage een boog beschreven had, zodat hij nu ondersteboven in de cabine van geluidsman Golfsneller blikte.
,,Hou vast!'', riep deze naar buiten springend. ,,Laat de lichtkap niet vallen!''
,,Ach, hoe vreselijk is d-dit alles'', stamelde heer Bommel, die het gebeuren verbleekt gevolgd had. ,,M-maar het had erger kunnen zijn.''
,,Ook minder erg'', sprak de regisseur handenwringend. ,,Mijn apparatuur! Mijn wagens! Wat mankeert jullie om op deze manier door de kloof te komen hengsten? Ik heb toch duidelijk gezegd, dat we hier stonden?''
,,Mogelijk'', zei Giel Golfsneller. ,,Maar ik heb het niet gehoord. Je had het geluid net een beetje afgezet. Trouwens, het geluid was toch slecht. Niet te gebruiken met dat geraas en geknal.''
,,Wat bedoelt u?'', vroeg heer Ollie onaangenaam getroffen. ,,Ik spreek niet razend en knallend. Integendeel, wat jij, jonge vriend?''
,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Daar gaat het nu niet over. Maar u hebt veel te veel gezegd. Dat is de oorzaak van de ellende, als u mij vraagt. Al dat gepraat over de Moonkrook is gevaarlijk werk.''

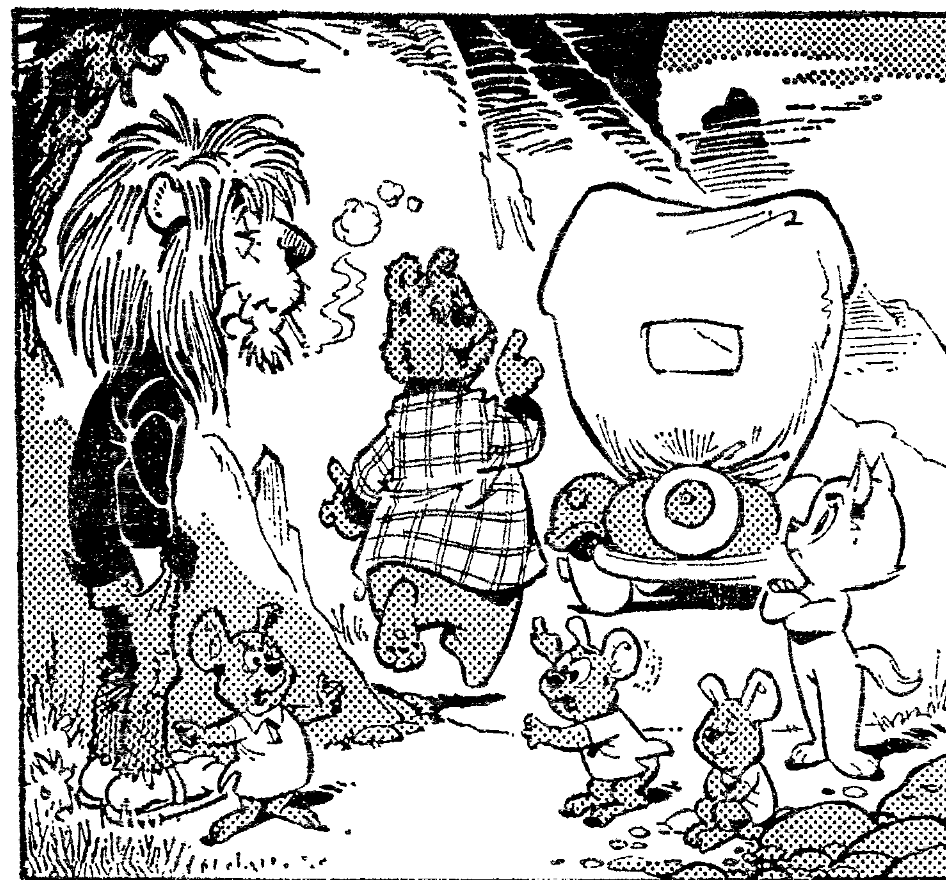

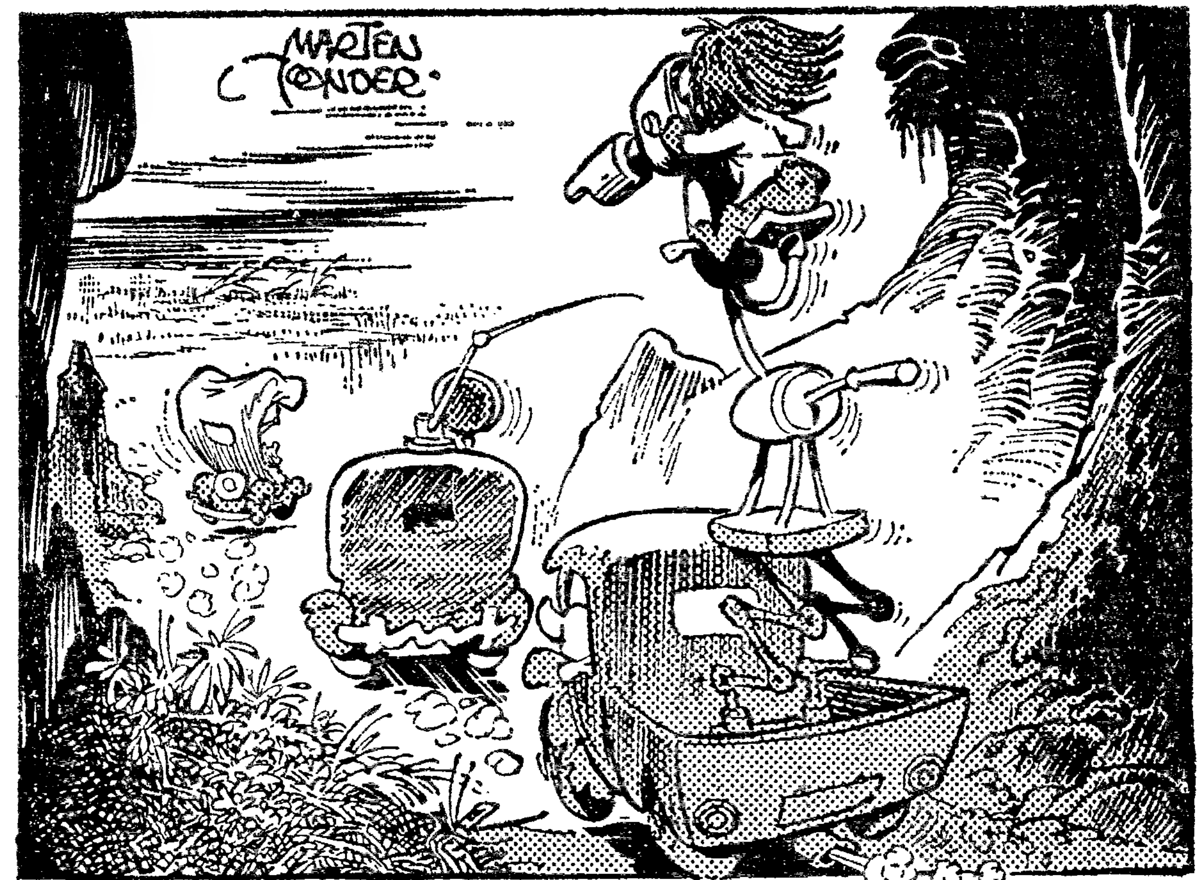

7669 Het duurde geruime tijd, voordat de auto's uit elkaar waren getrokken. Maar gelukkig bleek toen, dat ze nog rijden konden, zodat het optochtje voorzichtig zijn weg kon vervolgen.
,,Het had erger kunnen zijn'', sprak heer Bommel, die in de onbeschadigde Oude Schicht voorop reed. Misschien had de jonge vriend een beetje gelijk en hadden we niet zo vrij over de Moonkrook moeten praten.''
,,Dat is bijgeloof'', zei Pim Paskant wat wrevelig. ,,Op zo'n manier zouden we geen fijne spontane film kunnen maken. Nee, het zit gewoon maar tegen. En nu moeten we eerst naar een garage om de wagens na te laten kijken.''
,,Geen zorg'', zei heer Ollie, die zijn zelfvertrouwen geheel herwonnen had. ,,Ik weet een eerste klas onderneming bij het dorpje Kilkrook. Kijk, daar is de wegwijzer die altijd verkeerd wijst. Maar dat geeft niet, want voor mij is elke weg goed.''
,,Voor mij niet'', wierp de regisseur tegen. ,,Ik neem het liefste een degelijke weg, met die beschadigde auto's.''
,,Een degelijke weg'', hernam heer Bommel. Hij stapte uit om de wegwijzer te bestuderen en wendde zich toen glimlachend tot Tom Poes en Paskant.
,,Ik weet al welke weg we nemen..eh..niet nemen moeten'', verklaarde hij. ,,De linkse, die naar het moeras wijst. Die wijst in werkelijkheid naar het dorp. Of was het die rechtse? Zeg jij ook eens wat, jonge vriend!''
,,De vorige keer was het de linkse'', zei Tom Poes. ,,Maar nu is het andersom. De wegwijzer is gedraaid, lijkt me.''

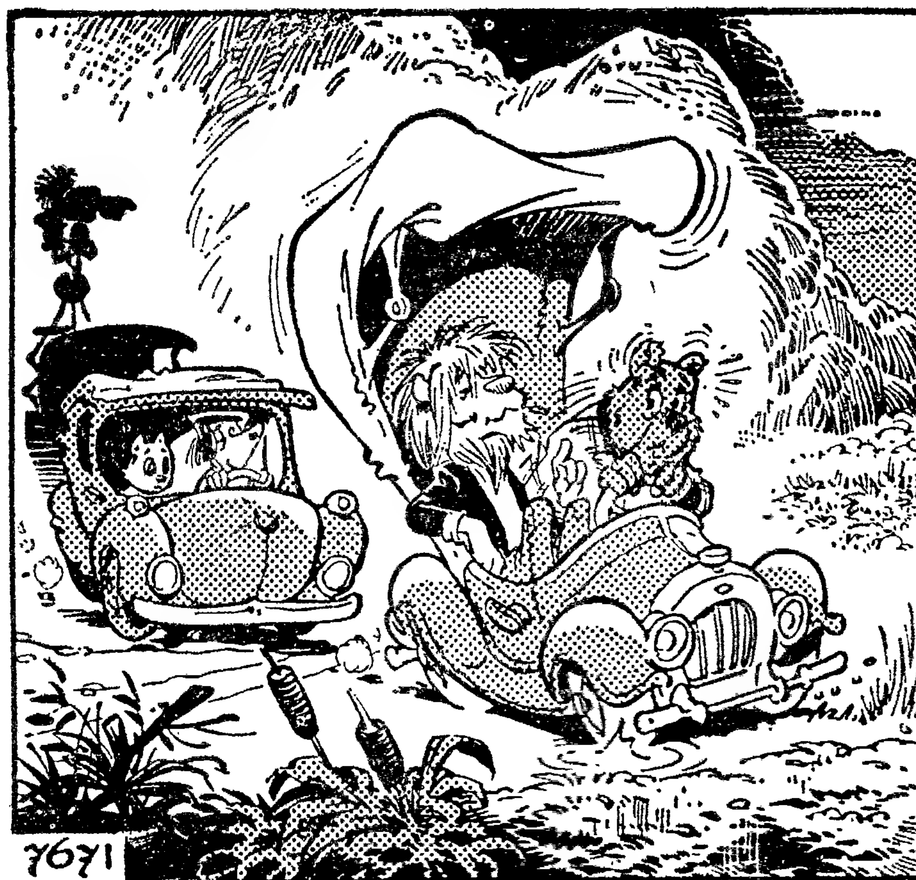

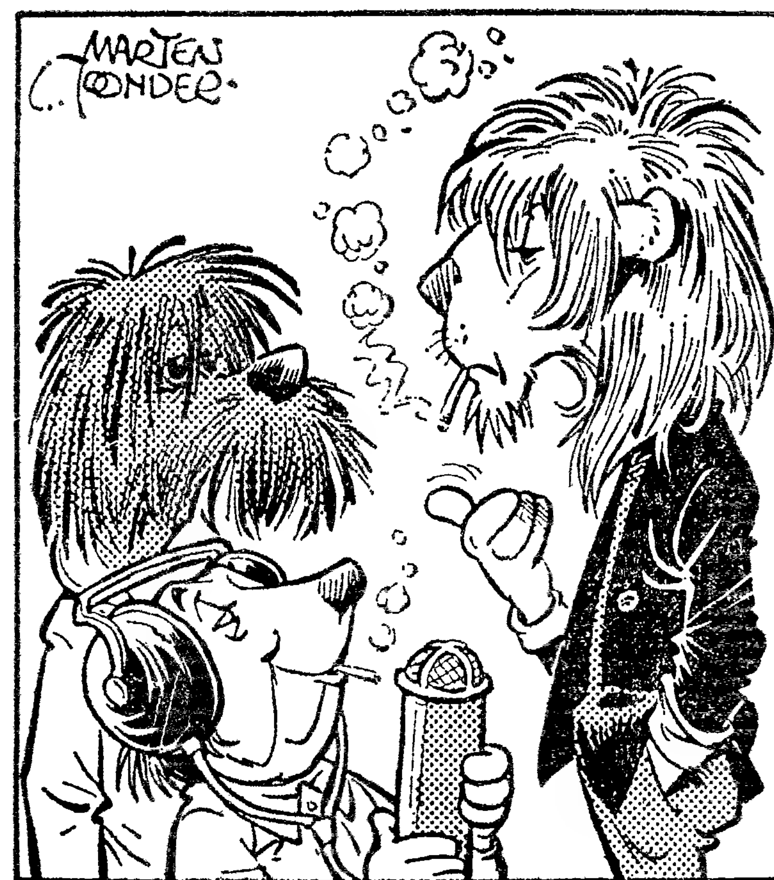

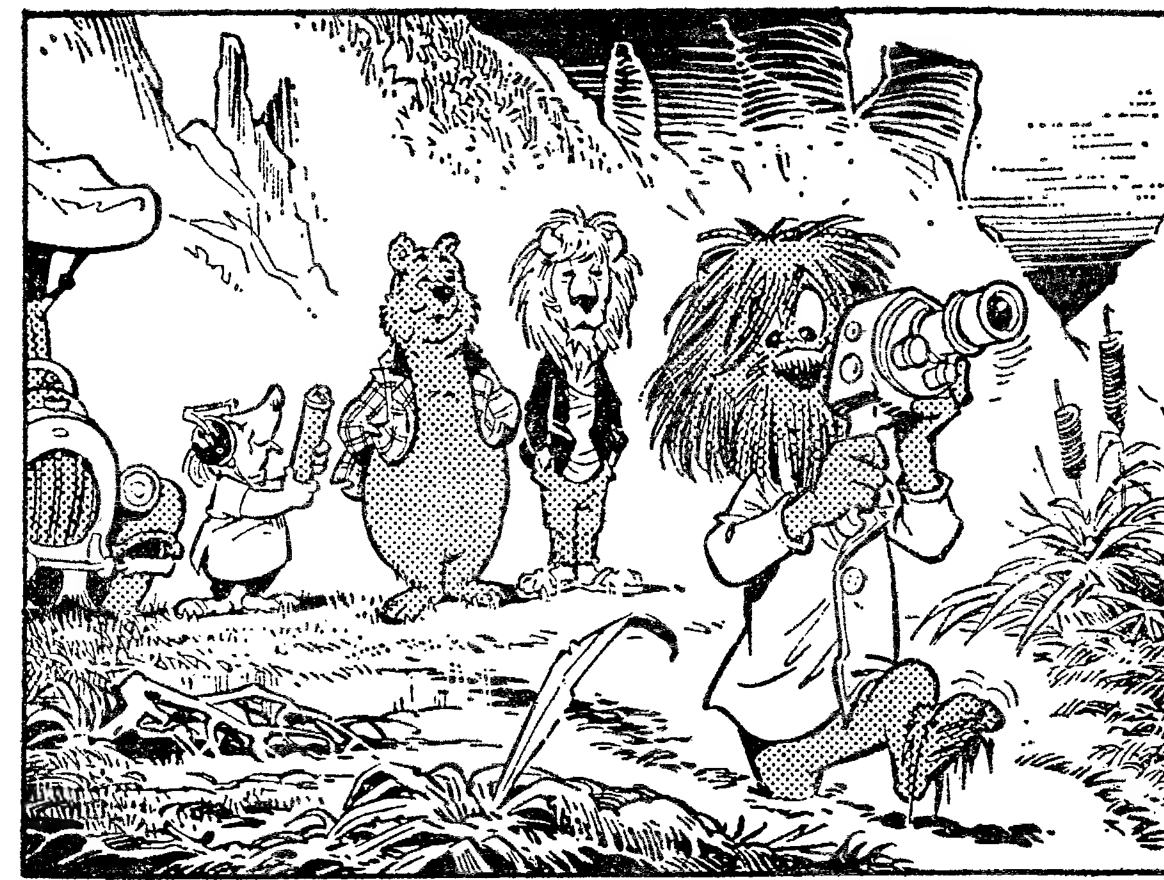
7670 Heer Ollie wierp een doorborende blik op het richtingbord en dacht na.
,,Het is heel duidelijk'', sprak hij na een poosje. ,,We moeten naar links, omdat er op die wegwijzer staat dat we naar rechts moeten terwijl we weten, dat het ding altijd verkeerd wijst, zodat we nu de weg naar het moeras moeten nemen om in het dorp terecht te komen, als iemand begrijpt wat ik bedoel.''
,,Dat is fout'', zei Tom Poes. ,,We moeten naar rechts, want ik herken de weg. Dat bord moet weer omgedraaid zijn.''
,,Die jeugd, die jeugd'', klaagde heer Bommel. Hij keek de naderende regisseur hoofdschuddend aan, en vervolgde: ,,Luister niet naar de jonge vriend, heer Paskant. Ga maar met mij mee, dan breng ik u vlug en veilig op de plaats waar we zijn moeten.''
,,Als het maar een garage is'', mompelde de filmmaker enigszins nerveus. ,,En als de weg maar betrouwbaar is, met die beschadigde wagens.''

Hij volgde heer Ollie naar de Oude Schicht en Tom Poes ging schouderophalend weer bij Giel Golfsneller in de geluidswagen zitten.
,,Dit is verkeerd'', zei hij koppig, toen het optochtje zich in beweging zette. ,,We rijden recht op het moeras af en daar is geen kans om te keren.''

,,Ach, wat geeft het'', suste de geluidsman. ,,Het gaat erom een lekkere film te maken, als ik het goed begrepen heb. En ik heb geleerd, dat je op de verkeerde weg betere opnamen maakt dan op de goeie.''
Zo dacht de cameraman er ook over. Hij had zijn apparatuur weer beklommen en filmde over de voortrijdende voertuigen heen het moeras dat nu in het zich kwam.
,,Net goed in het licht'', sprak hij tevreden tot zichzelf. ,,Dat vette spul glimt erg mooi, hoor!''

7671 Heer Bommel reed langzamer en langzamer, totdat hij ten slotte de Oude Schicht wat schokkerig aan het einde van de weg tot stistand bracht.

„Hé", mompelde hij bedrukt. „Ik moet me toch een beetje vergist hebben, al zeg ik het zelf. Dit is de hoofdweg niet. Dit is het moeras!"

Onzeker keek hij uit zijn ooghoeken naar Paskant, maar tot zijn verrassing was deze niet boos.

„Nou we hier toch zijn", sprak de regisseur peinzend, „geloof ik dat er wel een gek stukje te filmen is als we gewoon door het moeras rijden. Dat kan toch, hé? Dat heb je de vorige keer toch ook gedaan?"

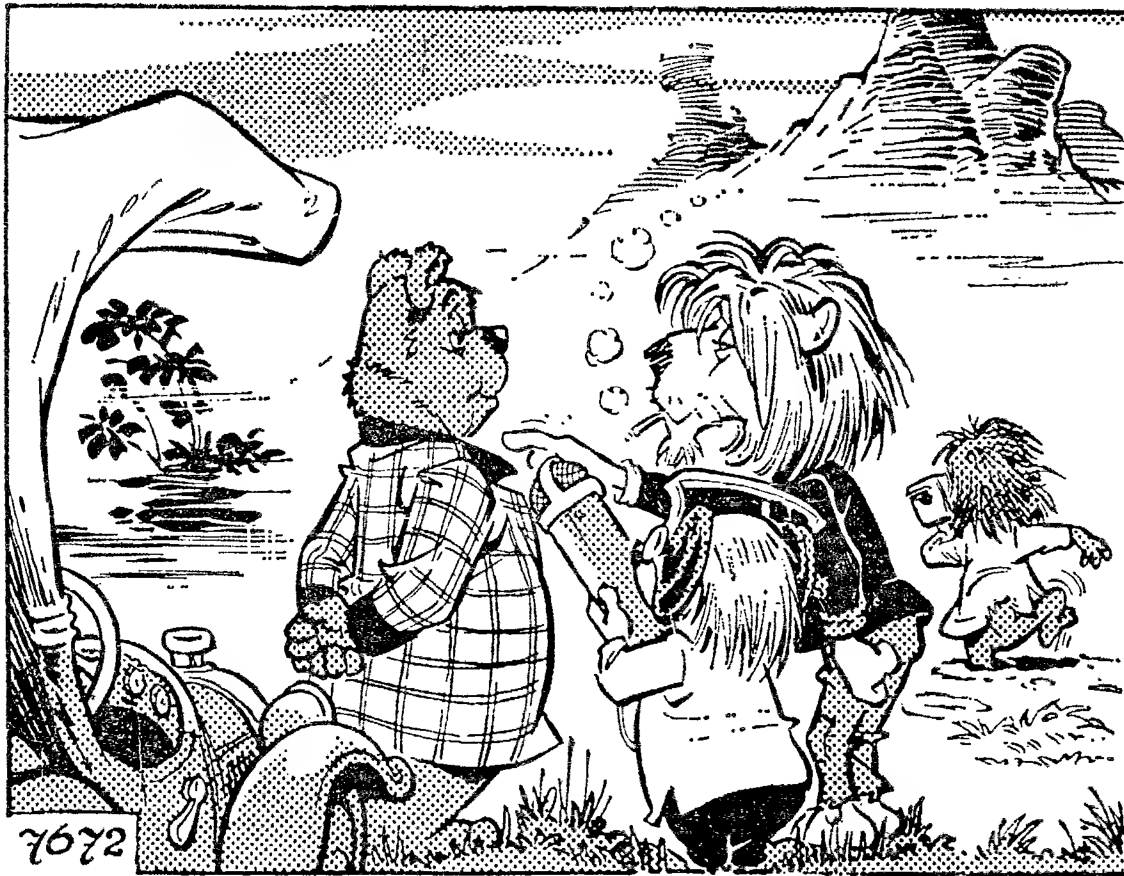
„Jazeker", riep heer Ollie oplevend uit. „De weg is alleen maar een beetje verzwakt, zodat je hem niet zien kunt, maar hij loopt gewoon rechtdoor, hoor!"

Nu had er een korte bespreking tussen de vaklieden plaats en heer Bommel zag met enige verbazing, dat Prikglas, gewapend met een camera, door het moeras begon te waden.

„Waarom doet hij dat?", vroeg hij.

„Hij loopt naar de overkant", legde de regisseur uit. „Net als jij de vorige keer gedaan hebt. Dan kan hij de Oude Schicht filmen wanneer die er straks doorheen rijdt. voel je wel? En Giel hier neemt intussen even op wat jij nu over het moeras gaat vertellen. Dat kan je toch wel, hè? Over het verradelijke en zo?"

"Natuurlijk!", zei heer Bommel zonder bedenken. „Ik weet er alles van!"

7672 De cameraman sopte met hoge passen door het moeras, waar hij tot aan de knieën in wegzonk. Maar omdat de overkant al in het zicht kwam en omdat hij een vaste bodem onder de modder voelde, vond hij dat niet zo erg.

,,Het moeras is erg gevaarlijk'', sprak heer Ollie achter hem. ,,Vooral voor eenvoudige lieden die de fijnere kneepjes niet zo kennen..''

De regisseur knikte bewonderend en hierdoor aangemoedigd begon de vertellende heer plezier in zijn werk te krijgen.

,,Voor een kenner, die zich in een regenboog bewogen heeft'', vervolgde hij, ,,ligt de zaak heel anders. Vol zelfvertrouwen begeeft hij zich in de slikken en het moet al heel vreemd lopen wanneer hij geen vaste grond onder de voeten vindt, zodat hij met opgeheven hoofd voort kan schrijden!''

,,Heel fijn'', prees Paskant. ,,Maar een beetje onduidelijk. Waarom is het zo gevaarlijk voor eenvoudige lieden?''

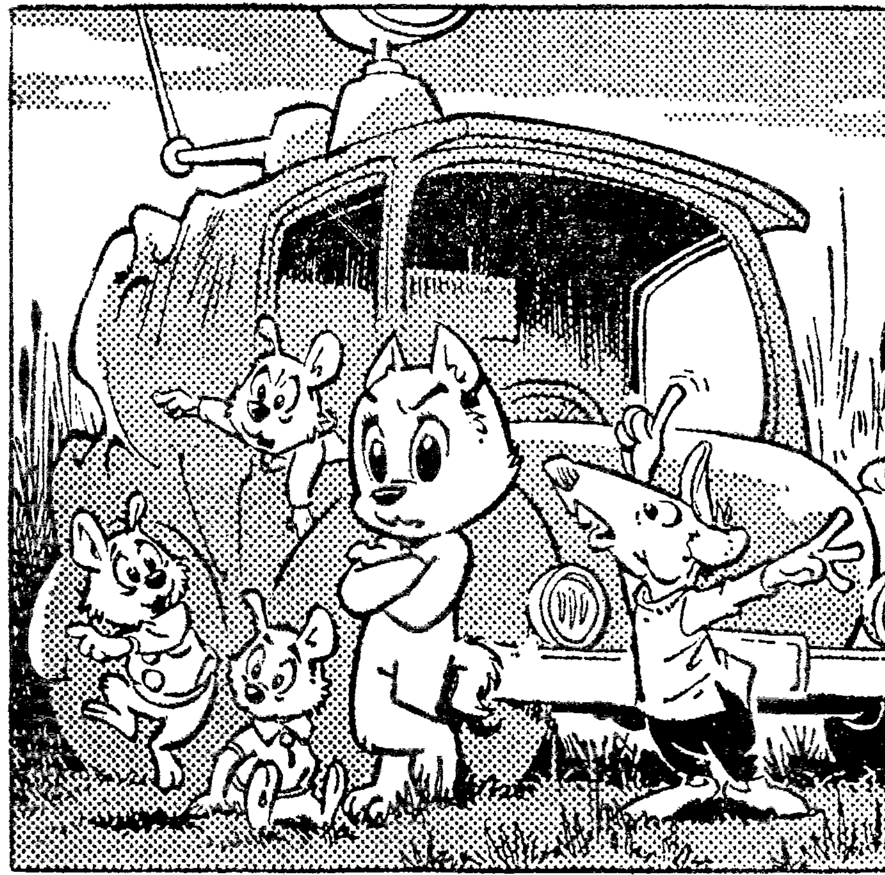
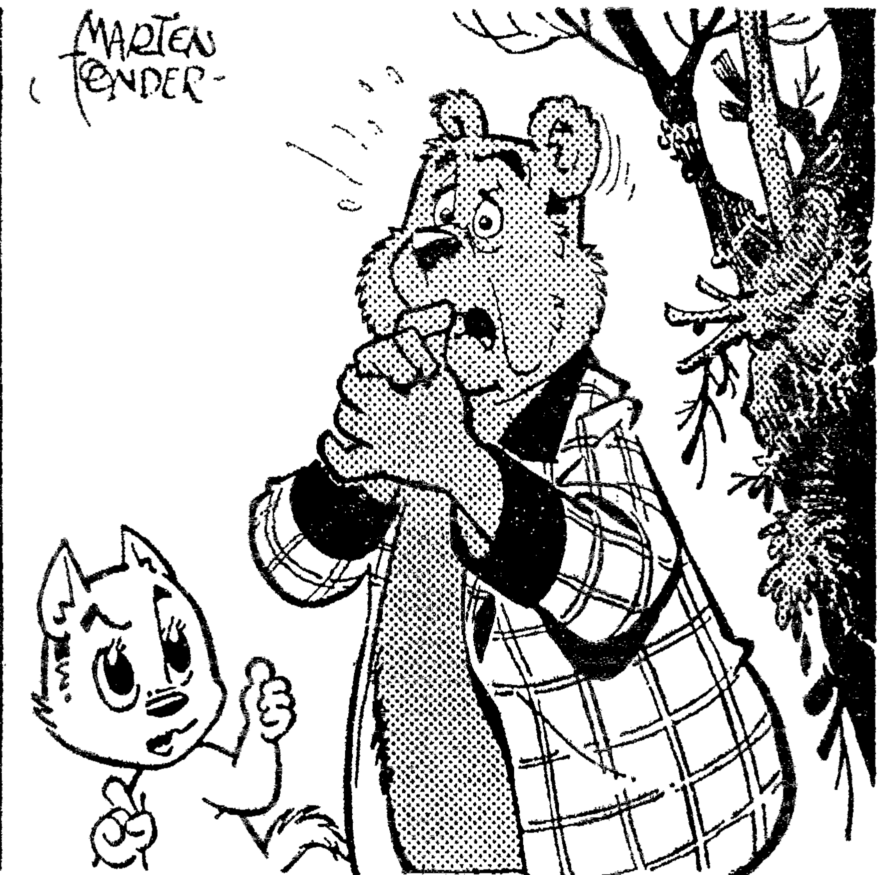
,,Het is verraderlijk!'', riep heer Bommel uit. ,,Vooral op volle maan. Dan gaan de zompen wielen, bedoel ik. Eh... ik bedoel eigenlijk dat het heel anders is dan het eruit ziet. Vol rare zuigende plekken die je niet in de gaten hebt als je er als voetganger overheen wandelt...''

,,Wat bedoelt u eigenlijk?'', hield de regisseur aan.

Heer Ollie strekte een arm ten hemel en maakte zich gereed om de verschrikkingen op bewogen toon in de microfoon van Giel Golfsneller te schilderen, toen er een ijle kreet over de vlakte klonk. Het was de cameraman Prikglas, die plotseling in de diepte gezogen werd.

,,Wat krijgen we nou?'', riep hij hevig geschrokken uit.

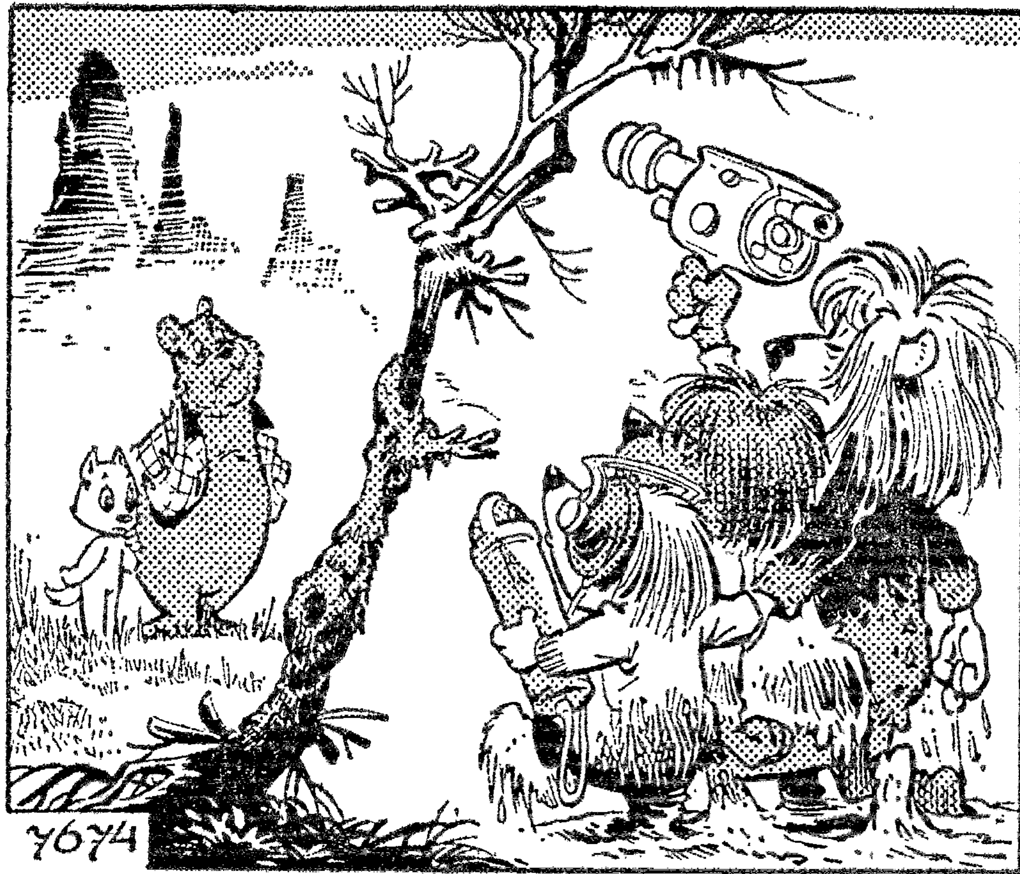

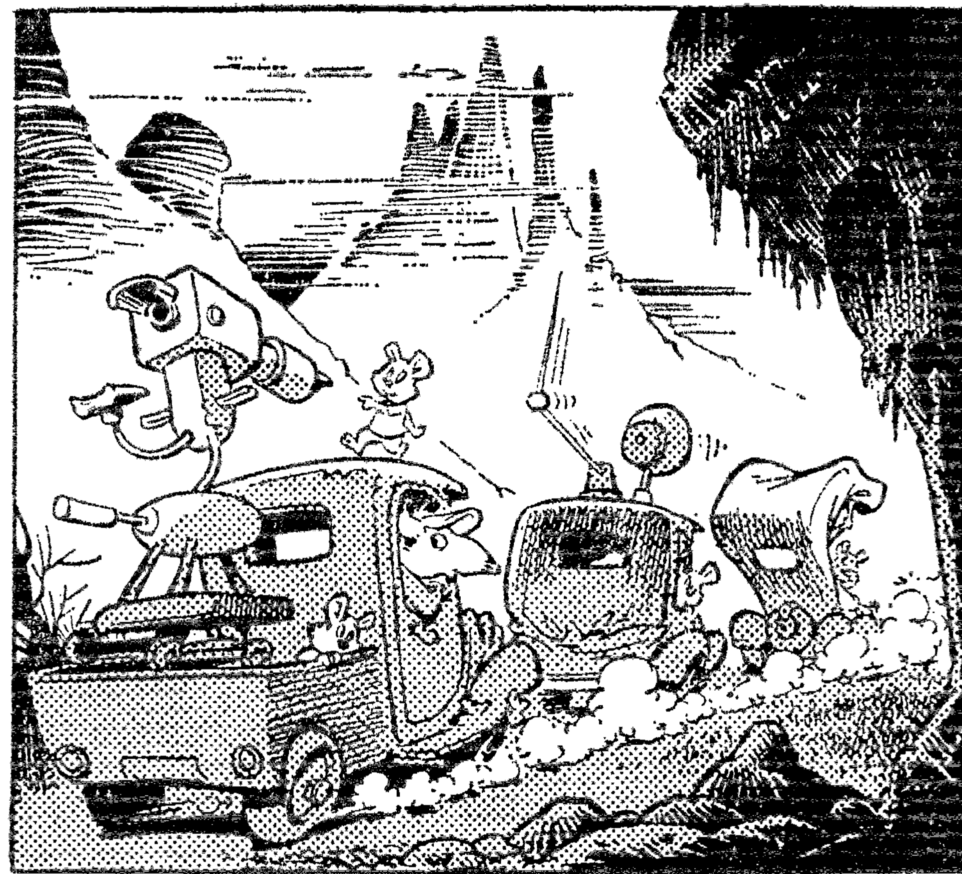
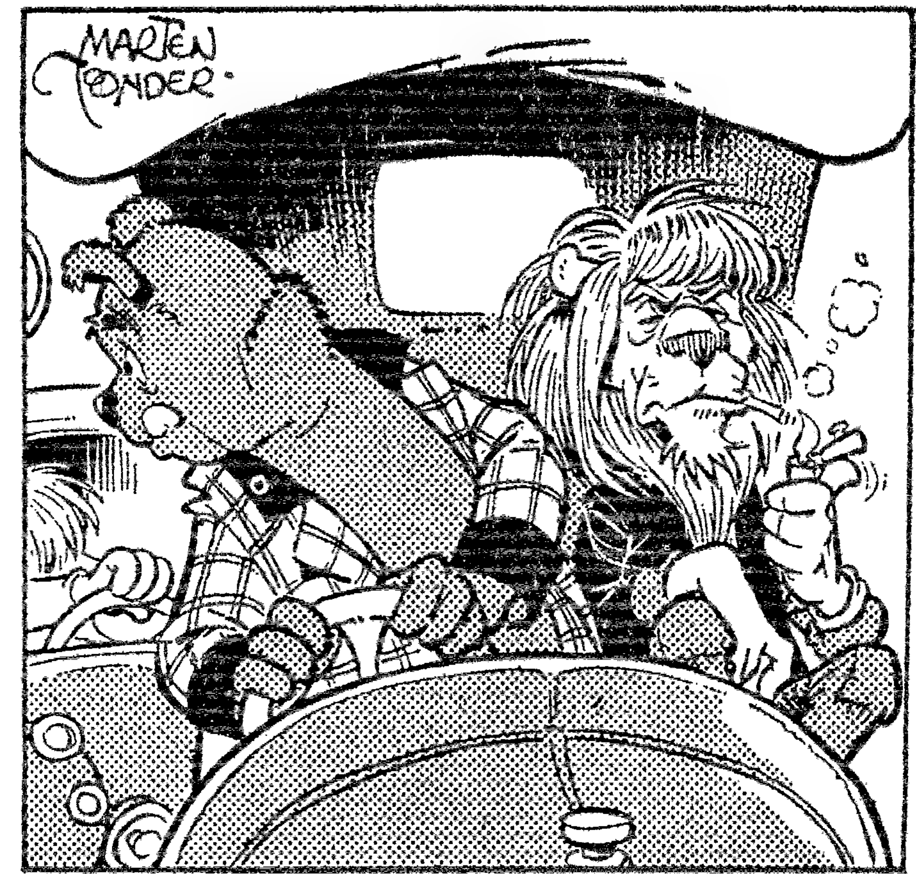

7673 Prikglas zakte verder en verder in de blubber, terwijl hij de camera hoog boven het hoofd hief als een goed vakman.
,,Daar heb je het al!'', riep heer Bommel handenwringend op de oever. ,,Het is verkeerd om zo over het moeras te praten, dat weet iedereen! Dit komt ervan! Er moet iets gedaan worden, bedoel ik! D-doe toch iets!''

De regisseur en de geluidsman hadden echter niet op zijn aanwijzingen gewacht. Met hoge knieën plompten ze door de begroeide modder naar het verdwijnende toestel toe zonder op eigen gevaar te letten.

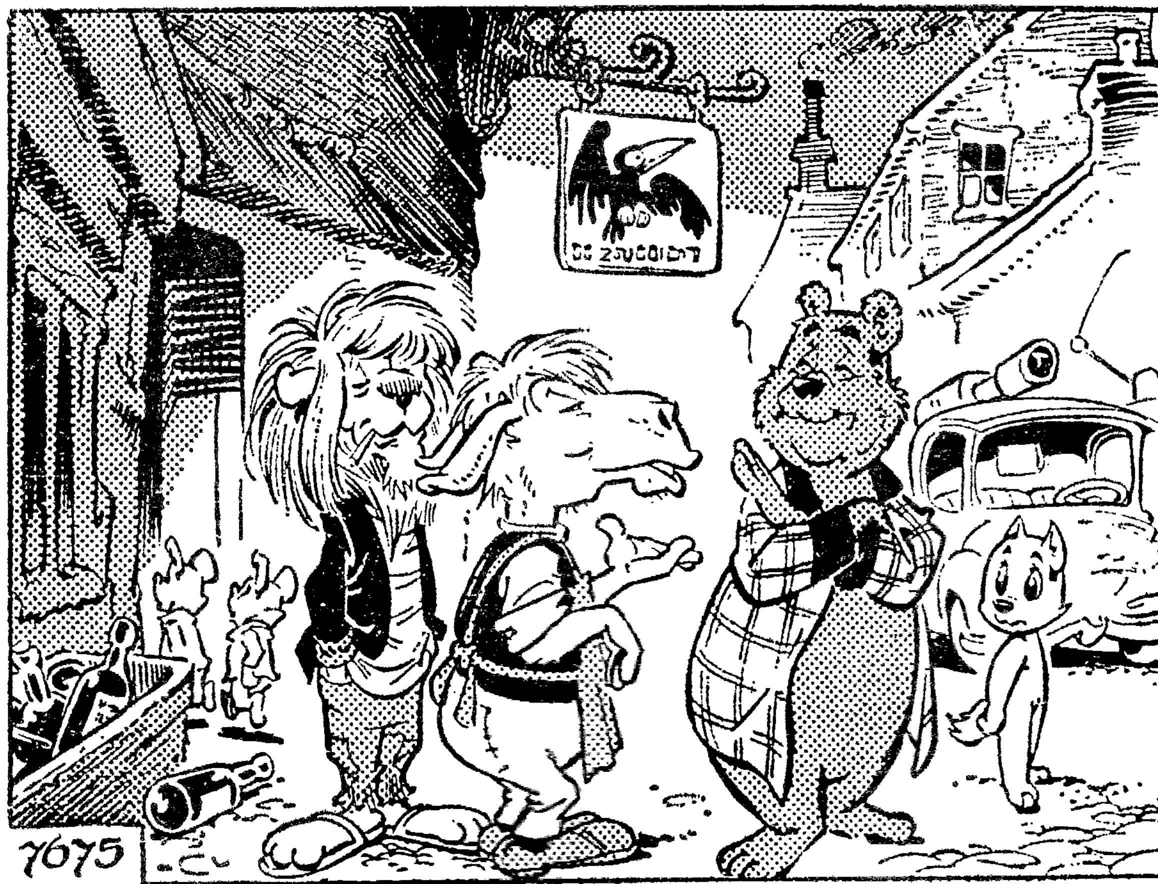
,,Ik wist dat zoiets gebeuren zou'', sprak Tom Poes tot zichzelf. ,,Ik heb genoeg gewaarschuwd, maar als ik dat nu tegen iemand zeg, vinden ze me vervelend. Hoe kan ik op deze manier een oogje in het zeil houden? Nu loopt het misschien nog goed af, maar je zal zien, dat het van kwaad tot erger gaat.''
,,Hoe kon dit nu toch gebeuren?'', riep heer Ollie, die verscheurd een eindje verder stond. De weg liep hier toch gewoon door? Dat heb je de vorige keer toch gezien? Zeg toch eens iets, jonge vriend!''
,,Deze streek deugt niet'', zei Tom Poes. ,,Hij is verraderlijk, dat merkt u nu toch zelf? We kunnen veel beter teruggaan...''

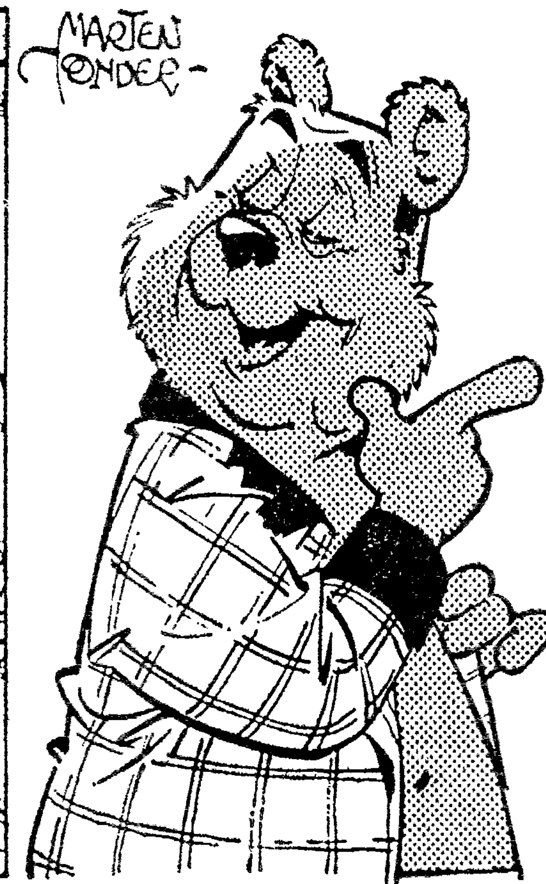

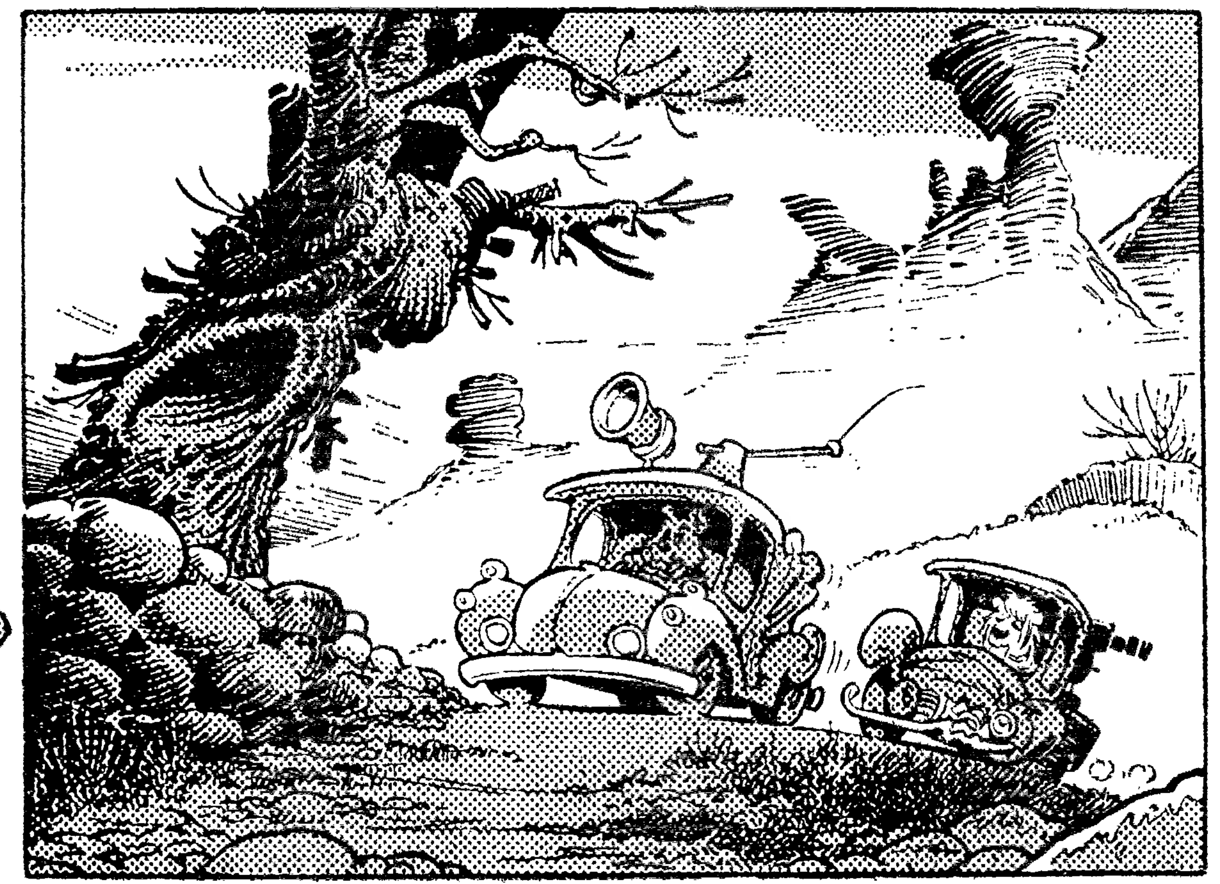

7674 Gelukkig slaagden Paskant en Golfsneller erin om de ongelukkige cameraman uit het moeras te trekken en even later plonsde het zwaar bemodderde groepje weer naar de kant.
,,Ik begrijp niet hoe dit heeft kunnen gebeuren'', sprak heer Bommel, die hen verslagen stond op te wachten. ,,Hier was een weg, dat weet ik zeker.''
,,Hij is er nu niet meer'', verklaarde Prikglas rillerig.
,,We moeten terug'', zei de regisseur uit zijn humeur. ,,Achteruitrijden tot we ergens kunnen keren. We moeten naar het dorp, want die natte kleren zijn niet zo fijn voor de gezondheid.''
Heer Ollie begreep dat hij niet veel tegen dit besluit kon inbrengen en broedend kroop hij achter zijn stuur om als laatste in de rij achteruit door het troosteloze landschap te gaan rijden.
,,Dit is héél uitputtend voor een heer met een gevoelige hals'', klaagde hij na een poosje. ,,Maar ik dacht net, dat er één lichtpunt is. We hebben in ieder geval een erg spannende scène van dat moeras!''
,,Zo'', zei Paskant korzelig. ,,En wie heeft die scène dan wel opgenomen terwijl de cameraman in de prut zakte? Jij soms?''

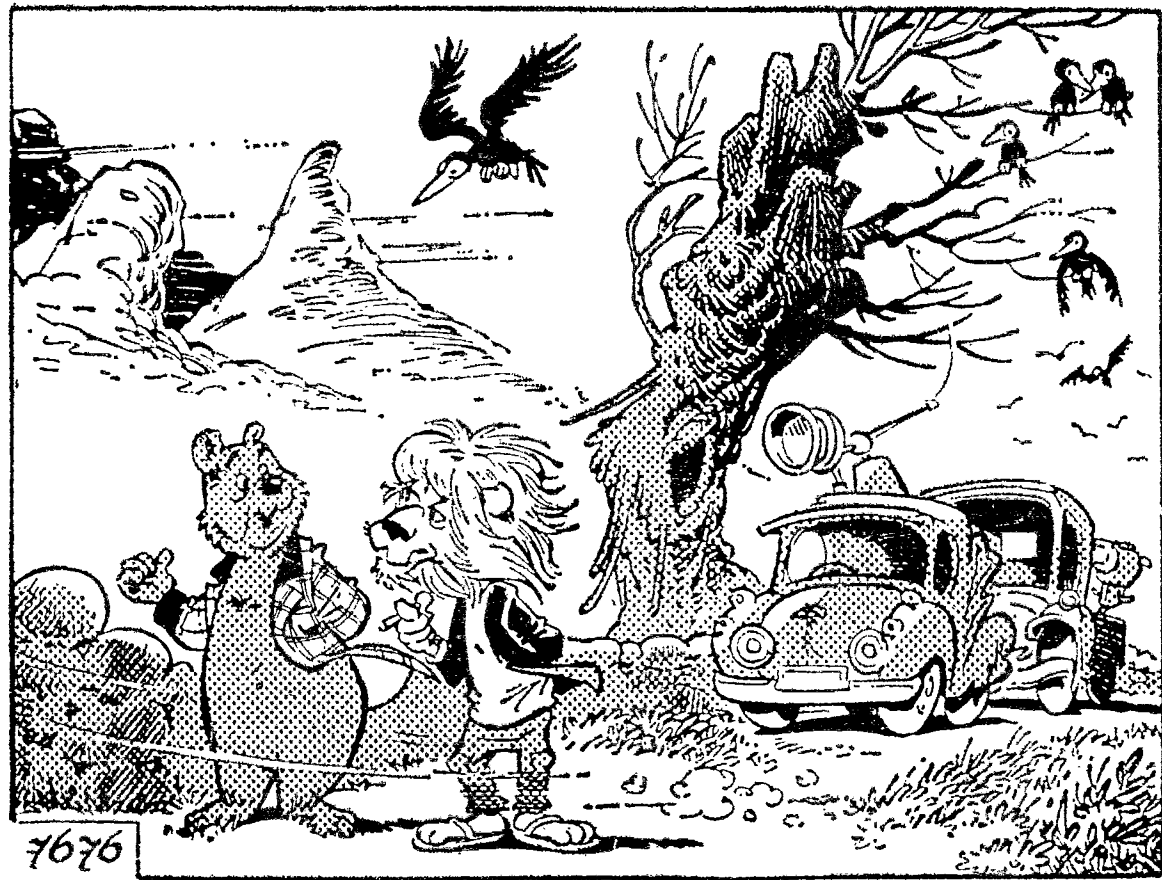
Heer Bommel zweeg beteuterd en de ander hernam: ,,Het enige lichtpunt dat ik zie is dat dorp, als er tenminste een fatsoenlijke herberg is. En die garage waar je het over had? Is die nu werkelijk te vertrouwen? We moeten niet meer van deze gebbetjes hebben, het wordt te gek!''
Heer Ollie schudde vermoeid met het omgedraaide hoofd. ,,Nee, nee'', sprak hij in de tegenwind. ,,Dat is allemaal in orde, daar sta ik persoonlijk voor in, als u begrijpt wat ik bedoel.''

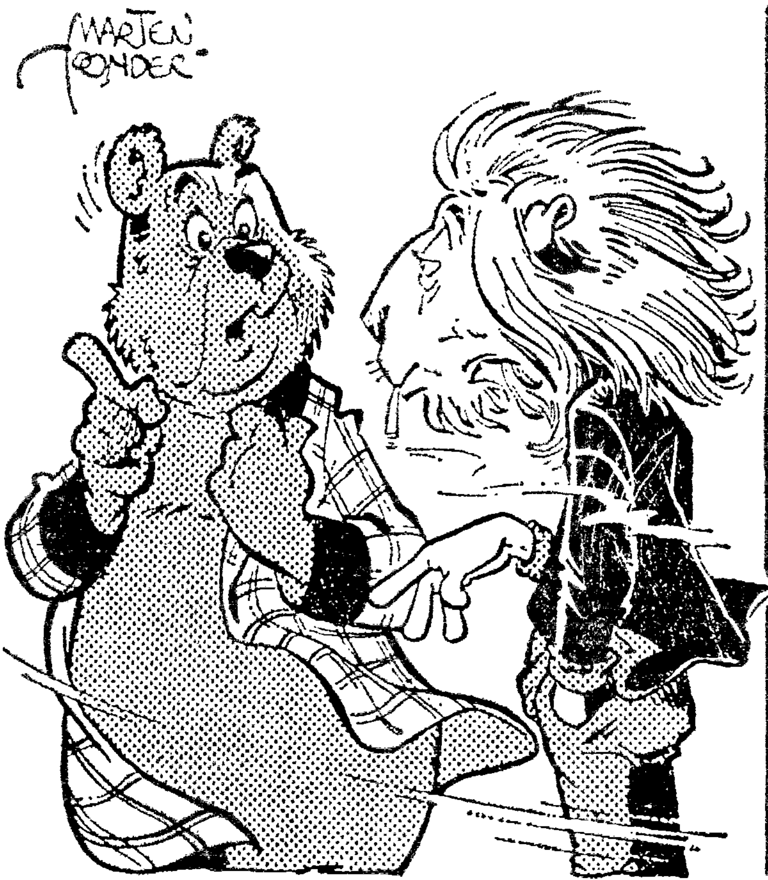

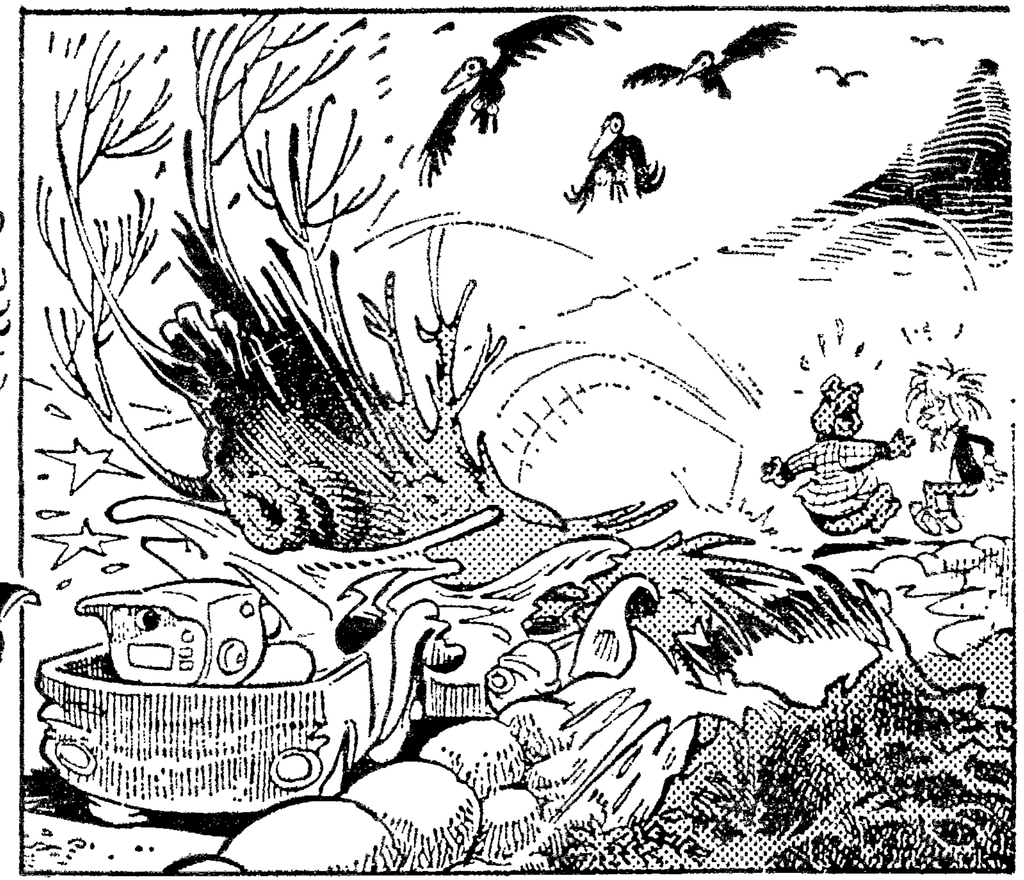

7675 Na een vermoeiende tocht kwam de filmexpeditie ten slotte in het dorp Kilkrook aan en de herbergier spoedde zich gastvrij naar buiten.
,,Kijk, dat is net wat we nodig hebben'', sprak hij. ,,Toeristen! En daar is meneer Bommel ook weer.''
Heer Ollie knikte minzaam. Hij leefde wat op door deze gastvrije ontvangst en wees op de cameraman die bemodderd en in een kwade geur naar binnen sopte.
,,Die heer is even in het moeras gezakt'', legde hij uit. ,,En de auto's zijn een beetje verkreukt, omdat ze toevallig tegen elkander gereden zijn toen ik in een bocht halt gehouden had om uit te leggen hoe het hier is.''
,,Ja, ja, dat soort praat is gevaarlijk'', gaf de waard nadenkend toe. ,,Héél gevaarlijk. Ik zal de soep opzetten, dat is goed tegen de moerasdampen. Maar wat die wagens betreft, ik ben bang, dat Lubber Nat die niet kan maken. Dat gaat hem boven de pet.''
,,Dat hoeft ook niet'', zei heer Bommel. ,,Ik weet immers een goede, onzichtbare garage op de heuvel hier, wat jij, jonge vriend?''
,,Hm'', zei Tom Poes, maar daar schonk heer Ollie geen aandacht aan. Hij en regisseur Paskant zetten zich achter de sturen van de beschadigde voertuigen en reden naar het muurtje dat oplettende lezertjes zich nog wel zullen herinneren uit het begin van deze ware geschiedenis.

7676 Heer Bommel bracht de gerimpelde wagen tot stilstand en stapte uit.

,,Hier is het'', sprak hij op de opening in het muurtje wijzend. ,,We kunnen de auto's hier gewoon laten staan, dat heb ik de vorige keer ook gedaan. Dan worden ze vanzelf gemaakt.''

,,Werkelijk?'', vroeg Paskant bevreemd. ,,Raar. Waar is nu die garage?''

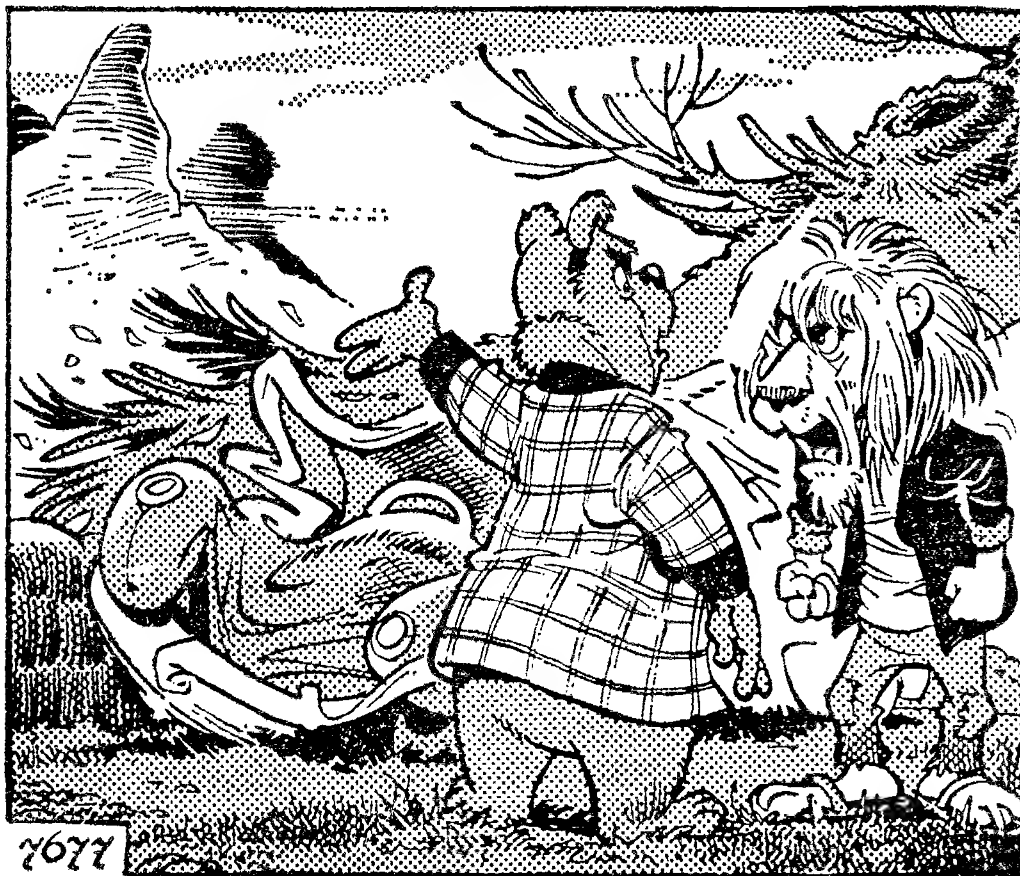
,,Ik heb je toch uitgelegd dat die er niet is?'' zei heer Ollie een beetje ongeduldig. ,,Maar hij is erg goed. 'Klaar terwijl u wacht' stond er op een bord. Dat hebben ze weggehaald; zeker omdat het te druk werd of zo.''

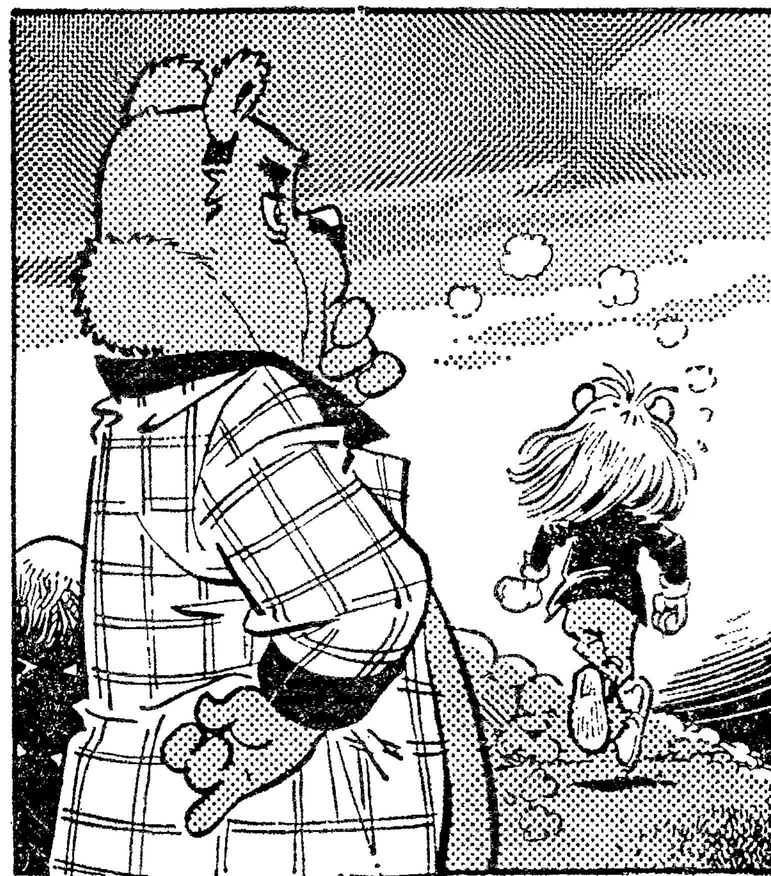
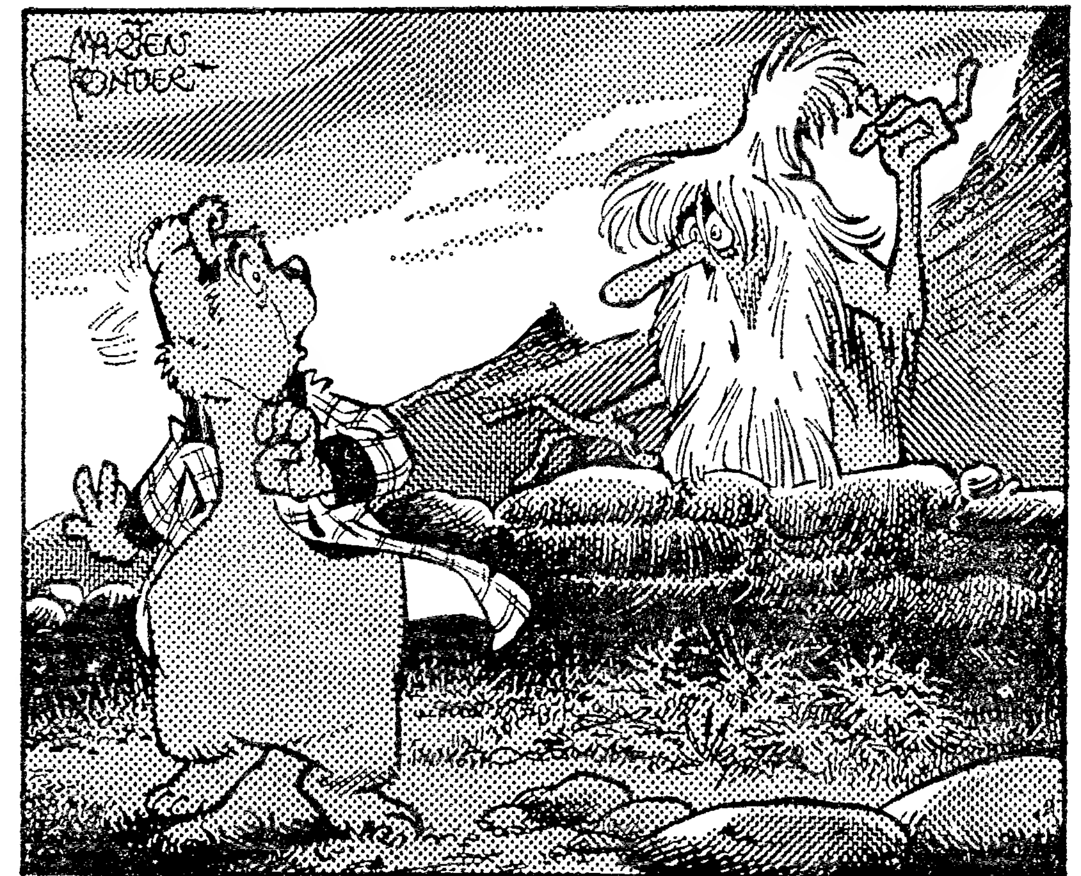
,,Ja, zeker wel'', mompelde de regisseur, terwijl hij naar de kale vlakte keek die zich achter de stenen uitstrekte. Er was een kille wind opgestoken, die klagend om de bergpieken blies, maar daar schonk hij geen aandacht aan.

,,Een gek verhaal'', hernam hij. ,,Helemaal te gek. We zouden hier eigenlijk met een camera op de loer moeten gaan liggen. Want als het waar is, dat hier wagens gerepareerd worden, zouden we eindelijk een fijn stukje film krijgen. Want dat moet dan een van die knotse Krookstreken zijn waar je me zoveel over verteld hebt en waarvan we nog niets hebben gezien.''

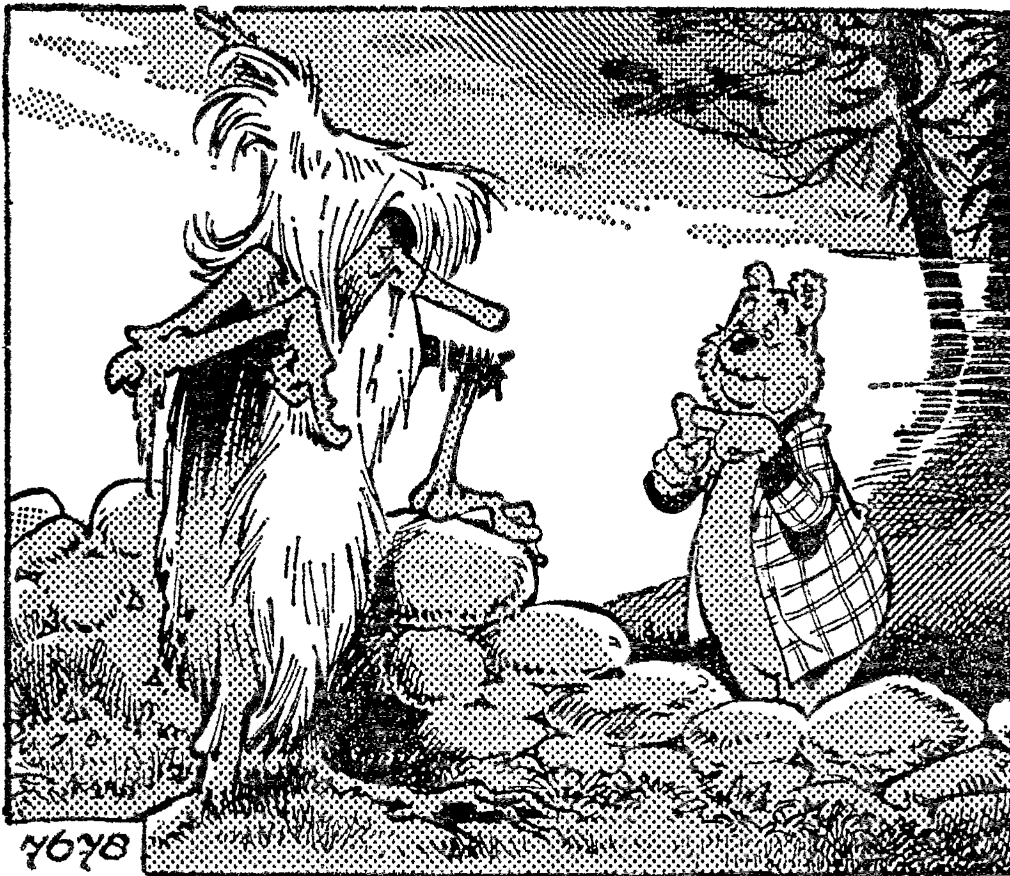
,,Oho'', waarschuwde heer Bommel. ,,Zo moet je er niet over praten. Niet, dat het nu direct kwaad kan wanneer ik er bij ben, dat niet. Maar toch heb ik het gevoel, dat het niet zo goed is, als je begrijpt wat ik bedoel...''

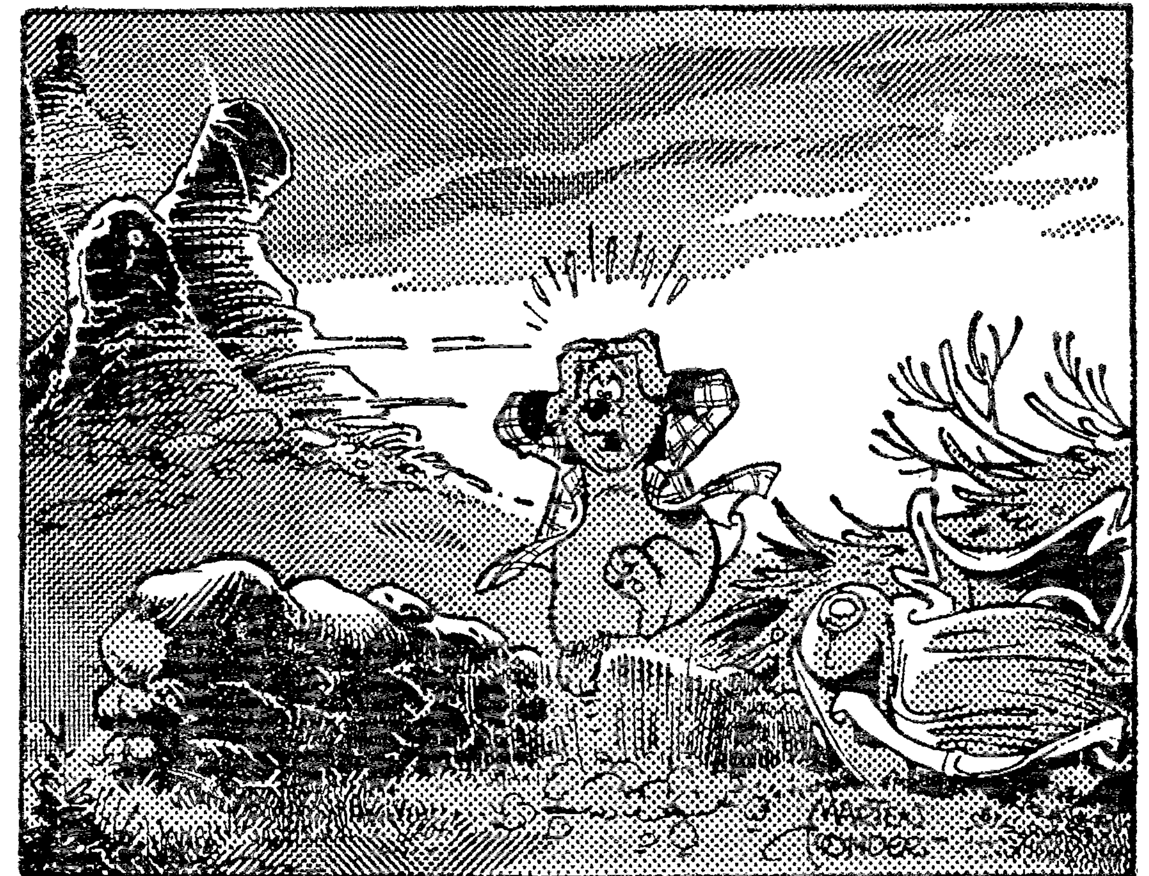
Zijn woorden verwoeien in een stormvlaag die plotseling over het landschap gierde. Achter hen klonk een scheurend gekraak en toen ze schrikkend omkeken, zagen ze een oude boom langzaam voorover hellen om met een dreunende slag over het muurtje heen op de beide auto's terecht te komen...

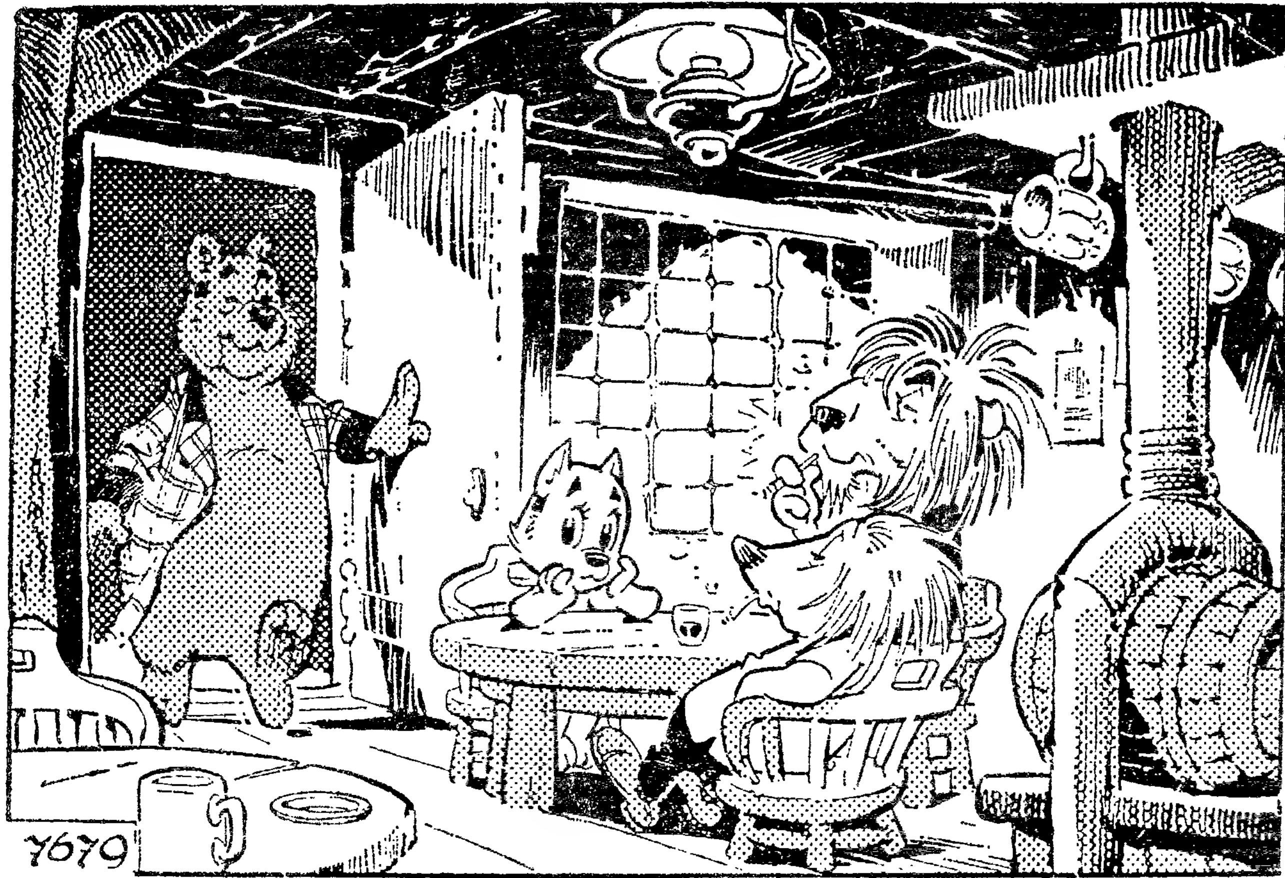
7677 De boom viel in zijn volle lengte over de beide beklagenswaardige auto's, zodat die nu ook overdwars gerimpeld en vreemd plat werden. De echo's van de slag verwoeien in de stormvlaag en gedurende korte tijd was het huilen van de wind het enige geluid.
,,Is dit de reparatie die je bedoelde?'' riep de regisseur, die als eerste zijn stem hervond. ,,Een mooie garage, hoor! Een leuk plan om hier te gaan filmen; mijn wagens zijn geplet, mijn cameraman is bijna verdronken en er staat nog geen zinnig beeldje op de filmband. Hoe kwam je erbij, dat dit een interessante landstreek zou zijn? Zoiets naargeestigs heb ik zelden gezien.''
,,Je hebt er geen oog voor!'' riep heer Ollie boos wordend. ,,Dit is een prachtig gebied vol diepzinnige trekjes; wanneer men tenminste niet te stom is om ze op te merken!''
De filmmaker zwol langzaam op en het was duidelijk, dat hij iets bitters wilde gaan zeggen. Maar voordat het zover was, draaide hij zich met een ruk om en liep met grote stappen de weg af die naar het dorp leidde.
Heer Bommel keek hem na, totdat hij in de avondschemering verdwenen was en schudde toen het hoofd.
,,Wat moet er op die manier van mijn meesterwerk terecht komen?'', vroeg hij zich verdrietig af, ,,Alles loopt me tegen en ik word omringd door domheid en onbegrip, zodat de keurige garage die hier was, onzichtbaar in een sloperij is veranderd. Hoe vreselijk is dit alles!''
,,Krobben is lubbig!'', sprak een grijsaard die plotseling van achter het muurtje opdook. ,,Daar komt druil van. Druil en korloen.''

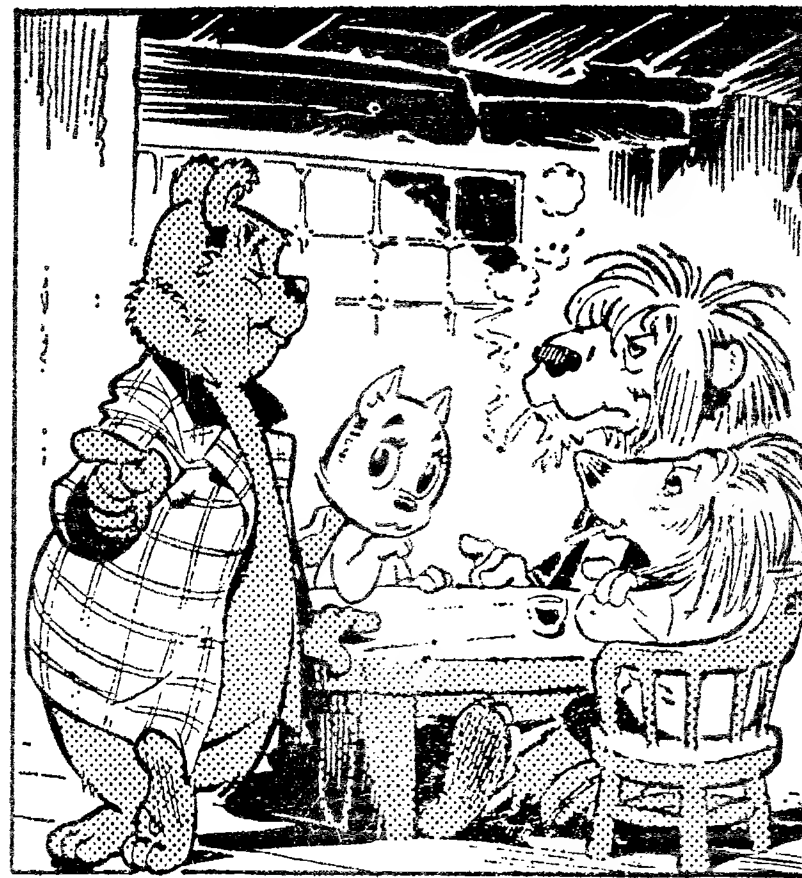

7678 „Van krobben komt druil", verklaarde de grijsaard, die onverwacht achter het muurtje was opgedoken. „Korloen en druil."
Heer Ollie stond even verbaasd te kijken, maar toen knikte hij instemmend.
„Precies", sprak hij. „Druil. Net wat ik wilde zeggen. Maar er is nooit iemand die begrijpt wat ik bedoel en daardoor loopt alles verkeerd."
Hij zweeg even en keek de oude opmerkzaam aan.
„We hebben elkander toch al eerder ontmoet?", hernam hij. „Ik heb een ijzersterk geheugen voor gezichten, zodat ik me daar nooit in vergis. Maar ik kan geen namen onthouden, dat is heel eigenaardig.
„Ik ben Krook", zei de ander met holle stem. „En ik ga de zompen wielen."
„Krook", herhaalde heer Bommel peinzend. „Ja, ik herinner het me weer. Maar nu schiet me te binnen, dat ik die naam ook eens ergens gelezen heb. Wie was dat nog maar? Iemand uit de geschiedenis? Een beroemd schrijver? Een staatsman?"
Hij kreeg geen antwoord. De grijsaard was verdwenen en de wind floot hoog over de verlaten vlakte, waar de duisternis begon te vallen. De peinsrimpels van de denkende heer verdiepten zich plotseling en een akelige bleekheid overtoog zijn trekken.

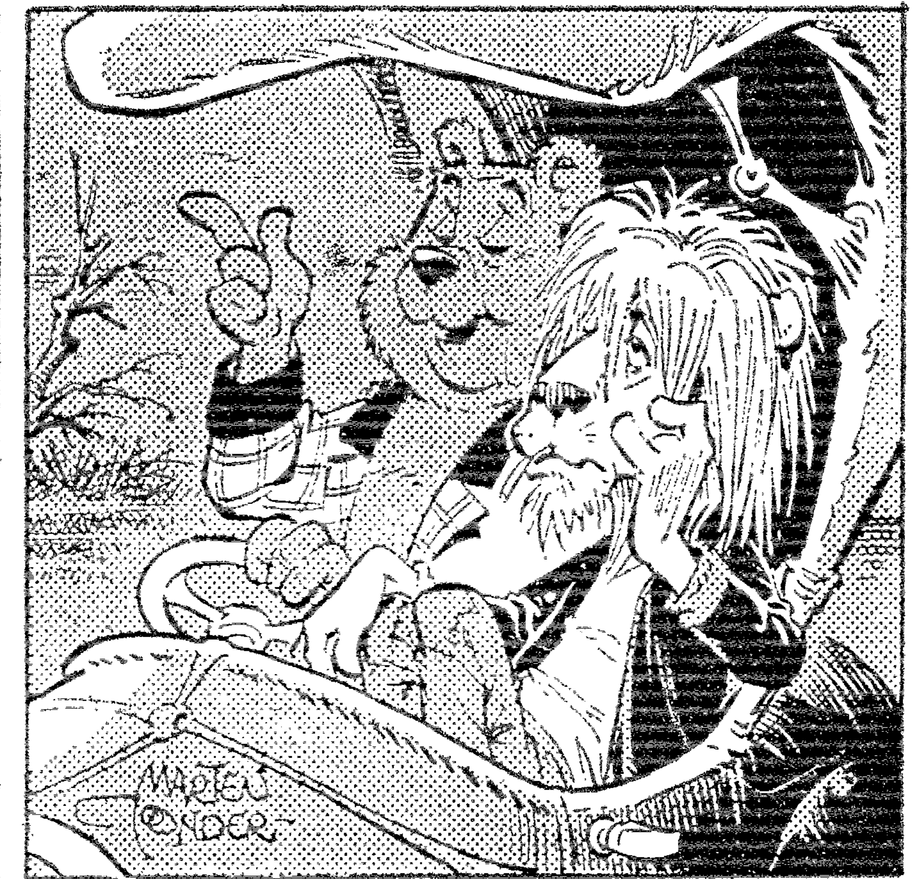
„Krook!", riep hij met overslaande stem. „De Krook zelf! De moerasgeest uit het Krookgebergte! Ik ben ten slotte hier gekomen om hem te filmen en ik heb helemaal niet bedacht, dat het die aardige bejaarde heer is die ik al zo lang ken, als iemand begrijpt wie ik bedoel!"

7679 Heer Ollie spoedde zich door de invallende duisternis naar het dorp en betrad opgewonden de herberg. Daar zat regisseur Paskant in een bewolkte stemming met Tom Poes en Giel Golfsneller aan een tafeltje.
,,Dat is niet zo mooi, hè?'', sprak de laatste. ,,Dat van die boom op de auto's bedoel ik. De apparatuur zal wel enigszins kapot zijn, want ik geloof niet dat een camera daar tegen kan. Een beetje goeie rekorder ook niet trouwens.''
,,Ach wat!'', riep heer Bommel monter uit. ,,Laten we ons toch niet door kleinigheden terneer laten drukken. Neem een voorbeeld aan mij! Door taai doorzettingsvermogen en grote geestkracht ben ik erin geslaagd om de Krook te ontmoeten. We hebben samen gesproken, als heren onder elkaar, heel gewoon.''
,,De Krook?'', riep Pim Paskant ontdooiend uit, en ook de geluidsman veerde op. Alleen Tom Poes schudde bezorgd het hoofd. ,,Begint u daar nu weer over?'' vroeg hij. ,,Het lijkt me niet gezond.''
Maar heer Ollie luisterde niet naar hem. ,,Door dat gesprek weet ik nu waar we moeten zijn om interessante opnamen te maken,, vervolgde hij. ,,De oude Krook ging naar het moeras om de zompen te laten wielen. Nu, dat is spannend, hoor! Daar weet ik alles van.''
,,Vooruit, waar wachten we op?'', riep de regisseur. ,,We gaan proberen wat er nog rijden kan aan de wagens en wat er nog heel is aan de apparatuur. ga Prikglas wakker makken, Giel!''
,,Kijk, dat mag ik nu graag'', zei heer Bommel tevreden. ,,Die voortvarendheid, bedoel ik. Ik persoonlijk ga even een andere jas aantrekken.''

7680 Enkele uren later bewoog de filmexpeditie zich langzaam door het maanlicht moeraswaarts. De Oude Schicht reed fier voorop, maar de platte gerimpelde wagens, die er achteraan reden boden een neerdrukkende aanblik. Weliswaar werkten de motoren nog, maar ze konden de verbogen assen en scheefgeklapte wielen slechts onder luid misbaar voortbewegen.

,,Daar word ik nou ziek van'', sprak Giel Golfsneller, die een gat in het dak gezaagd had om het hoofd erdoor te steken bij het chaufferen. ,,Misselijk van het schommelen, weet je wel? En van het kouvatten trouwens ook. Net als Prikglas, die heeft het zwaar te pakken door het gesop in het moeras.''

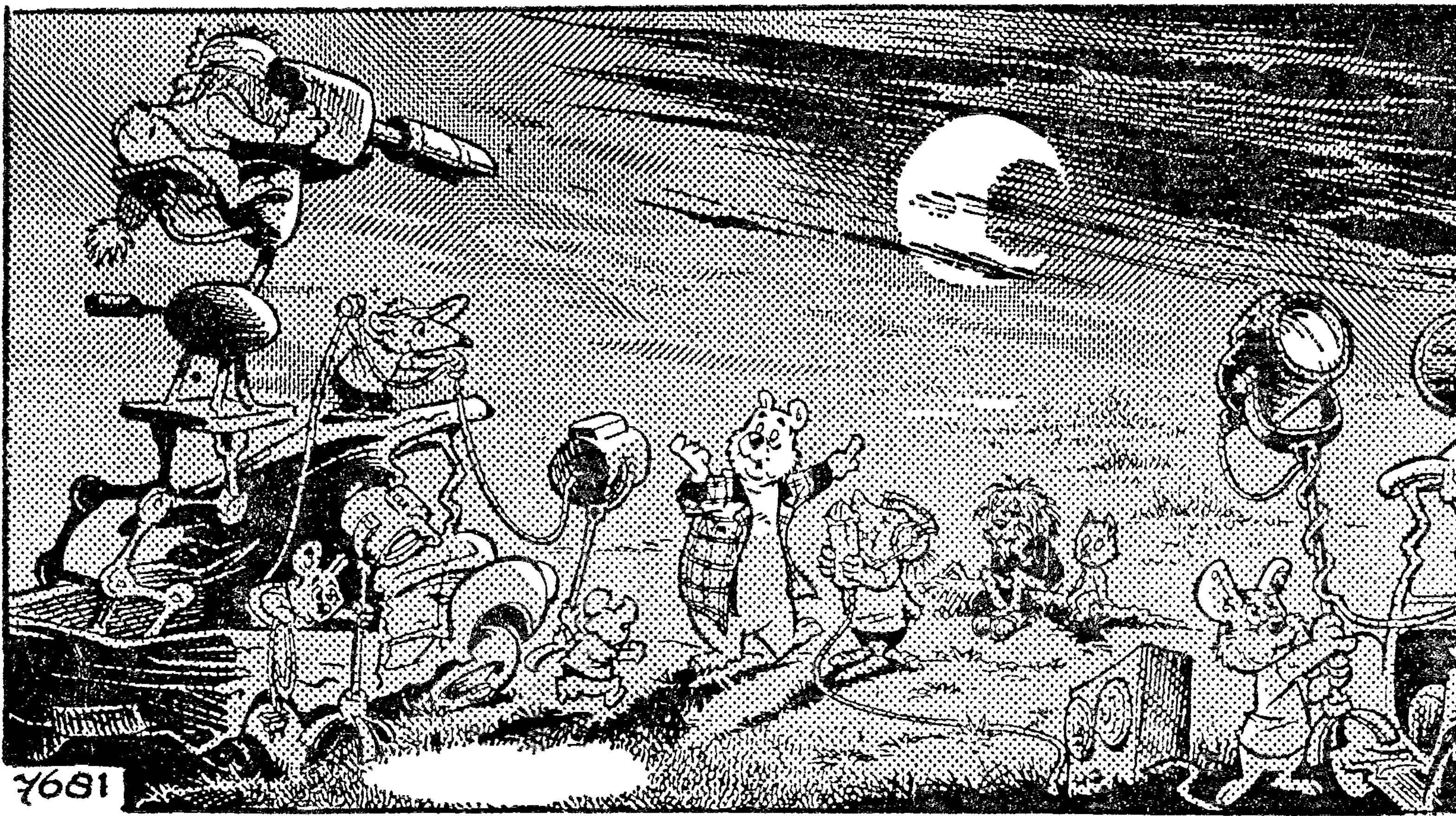
,,We zijn er gelukkig'', zei Tom Poes, die naast hem zat. ,,En de modder ziet er nogal rustig uit. Als iedereen nu maar aan de kant blijft,kan er niet veel gebeuren, lijkt me.''

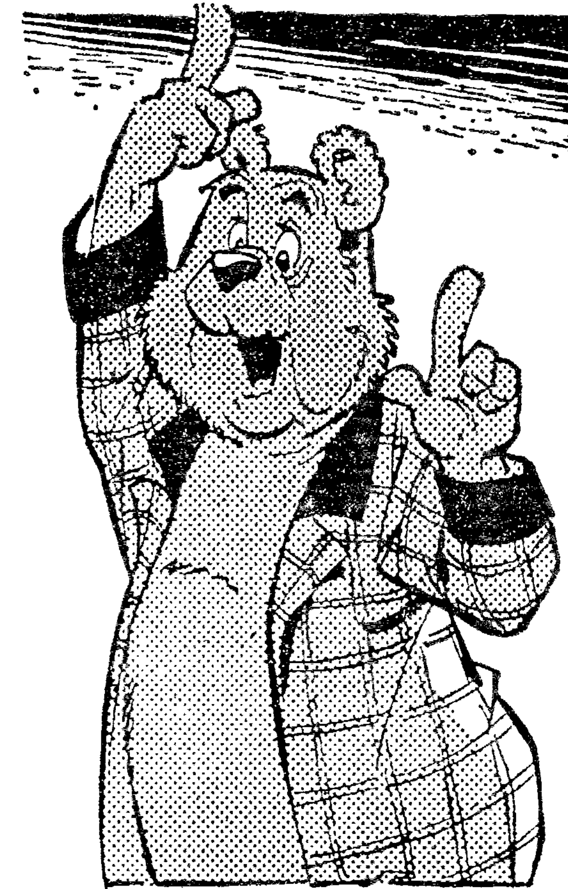
,,Kijk, hier gaat het gebeuren'', zei heer Ollie aan het hoofd van de colonne. ,,Hebben we eigenlijk licht genoeg om alles te filmen? Er zijn wolken voor de maan, bedoel ik.''

,,We hebben lampen'', verklaarde de regisseur. ,,Maar wát gaat er eigenlijk gebeuren? Ik zie het nog niet helemaal zitten.''

,,De zompen gaan wielen'', legde heer Bommel uit. ,,Dat is héél eigenaardig, zodat ik het niet helemaal duidelijk kan maken. Maar als je het ziet, zal je het wel zien zitten.''

,,Zo kan ik niet zo fijn werken'', klaagde Paskant. Doch heer Ollie wenkte dit bezwaar terzijde. ,,Laat het dan maar aan mij over'', stelde hij voor. ,,Jij wou regisseur zijn en kijk nu eens wat er van terecht gekomen is. Vannacht zal ik de leiding nemen.''

7681 Heer Bommel zette de Oude Schicht aan de kant en stelde zich leidinggevend op bij het moeras. De gevolgen bleven niet uit, want de volgende uren waren gevuld met camera-assistenten, die elkander voor de voeten liepen en omvallende, onbestemd gerichte lampen.

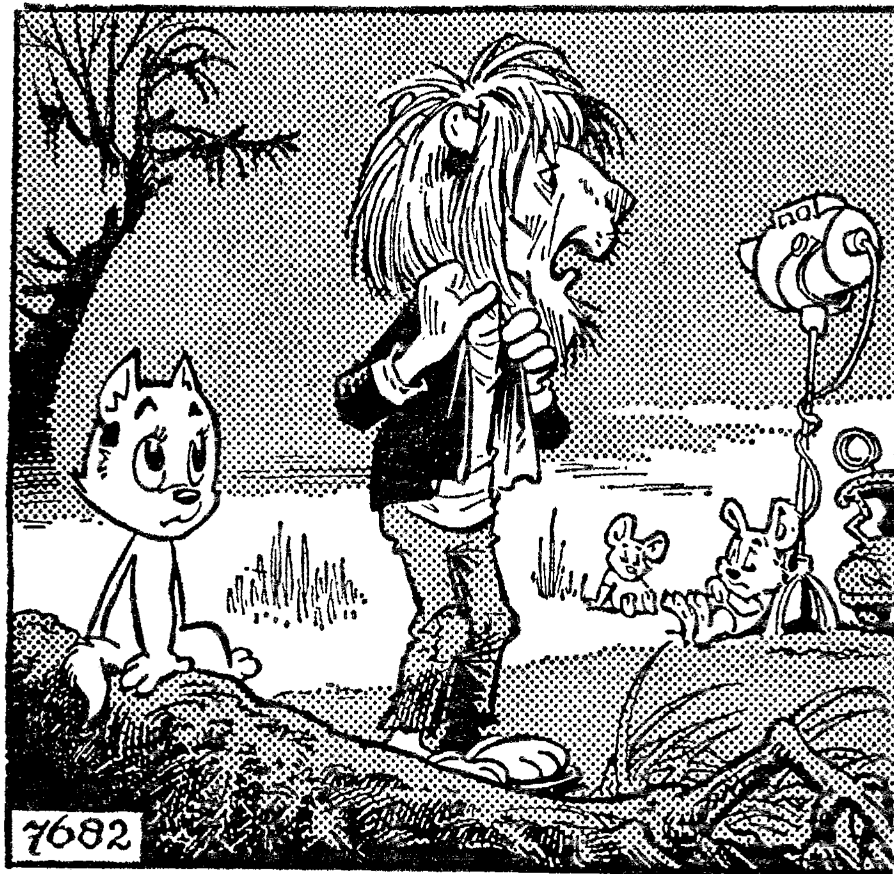
Prikglas zat mistroostig op de resten van zijn cameralift en vroeg van tijd tot tijd met verkouden stem wat er eigenlijk gebeuren ging.

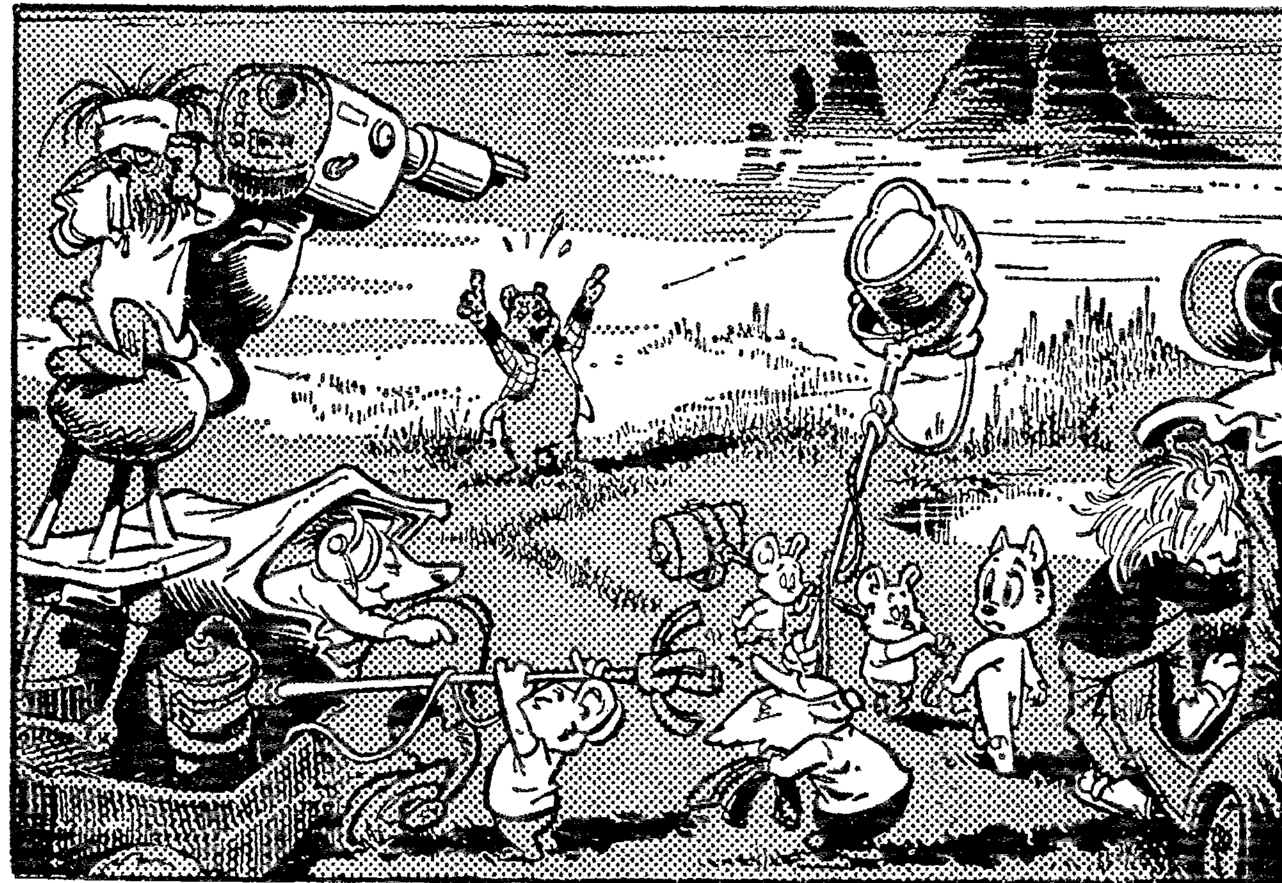
,,Dat zullen we wel zien!'', riep heer Ollie ten slotte ongeduldig. ,,Ik bedoel, als er niets gebeurt, is er niets te zien. Maar als er iets te zien is, dan gebeurt er iets, en dan moeten we onmiddellijk ingrijpen zodat het goed vastgelegd kan worden, als je begrijpt wat ik bedoel. Kijk, alles is nu klaar en ieder moment kan er iets héél vreemds plaats vinden onder mijn leiding. Dat bedoel ik eigenlijk.''

Deze verhelderende uitleg miste zijn uitwerking niet. Er viel een landerige stilte over het nachtelijke landschap, die slechts verbroken werd door de borrelende luchtbellen in het moeras en het gesnuif van de verkouden cameraman.

,,Ik ben erin gelopen'', zei regisseur Paskant, terwijl de nacht ten einde spoedde. ,,Er gebeurt hier niets vreemds of eigenaardigs. Dit is gewoon maar een stinkende modderplas en we zitten hier voor gek. Die Bommel is een overbelichte fantast met praatjes.''

,,Hm''. zei Tom Poes.

7682 — Aan de einder verscheen een lichtstreep die de moerasdampen in een vuilgele gloed zette.

„Dit moet het morgenkrieken zijn, waar ik zoveel over gehoord heb", sprak de regisseur opstaande. „Heel fijn van kleur en leuk in de stemming. Maar daarvoor zijn we hier niet; we kunnen beter naar huis gaan dan hier in de stinkende dampen te zitten. Prikglas heeft het flink te pakken na dat geplas in de modder."

„Het fjalt niejt meej", gaf de cameraman toe. „Tat sonsopgangetje staajt ej op, maaj nu wil ik naaj bet."

„Ik ook", zei Pim Paskant en na deze verklaring gaf hij zijn ploegje opdracht om in te pakken en terug te gaan naar de herberg.

Het valt te begrijpen, dat heer Ollie de beweging met gemengde gevoelens gadesloeg.

„Ho!", riep hij uit. „Hier blijven, bedoel ik. Er kan immers nog best wat gebeuren! Ik bedoel, laten we het nog even aankijken, want zo'n kans krijgen we niet gauw weer."

„Ik heb genoeg gekeken", mompelde de regisseur, terwijl hij geeuwend in de gerimpelde geluidswagen stapte. „En over welke kans hij het heeft, weet ik niet. Jij soms?"

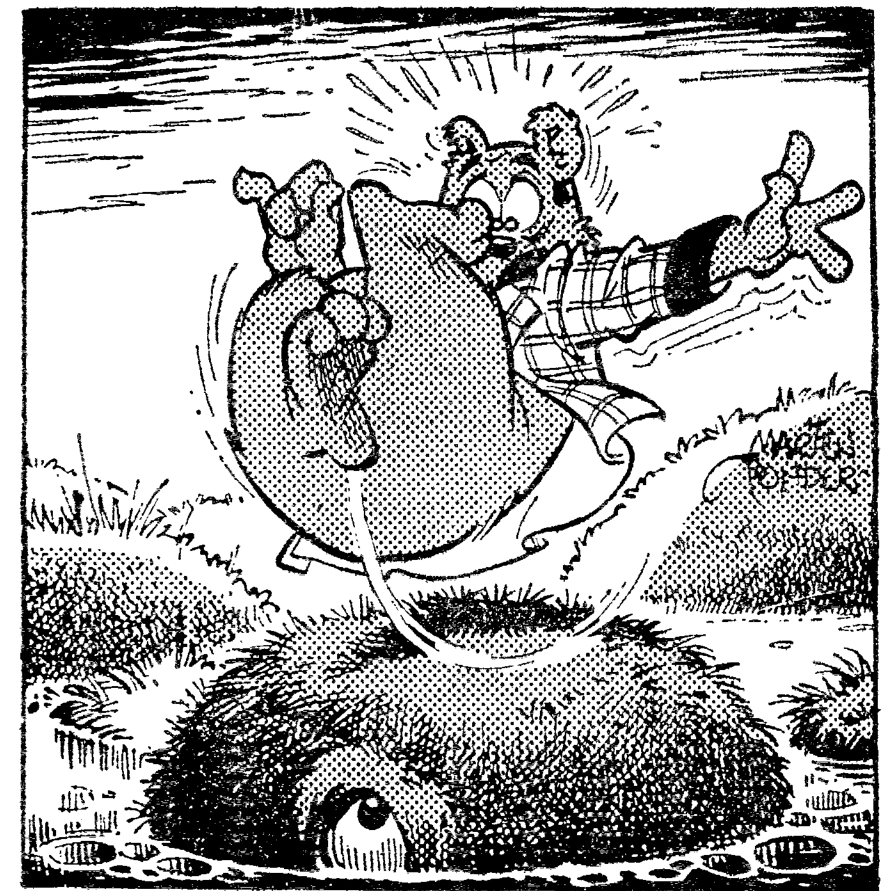
Tom Poes keek een beetje besluiteloos in het rond, maar toen haalde hij de schouders op en volgde de ander.

„Nee", gaf hij toe. „Eigenlijk niet. IK ben bang, dat heer Bommel nog steeds last heeft van de regenboog waar hij in heeft gestaan. Daardoor heeft hij wel eens vreemde denkbeelden."

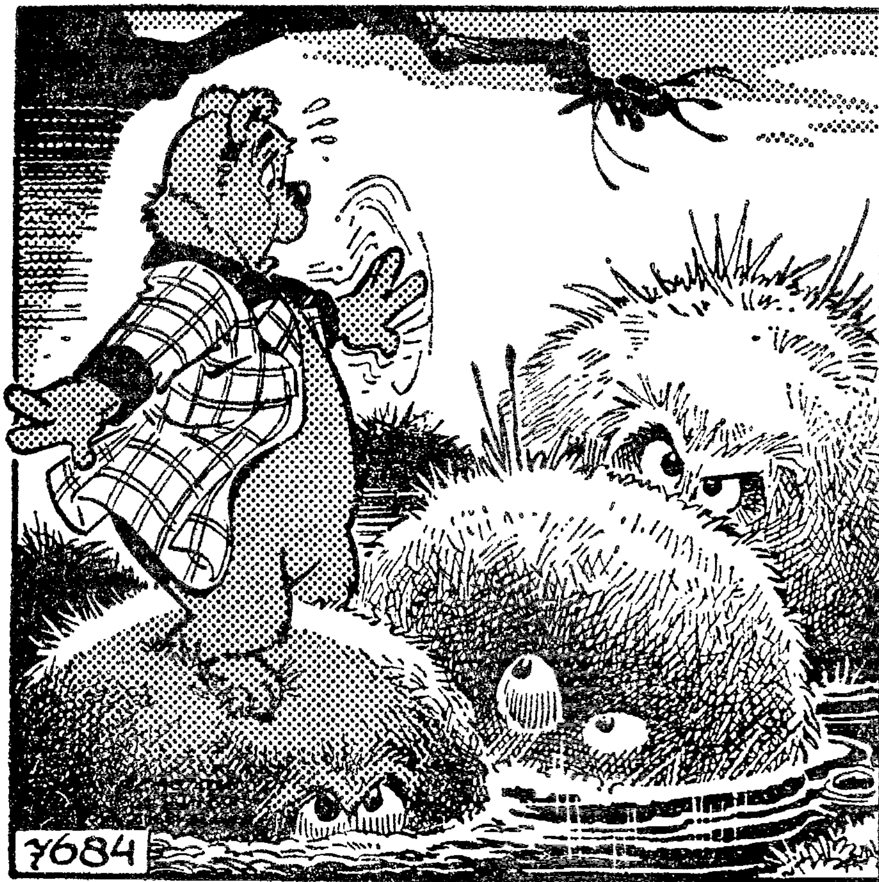
„Ook de jonge vriend", prevelde heer Ollie, die met lede ogen toekeek hoe de autowrakken zich knarsend en piepend in beweging zetten. „Het is wel bitter! Men laat mij gewoon staan, zonder zich aan mijn leiding te storen. Maar dat is het lot van een heer, hij moet alles alleen doen, ook als er niets gebeurt."

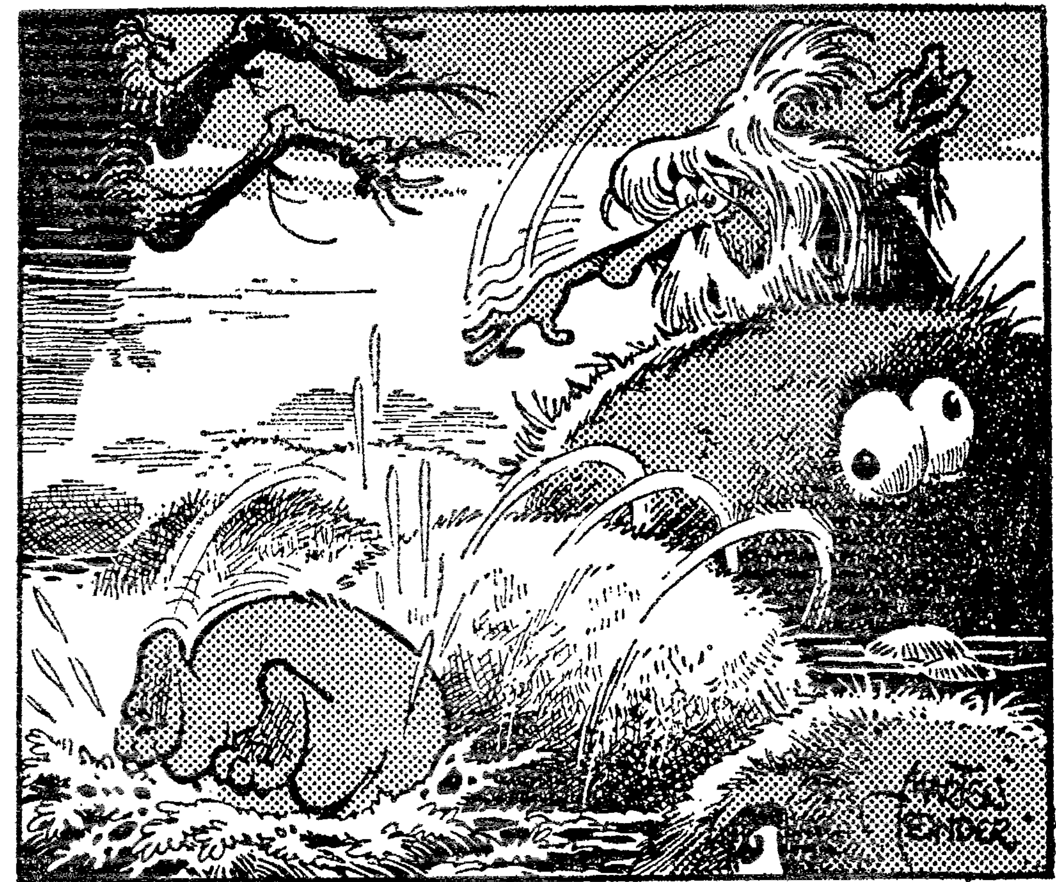

7683 – De zon kwam achter de nevels te voorschijn en wierp lange schaduwen over het verlaten landschap, waarin men heer Bommel verbitterd aan de draskant kon zien staan.
,,Alles loopt me tegen'', sprak hij tot zichzelf. ,,Hoe kan ik nu een spannende en eigenaardige film maken wanneer er niets gebeurt? Ik had me dit heel anders voorgesteld toen ik zo'n goed plan voor een film kreeg!''
Hij verviel in een broedend gepeins, terwijl het langzaam lichter werd en het geborrel in het moeras toenam. Heer Ollie kreeg pas in de gaten, dat er iets aan het gebeuren was, toen de grond onder zijn voeten begon te deinen. De moerasplanten waren bezig bolvormige kleine heuveltjes te vormen, en net als de vorige keer zette de hele moddervlakte zich in beweging.
,,Daar heb je het nu!'', riep de danig verschrikte heer uit. ,,Nu gaat het gebeuren en nu is iedereen naar huis gegaan met de kiektoestellen en radio's. Eenzaam sta ik hier voor een vreselijk natuurgeweld, dat ik zo graag op een film had gezien, omdat ik er helemaal niet bang voor hoef te zijn. Het zou zo mooi hebben laten zien waartoe een heer in staat is...''
Verder kwam hij niet, want op dat moment verrees de bodem onder hem tot een ronde bol zodat heer Bommel het evenwicht verloor en ter aarde stortte.

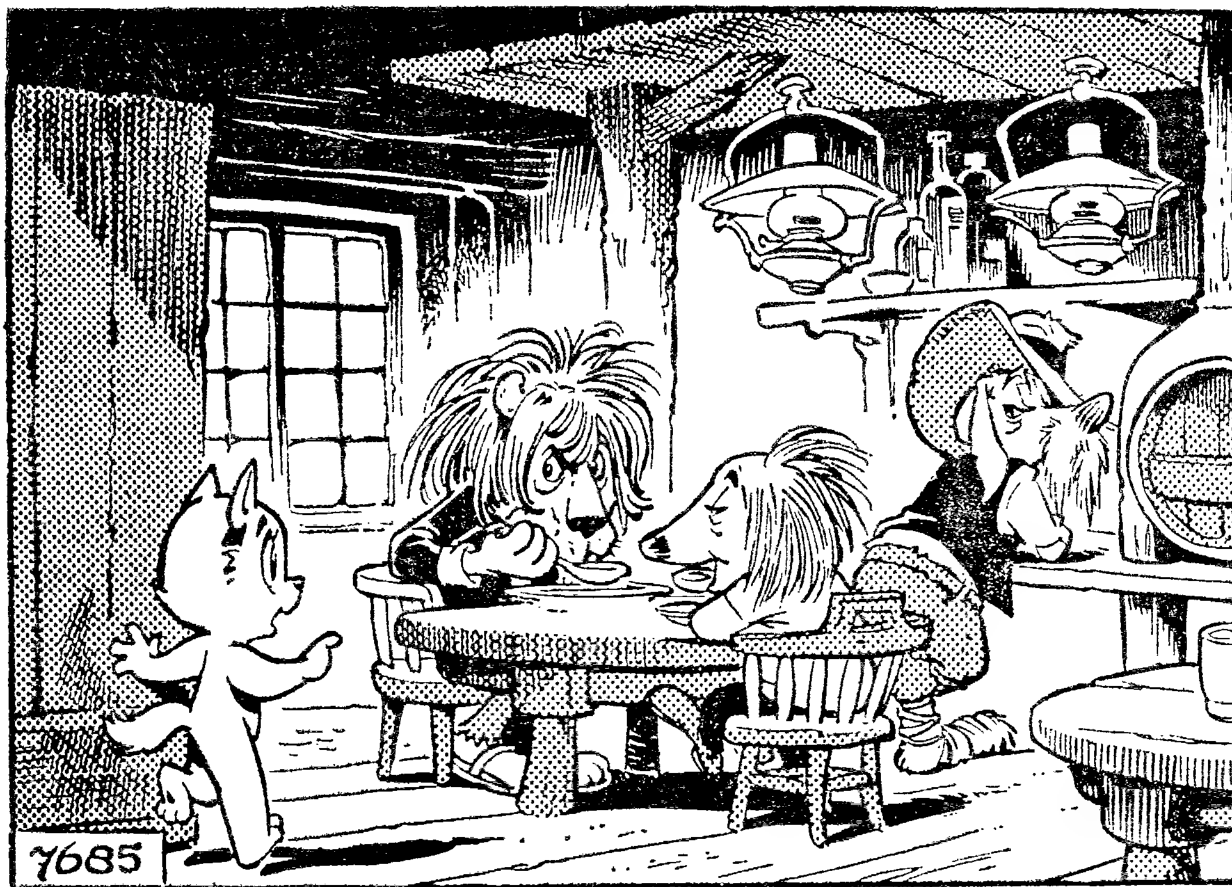

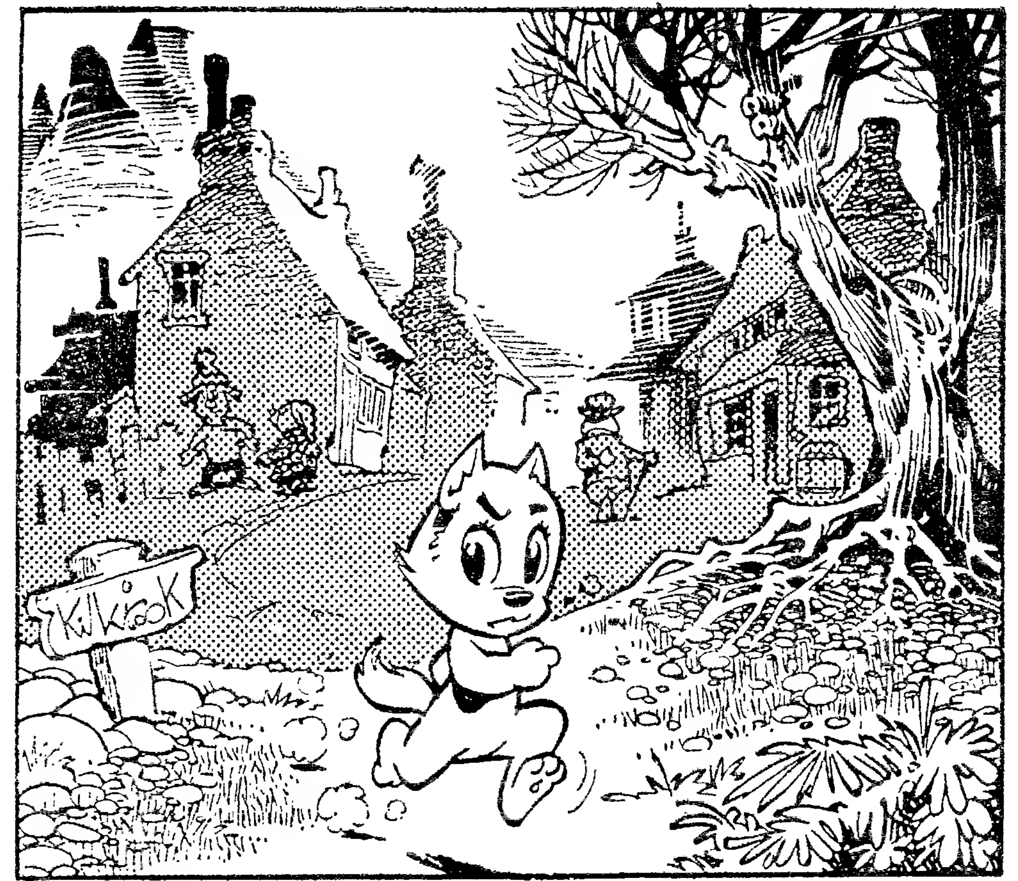
7684 Heer Ollie kwam met enige moeite op de bewegende bol overeind en keek met uitpuilende ogen om zich heen. Hij had dit allemaal eerder meegemaakt, zoals trouwe lezertjes zich zullen herinneren, maar nu leek het hem minder interessant toe dan de eerste keer. Hij bevond zich op een langzaam ronddraaiende bol tussen andere, die nog groter waren en die hem met bolle oogjes loerend aankeken zodat het hem bang te moede werd.
,,D-daar is helemaal g-geen reden voor'', sprak hij onzeker tot zichzelf. ,,M-mij k-kan niets gebeuren, dat heeft de oude heer Krook zelf gezegd. M-maar ik v-vind dit toch n-niet zo prettig, als iemand begrijpt wat ik bedoel...''
Zo sprekende trachtte hij zijn evenwicht te bewaren op de voortdobberende plantenheuvel en daar had hij het zo druk mee, dat hij niet in de gaten had, dat hij door een achterligger werd ingehaald.

,,Jokken om de moonkrook!'', riep de grijsaard die hem voortdobberend passeerde. ,,Dat geeft onmak wanneer de zompen wielen!''
,,Ik heb helemaal niet gejokt!'', riep heer Bommel uit. ,,Het zat alleen een beetje tegen, vooral omdat iedereen naar huis is gegaan, zodat ik nu alleen aan het wielen ben! Ik bedoel, kunt u me niet even af laten stappen? Dit is allemaal een beetje te veel voor mijn teer gestel omdat ik.... eh.... Ik vind die z-zompen g-gewoon m-maar eng; als u begrijpt wat ik bedoel!''

De oude wierp hem een boosaardige blik toe en stak een dorre hand uit.
,,Krokkig!'', riep hij met holle stem. ,,Jokken is krokkig!''
Op dat moment kantelde de bol waarop heer Ollie zich zwaaiend overeind trachtte te houden en met een kreet plonsde hij in het zwarte dras, tussen de andere bollen in..

7685 In de herberg was de stemming een beetje gedrukt. De cameraman was naar bed gegaan, omdat de verkoudheid hem op de ogen geslagen was, en de regisseur zat met Giel Golfsneller een lauwe soep te eten.

Als iets me is tegengevallen, is het de streek hier'', sprak Paskant humeurig. ,,De boekjes en Bommel beloven je allerlei fijne mogelijkheden, maar in werkelijkheid is er niets dan kouwe mist. Als ik dat geweten had...''

Op dat moment stapte Tom Poes de gelagkamer binnen en keek zoekend rond.

,,Is heer Bommel er nog niet?'', vroeg hij ongerust. ,,Ik dacht, dat hij in de Oude Schicht achter ons aan zou komen. Zou er bij het moeras iets met hem zijn gebeurd?''

,,Bij het moeras?'', herhaalde Lubber Nat, die aan de tapkast wijlde om een verversing te gebruiken. ,,Was hij daar? Hij liever dan ik.''

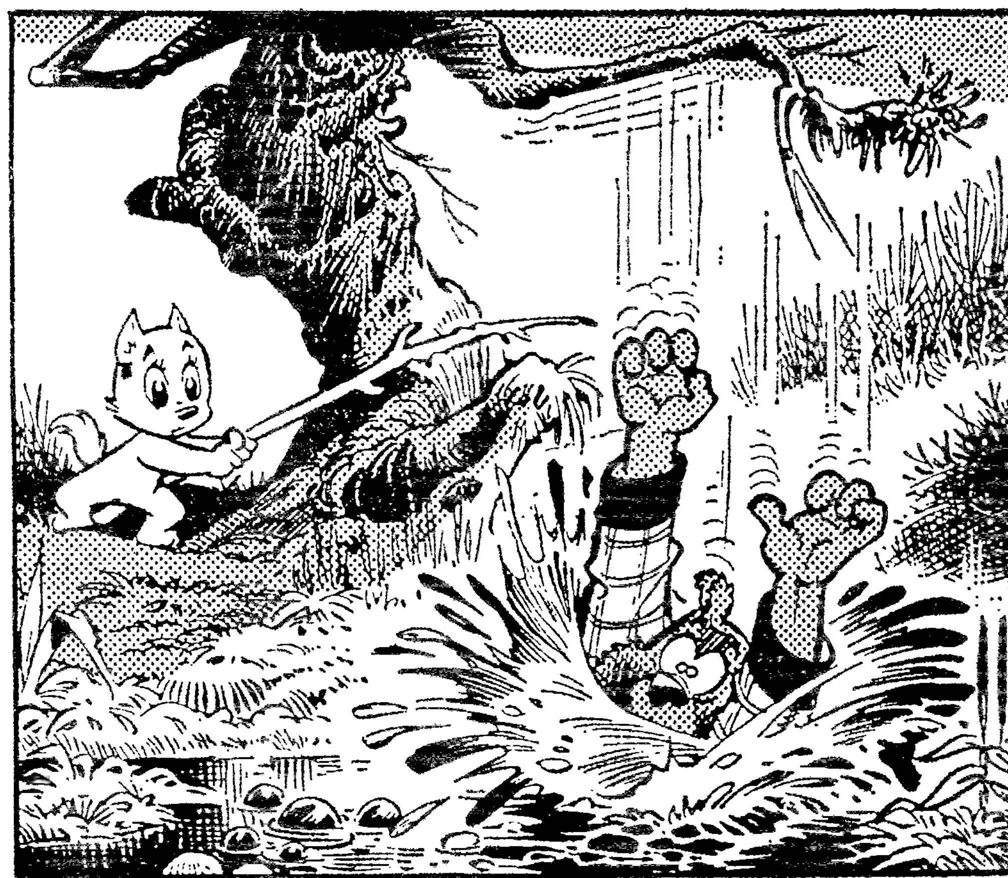
,,Hoezo'', vroeg de regisseur fronsend. ,,Het is daar saai en mistig en iets te doen is er niet. Ik kan het weten, want ik heb me er de hele nacht zitten te vervelen.''

,,Om negen uur vanmorgen was de maan kwart'', verklaarde de heer Nat op onheilspellende toon. ,,Om die tijd zou ik niet graag bij het moeras zijn. Dat gaat dan wielen, zei mijn grootvader. Wat dat betekent weet ik niet, maar ik sta liever ontspannen hier.''

Tom Poes had genoeg gehoord en hij haastte zich de herberg uit om terug te gaan naar het moeras.

,,Allemaal bijgeloof'', dacht hij onder het gaan. ,,Maar toch ben ik bang, dat er iets met heer Ollie is gebeurd.''

7686 Toen Tom Poes het moeras naderde, hoorde hij in de verte al met dunne stem om hulp roepen. Hij zette het op een lopen en toen zag hij tot zijn schrik heer Bommel aan een tak boven de dreigende zwarte modder hangen.
,,Vlug!'', riep de ongelukkige met overspannen stem. ,,Ik houd het niet langer! M-mijn tere k-krachten... Opgebruikt, be-bedoel ik..''
Met deze woorden ontspanden zijn verkrampte vingers zich en met een akelige kreet plonsde hij in het zuigende slijk.
Maar Tom Poes had al rennende een stevige tak opgeraapt en die stak hij de snelwegzinkende heer toe. Het was moeilijk werk om de zware gestalte uit de verraderlijke brij te trekken, vooral omdat hij weinig medewerking van de uitgeputte stakker kreeg. Maar na veel getob lag heer Ollie ten slotte toch zwart en druipend op de vaste grond.
,,Hoe kwam dat nu?'', vroeg Tom Poes. ,,Bent u erin gevallen? Of is er werkelijk iets vreemds gebeurd?''
,,Z-zom-zompen'', legde heer Bommel uit. ,,Héél v-vreselijk.''

Hij slikte moeilijk wat modder door en hernam op uitgebluste toon: ,,Al-alleen door heldenmoed heb ik mij al hangend staande kunnen houden.. Toen ik naar boven kwam, omdat het zomp ging wielen, bedoel ik. Alles wielde..''
,,Vreemd'', zei Tom Poes. ,,Tot nu toe bent u overal goed vanaf gekomen. Ik dacht zelfs wel eens, dat u maar wat verzon over die Krook en dat vallen in de afgrond en zo..''
,,Ik verzin nooit iets'', prevelde heer Ollie. ,,Alles wat ik zeg is waar, als je begrijpt wat ik bedoel.'' En daarop sloot hij vermoeid de ogen.

7687 Na de lunch was cameraman Prikglas uit zijn bed gekomen en nadat hij zich met een verwarmende muts en een wollen sjaal had uitgerust, ging hij naast regisseur Paskant op een bankje in de zon zitten.

„Hiej sjitten we nuj", neuzelde hij met tranende ogen. „Tat isj toch geejn wejken?"

„Nee", gaf de ander toe. „Maar ik zie het niet meer zo zitten. In het begin dacht ik, dat het allemaal wel fijn kon worden, maar ik heb me een beetje mee laten slepen door Bommel, geloof ik."

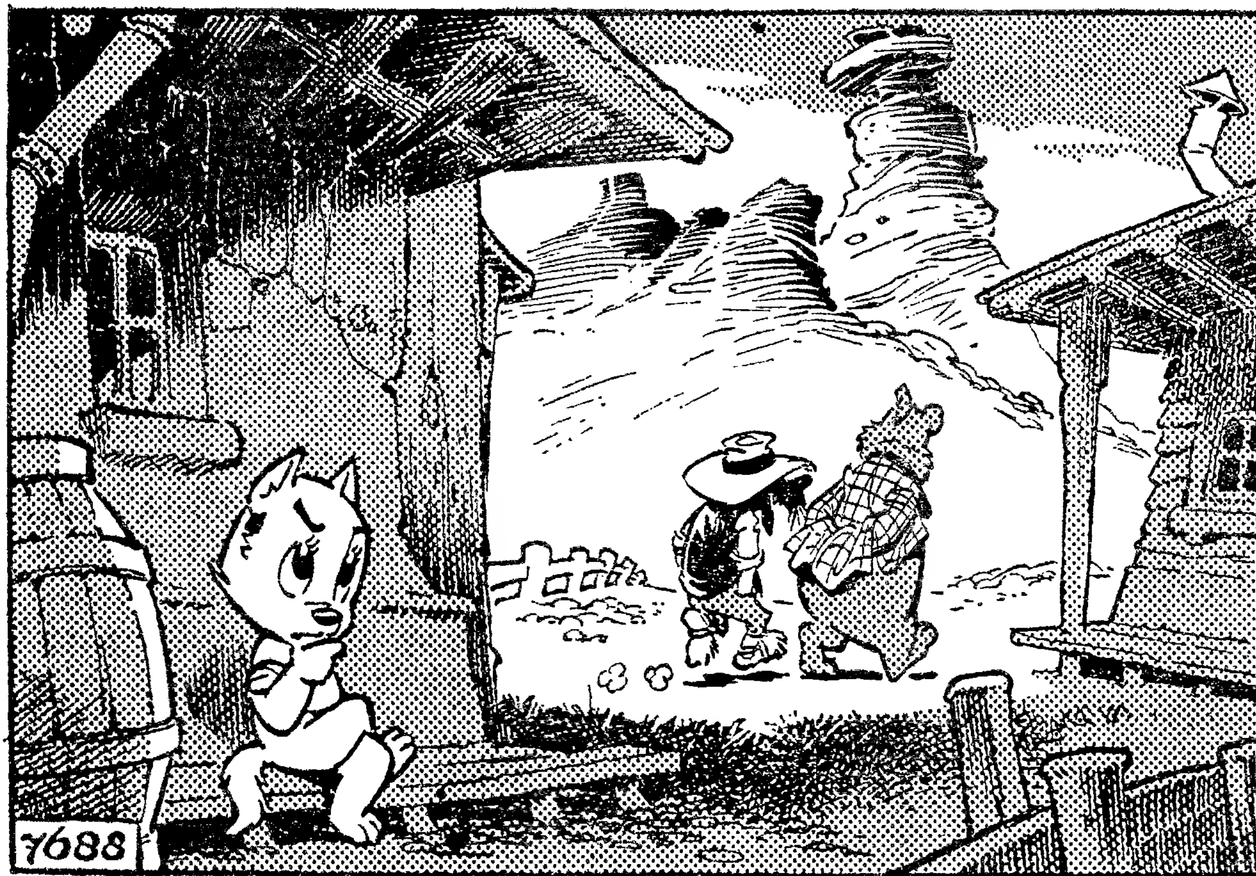
Op dat moment klonk er een naderend motorgeronk door het vredige dorpje en daar verscheen de Oude Schicht om de hoek. De beide filmmakers keken ontsteld toe, toen heer Ollie zwart en vochtig uit het voertuig klom, een grote moddervlek nalatend, en Pim Paskant haastte zich naderbij.

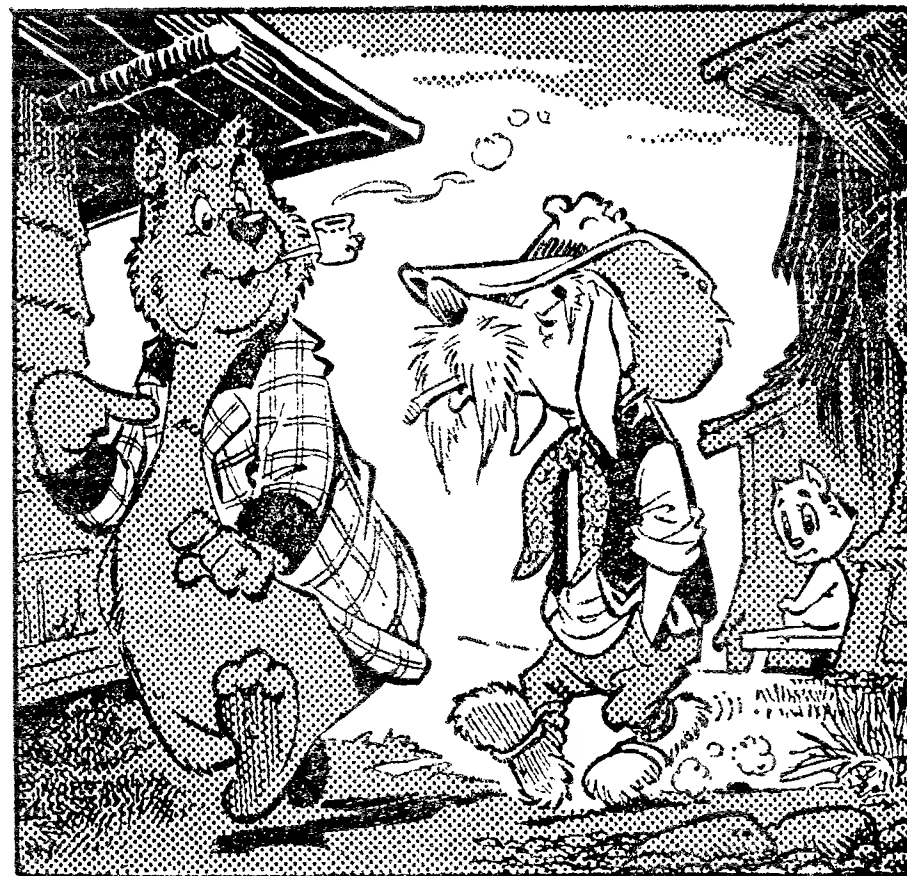
„Ben je erin gevallen?", vroeg hij deelnemend.

Heer Bommel schudde met een lijdende glimlach het hoofd en zocht steun bij Tom Poes. Daarop begon hij op matte toon te vertellen wat er allemaal gebeurd was en welke kansen hier door onbekwame lieden gemist waren.

„In de steek gelaten", sprak hij. „Eenzaam heb ik het hoofd geboden aan het wielen van de zompen, zodat het me zwart voor de ogen werd. En de oude heer Krook, die langs kwam drijven, was erg boos. „Jokken is krokkig", zei hij en daar had hij gelijk in, als iemand begrijpt wat hij bedoelde. Hoewel ik niet snap waar hij nu ineens kwaad om was. We konden toch altijd goed opschieten samen."

„Tat weet ik so niejt", zei de cameraman op de achtergrond. „Maar tat isj toch geejn wejk, Pim. Nou gebeutj er wat en wij sjitten hiej te griepen."

7688. Heer Bommel had zich gewassen en verschoond en nu liep hij opgewekt met Lubber Nat achter de herberg heen en weer om nieuwe plannen te maken. Maar Tom Poes deed daar niet aan mee.
,,Er klopt iets niet'', dacht hij, terwijl hij op een bank in de zon ging zitten. ,,Tot nu toe kon heer Ollie gevaarlijke dingen beleven.
Zonder dat het hem kwaad deed, maar nu is hij ineens in het moeras gezakt. Het lijkt erop, dat hij zijn bescherming kwijt is, wat dat dan ook voor iets was..''
Hij werd gestoord door heer Bommels stem, die helder door de stilte klonk.
,,Ik heb nu eenmaal een bijzondere bescherming'', sprak hij. ,,Mij kan niets gebeuren. Maar het vervelende is, dat ik alleen maar interessante dingen meemaak als er niemand bij is. Op zo'n manier kan ik geen film maken, zeg nu zelf!''
,,Ja, ja, het is wat'', gaf de heer Nat toe.
,,Daarom zou ik graag willen weten, wat de geheimzinnigste en vreemdste plek in deze streek is'', voer de producer voort. ,,Als ik het voorzichtig en fijntjes aanpak moet het toch al vreemd lopen wanneer we geen eigenaardige opnamen kunnen maken. Na al die tegenslagen, bedoel ik. Weet u ergens zo'n plek?''
,,Dan moet je de Krookgrotten hebben'', zei de ander. ,,Daar is nog nooit iemand uit teruggekomen, want de Krook houdt niet van visite''.
,,Oho!'' riep heer Bommel uit. ,,Als ik het ben wel, hoor. Waar is die grot? Kunt u ons erheen brengen?''
,,Kunnen wel, maar willen niet'', verklaarde Lubber Nat. ,,Ik heb trouwens geen tijd, want ik moet die auto's repareren — en dat is een hele klus. Maar je kan de grot van hieruit zien liggen; in die berg daar''.

7689. Niet lang daarna kon men de filmexpeditie op weg zien naar de Krookgrot, die halverwege de berghelling gaapte. Het was geen gemakkelijke tocht, want de auto's waren in reparatie, zodat het groepje de apparatuur in de hand moest meevoeren. Maar de bekwame vaklieden waren vast van plan om nu eindelijk tot opnamen te komen en de stemming was dan ook vastberaden en ernstig.

,,Het is daar donker'', sprak heer Bommel, die leidinggevend de spelonk betrad. ,,Er is geen licht in deze grot, bedoel ik. Is dat niet lastig voor het filmen?''

,,We hebben lampen'', verklaarde de regisseur. ,,Maar we kunnen niet te ver naar binnen gaan, omdat de kabels niet erg lang zijn''.

,,Ach, dat is misschien ook maar beter'', hernam heer Ollie. ,,Ten slotte kennen we de weg niet en men verdwaalt gauw in zo'n berg. De Krook houdt niet van visite, bedoel ik''.

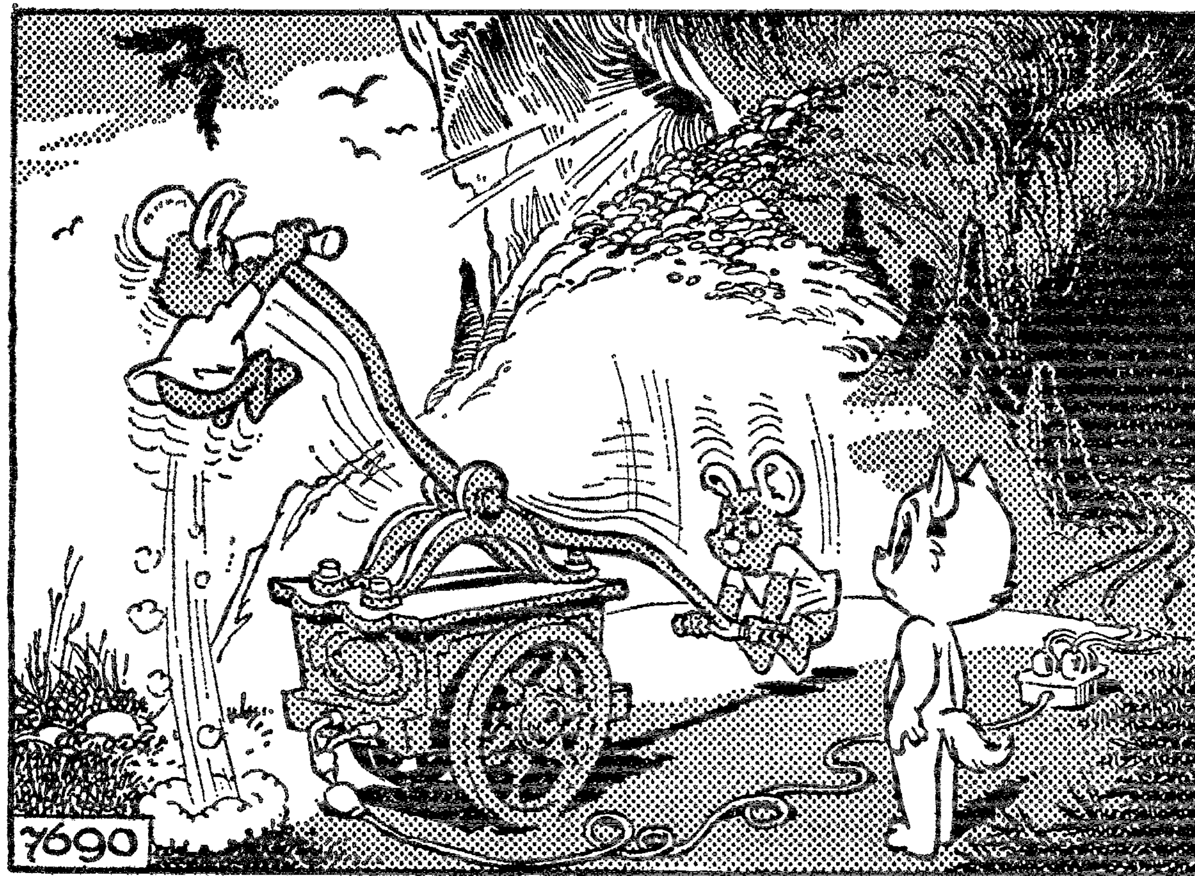
Zijn stem galmde hol door de gewelven, die zich naar alle richtingen uitstrekten, en het wakkere groepje keek wat bevangen rond. Maar Pim Paskant was niet van plan om opnieuw een kans te laten schieten. Hij gaf de geluidsman een wenk en sloeg een vertrouwelijke toon aan.

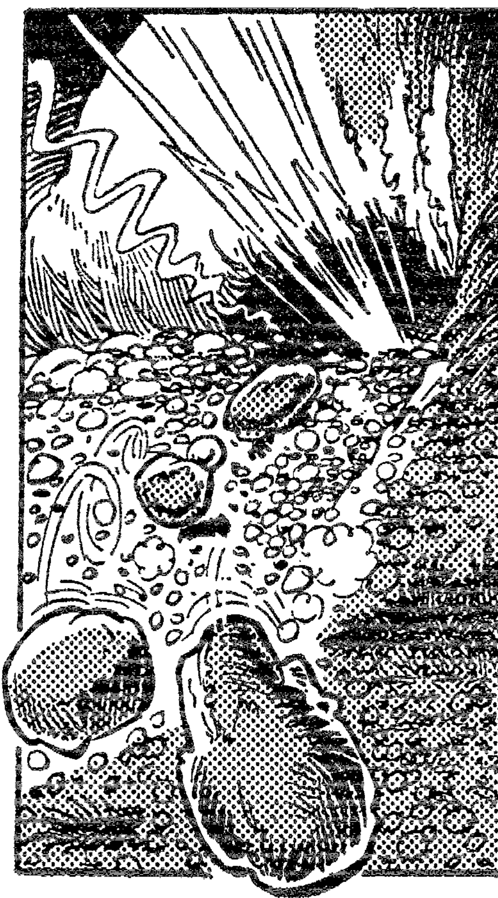
,,U hebt de Krook persoonlijk gezien, hè?'', vroeg hij. ,,Hoe ziet hij eruit? En waar woont hij?''

,,In het moeras'', legde heer Bommel uit. ,,Dat dacht ik tenminste. Maar Lubber Nat beweert, dat hij hier woont — en dat is de reden, dat nog nooit iemand uit deze grotten is teruggekeerd...''

Hij zweeg even, omdat hij plotseling merkte dat de camera op hem gericht was, en ook dat zijn woorden werden opgenomen. Daarop zette hij zijn borstkas uit en nam een fiere houding aan.

,,Want de Krook is erg verraderlijk'', hernam hij op galmende toon. ,,Hij zit vol streken en wee degene die zijn toorn opwekt''.

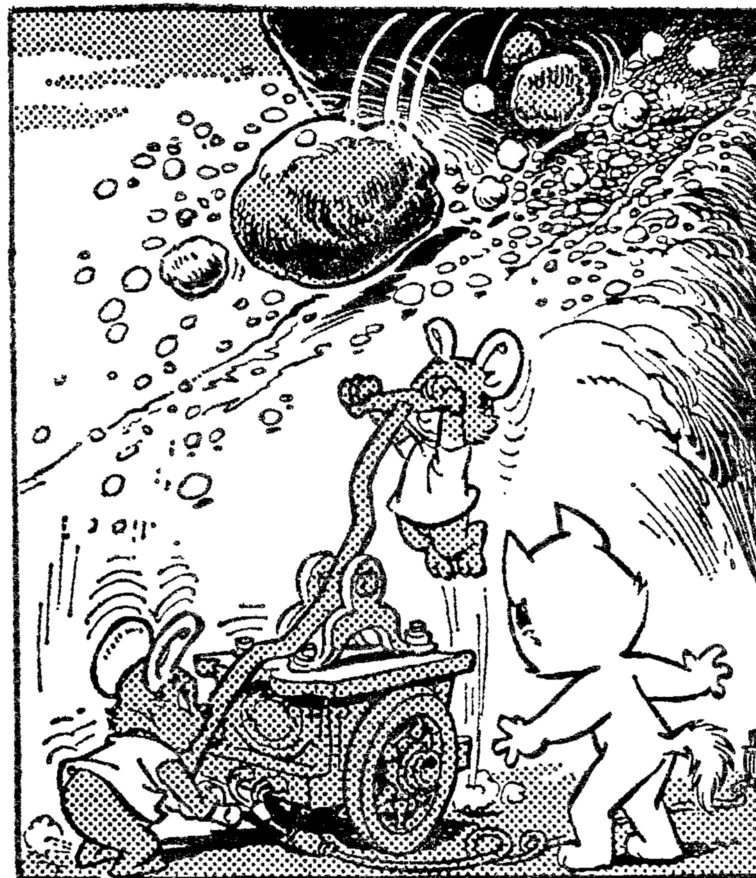
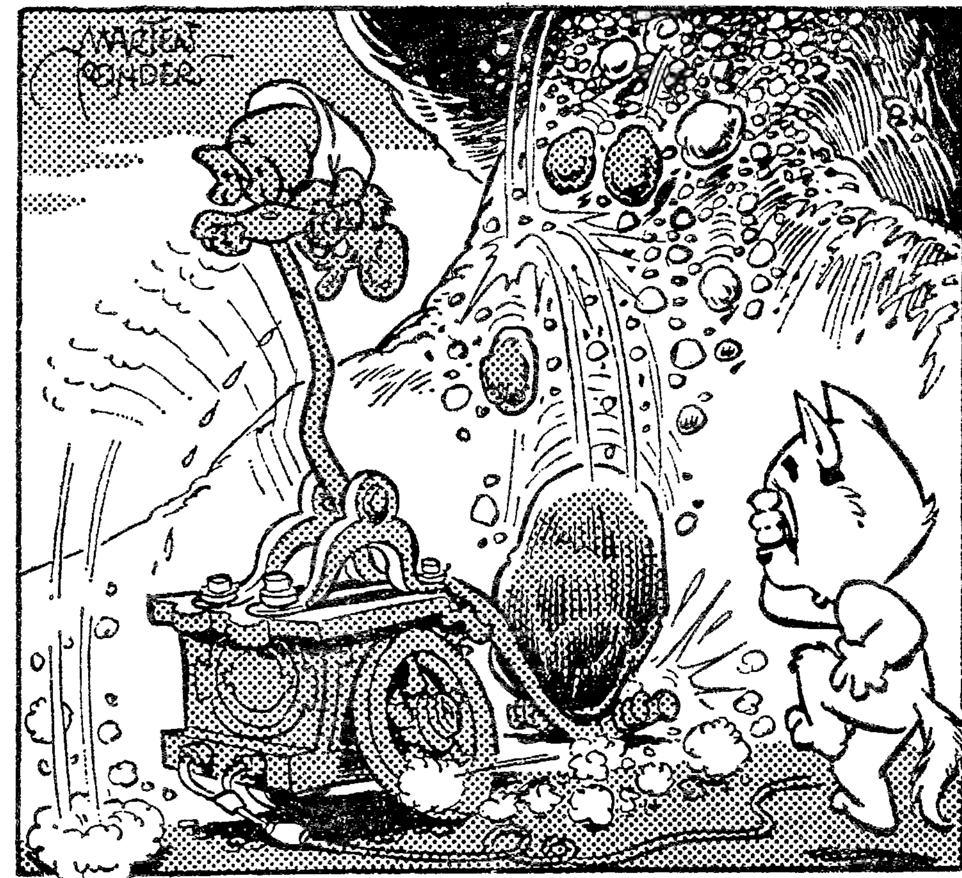

7690. Tom Poes was buiten de grot gebleven, omdat hij meende dat hij daar meer van nut kon zijn wanneer er iets verkeerd ging. Een poosje stond hij belangstellend naar de aanpak van de camera-assistenten Kri van den Hollenkazer en Frederikus Brie te kijken. Ze waren bezig om met behulp van een noodaggregaat stroom voor de lampen op te wekken en omdat zoiets natuurlijk niet geluidloos verloopt, overstemden zij de geluiden die uit de grot opstegen.
Maar plotseling werd dit anders. Heer Bommel was namelijk onder een opening in de rotswand terecht gekomen, die als een soort schoorsteen naar buiten ging. En zijn stem die hij na enige oefening tot een mooie volle toon had weten op te voeren, galmde nu versterkt uit de helling.
„De oude Krook, die in deze gewelven huist, heeft een bonkige gestalte", riep hij uit. „En vlammende ogen waarmee hij vals door het mos kijkt. Door zijn wenkbrauwen, bedoel ik. En hij kan lelijk met zijn takken zwaaien als hij boos is, want de toorn van de Krook is vreselijk!"
Deze laatste woorden veroorzaakten heel wat trillingen en de losse stenen die om de opening van de koker lagen, begonnen dan ook te schuiven. De kleintjes rolden het eerst en brachten grotere in beweging, en voordat iemand het in de gaten had was er een kleine lawine aan de gang.
„Hola! Wacht eens eventjes!", riep Giel Golfsneller.

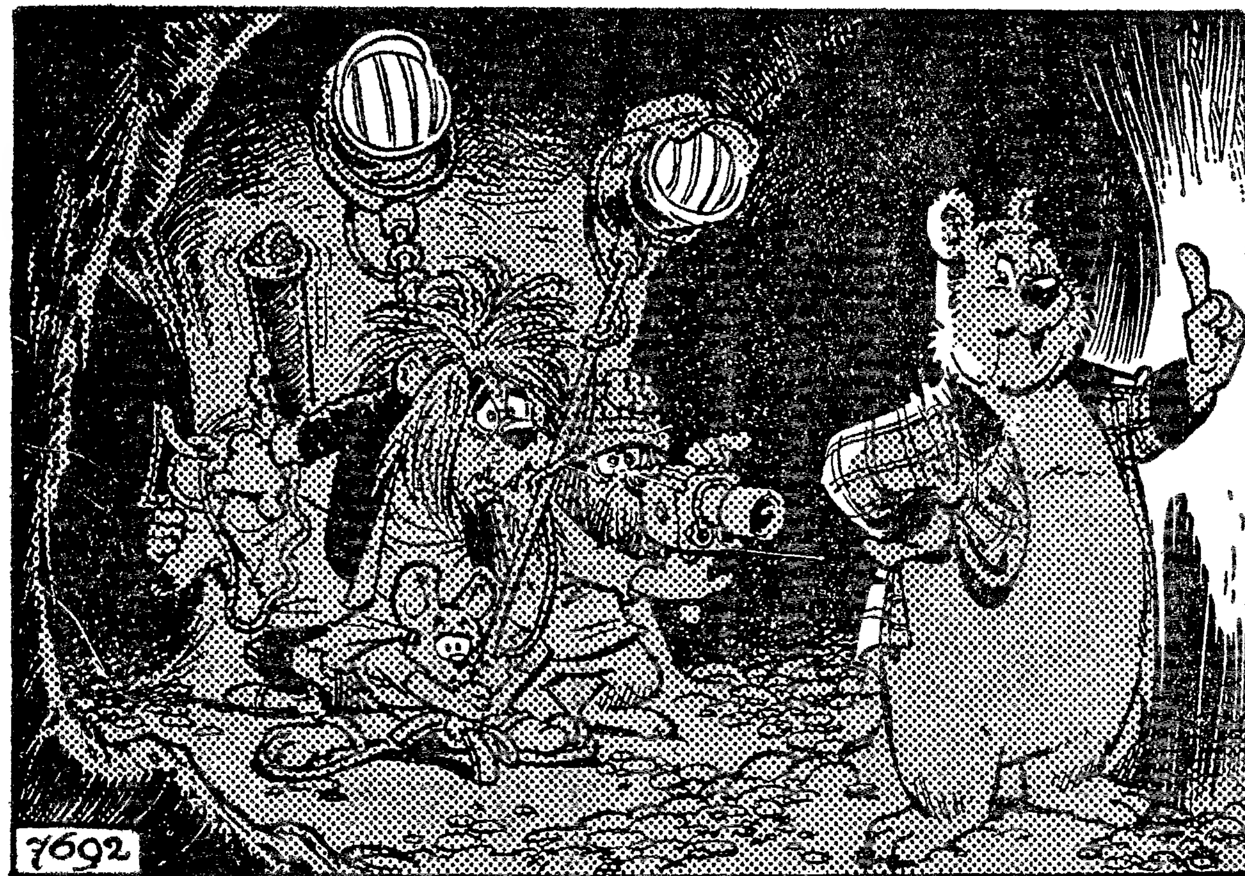
„Hoezo?", vroeg heer Ollie gestoord. „Ik was nu juist zo interessant bezig aan de stroom van mijn gedachtengang!"
„Er komt iets aan", hernam de geluidsman. „Ik hoor iets rollen!"
„D-dat moet de K-krook wezen", mompelde de regisseur verbleekend.

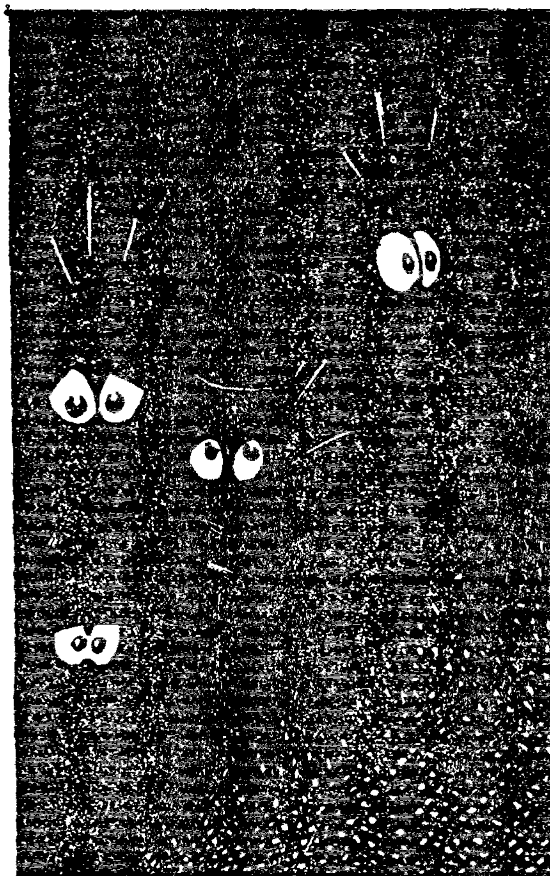
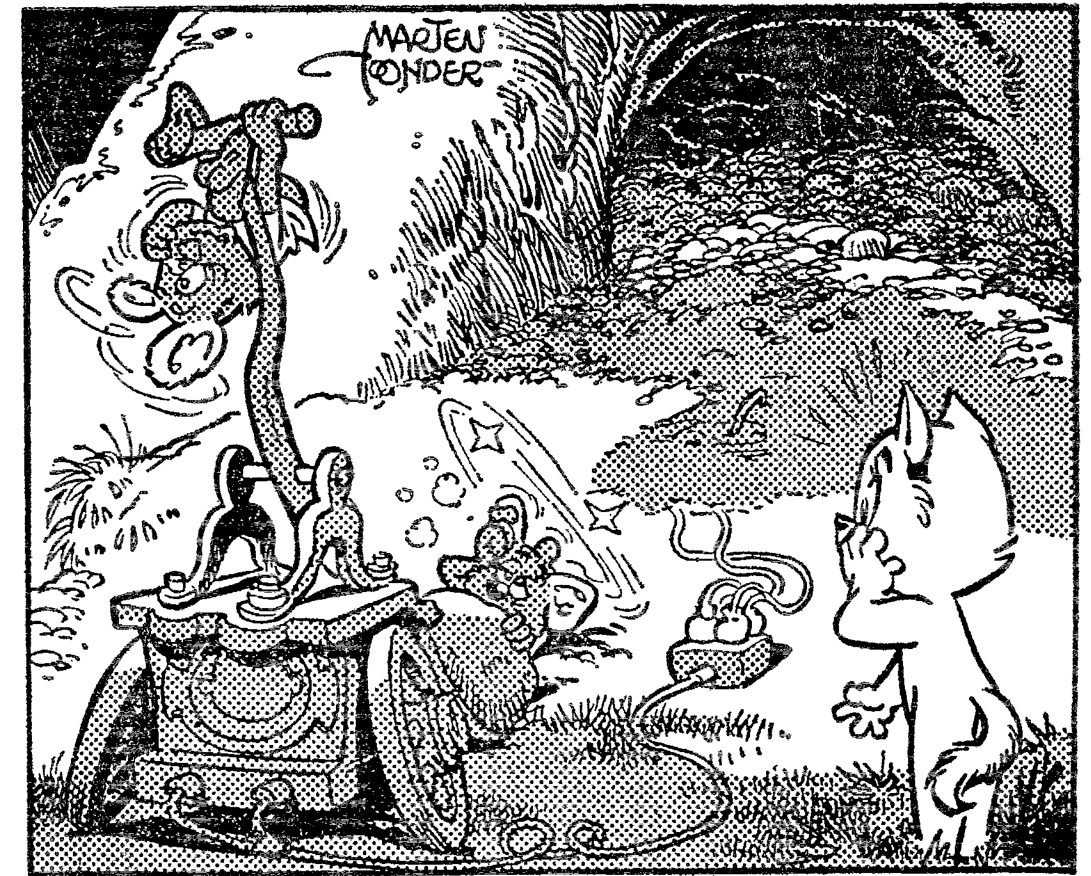

7691. De echo's van de heer Bommels volle stem hadden de stenen binnen en buiten de grot aan het rollen gebracht en dat veroorzaakte in de gewelven een akelig bolderend geluid, dat snel naderbij kwam.
De geschrokken heer stond met grote ogen in de ruimte en staarde naar de zijgang, waar het geluid uit kwam.
„De toorn van de Krook is vreselijk", fluisterde hij. „M-maar op mij z-zal hij niet boos worden, d-denk ik.... niet erg, bedoel ik..."
„Dit keer moeten we raak schieten!", riep de regisseur, die nerveus zijn medewerkers aan het opstellen was. „Er komt iets aan, uit die gang daar. Zet je muts af, Prikglas! En draai toch, man! Waar wachten we op?"

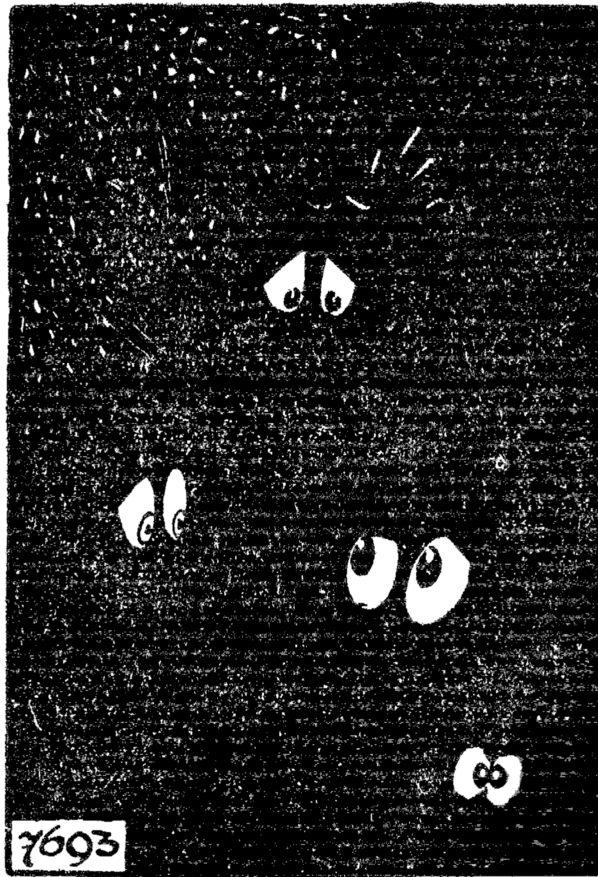
Het geroep bracht buiten de grot steeds meer gruis in beweging en ten slotte kwamen er een paar flinke rotsklompen de helling afrollen.
„Pas op!", riep Tom Poes. „We staan hier verkeerd! Maak, dat je wegkomt!"
Maar Kri van den Hollenkazer en Frederikus Brie gingen geheel in de bediening van het noodaggregaat op, omdat ze als goede vaklieden begrepen, dat de lampen uit zouden gaan als ze dat niet deden. De waarschuwing van Tom Poes kwam dan ook te laat. Een grote steen plofte op een handvat van het toestel zodat het ventje aan de andere kant de lucht in werd geslingerd. De ongelukkige Frederikus werd daarentegen in de grond gedreund.

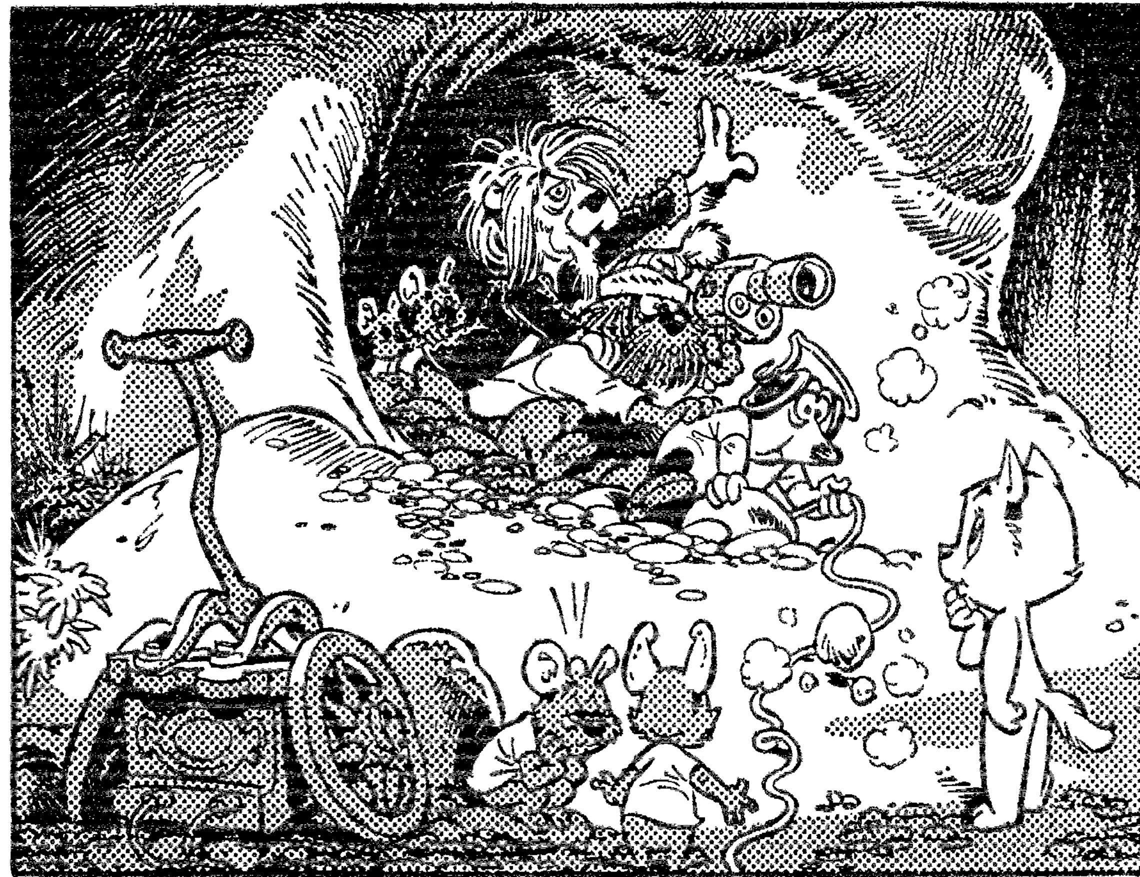

7692 Na de eerste schrik had heer Bommel zich vermand. „Mij kan niets gebeuren", sprak hij tot zichzelf. „Dat is al vaak genoeg gebleken." En met deze gedachte deed hij moedig een pasje voorwaarts, zodat hij bij de zijgang stond waaruit het naderende gerommel klonk.
„Vertrouw op mij!", riep hij uit. „Ik sta pal en de Krook doet mij niets."
Deze woorden bemoedigden het groepje filmers, dat achter hem had postgevat en hem in een gunstig licht zetten.
„Draaien!", fluisterde de regisseur. „Hij is nu vlakbij. Dit kan heel fijn worden!"
Op hetzelfde moment viel het licht uit. Dat was geen wonder, want, zoals oplettende lezertjes weten, was het noodaggregaat door een neerstortend rotsblok getroffen. En behalve dat de wakkere assistent Frederikus Brie in de grond gedreund werd, was het apparaat hierdoor geheel onklaar geraakt.
Tom Poes stond verslagen toe te kijken, want de gebeurtenissen hadden hem verrast en hij keek vol afschuw naar de ingang van de grot die door steengruis bedekt was.

Uit het inwendige van de spelonk klonken galmende uitroepen en het geluid van vallende lampen; het was duidelijk, dat daar wanorde heerste.
„Als ze nu maar kalm blijven", dacht Tom Poes. „Ze kunnen waarschijnlijk makkelijk naar buiten komen, wanneer ze de elektrische kabeltjes maar volgen!"

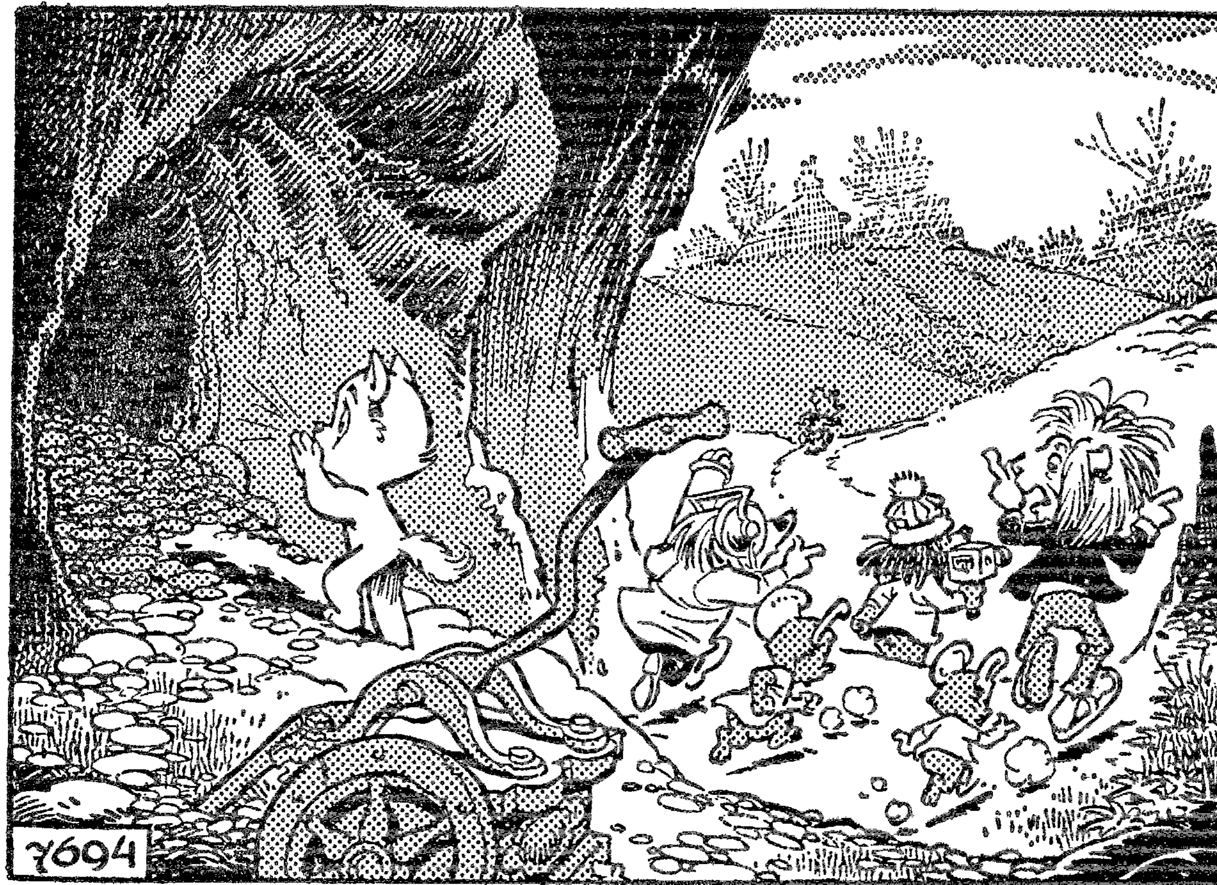

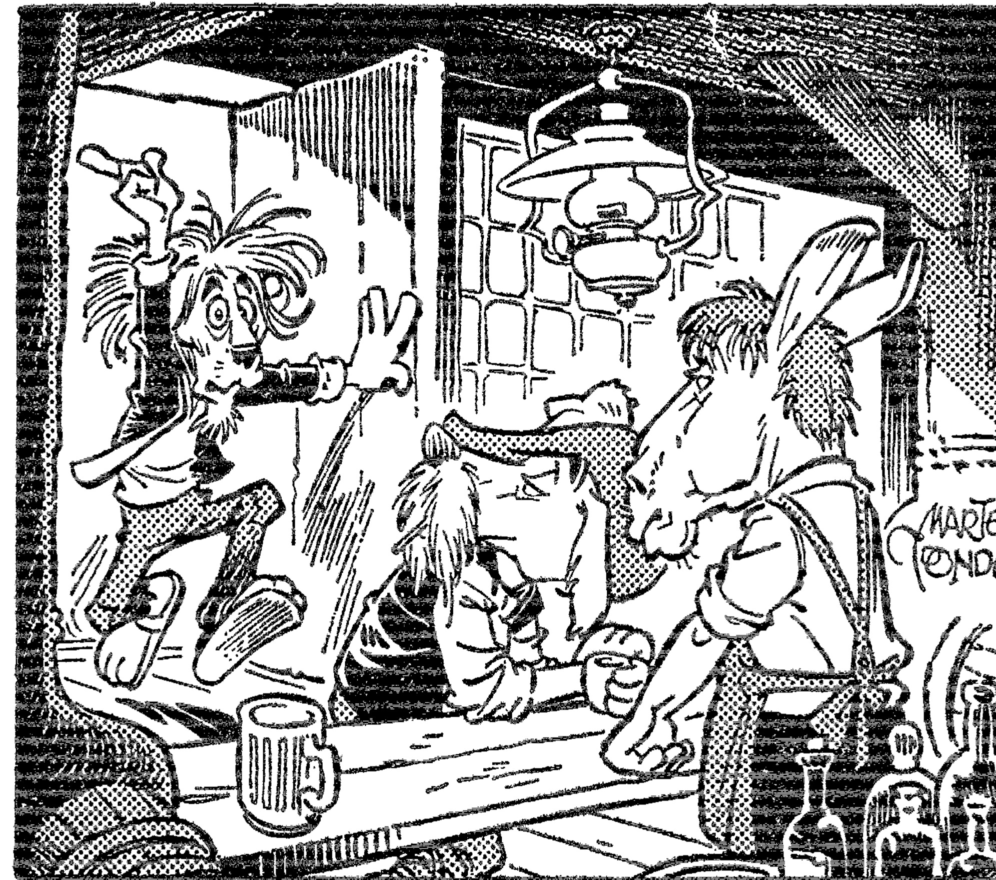

7693. Na het eerste verwarde rumoer was het wat stiller in de grot geworden en ten slotte werd de stem van Giel Golfsneller hoorbaar.
,,Ik weet, hoe we naar buiten kunnen komen'', riep hij in de duisternis. ,,Ik heb hier de kabel van de lampen te pakken. Als jullie nu mijn jasje vastpakken en zorgen, dat we bij elkander blijven, dan komen we vanzelf weer buiten.''
,,Waaj isj tie Kjook nouw?'', vroeg de cameraman met verkouden stem. ,,Tit isj reuse sonde seg! Ik hat 'en haasjt!''
,,Zeur niet'', sprak de regisseur nerveus. ,,Zijn we er allemaal? Dan gaan we. Vooruit Giel, voorzichtig! Houd die draad goed vast.''
De groep zette zich schuifelend in beweging en met veel stoten en struikelen kwam de buitenlucht na enige tijd in het zicht.

Tom Poes slaakte een zucht van verlichting toen hij de filmers ten slotte over het neergestorte gruis in het daglicht zag treden.
,,Is het goed afgelopen?'', vroeg hij. ,,Zijn er geen ongelukken gebeurd?''
,,Geen ongelukken'', bevestigde Pim Paskant. ,,Maar ook geen gelukken. Nu hebben we de Krook nog niet.''

,,Hij kwam er net an'', klaagde Prikglas, maar de geluidsman viel hem in de rede.
,,Laten we blij zijn, dat we allemaal hier staan'', zei hij. ,,Bommel zei zelf, dat die figuur gevaarlijk wordt als hij kwaad is. En hij leek me aardig driftig toe.''
,,Heer Bommel!'', riep Tom Poes. ,,Heer Bommel is er niet! Jullie hebben hem achtergelaten!''

7694 De ontdekking, dat heer Ollie in de grot was achtergebleven, bracht grote ontsteltenis onder de filmers, dat spreekt. Tom Poes holde naar de duistere spelonk en begon te roepen, maar Pim Paskant zag daar niet veel in.

„Het is daarbinnen een doolhof!", zei hij nerveus. „Niks dan gangen, zodat je niet weet of je komt of gaat. Niet zo fijn. Nee, we moeten naar het dorp om een gids te halen.'

„Een gids is het enige!", riep Giel Golfsneller. „Het is daarbinnen zo donker, dat je niks kan horen. Fakkels en touwen moeten we hebben!"

Met deze gedachte begon het groepje de berg af te hollen en de regisseur snelde niet lang daarna de herberg van het vlek Kilkrook binnen, want hij had de langste benen.

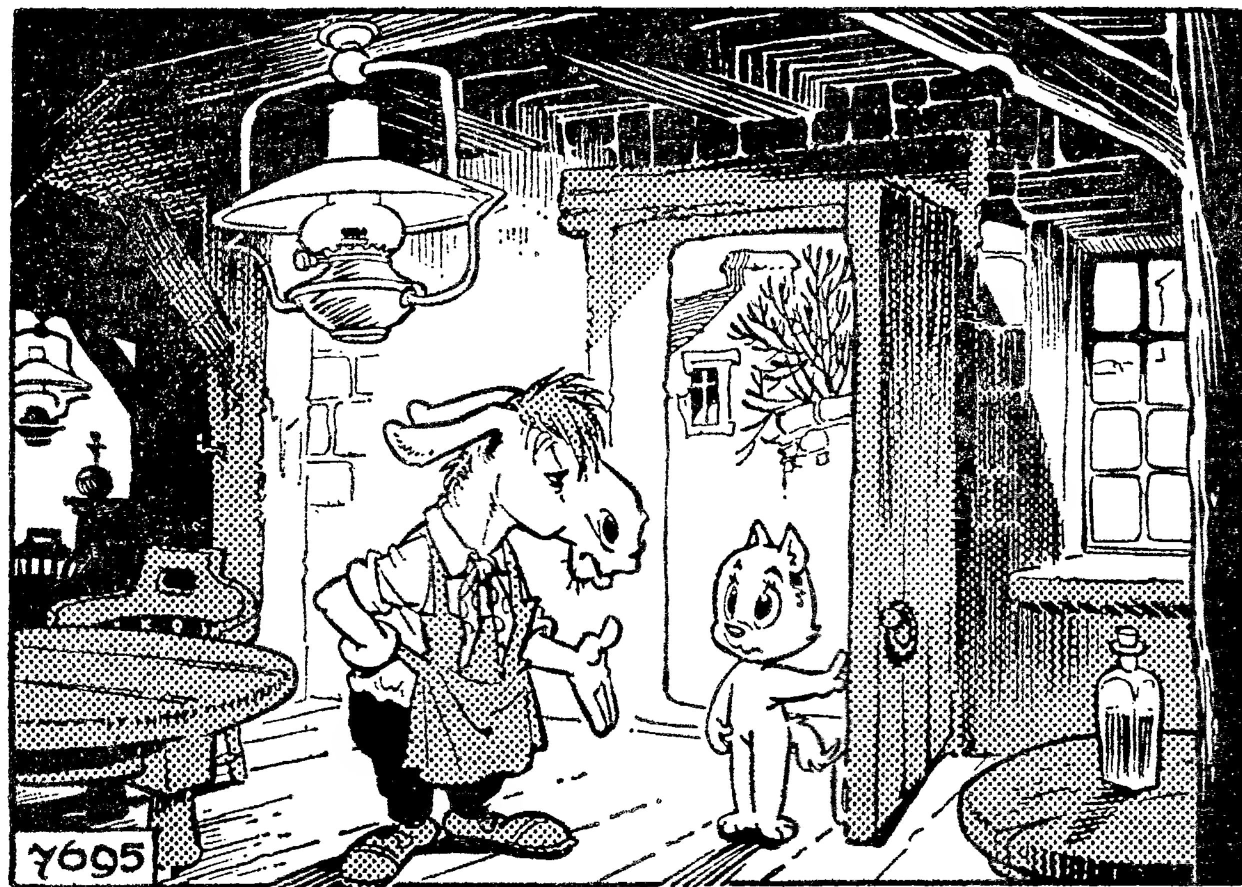
„Wat een drukte", sprak Lubber Nat, die aan de tapkast een verversing gebruikte. „De wagens zijn nog niet klaar, hoor. Ik kan niet alles tegelijk doen."

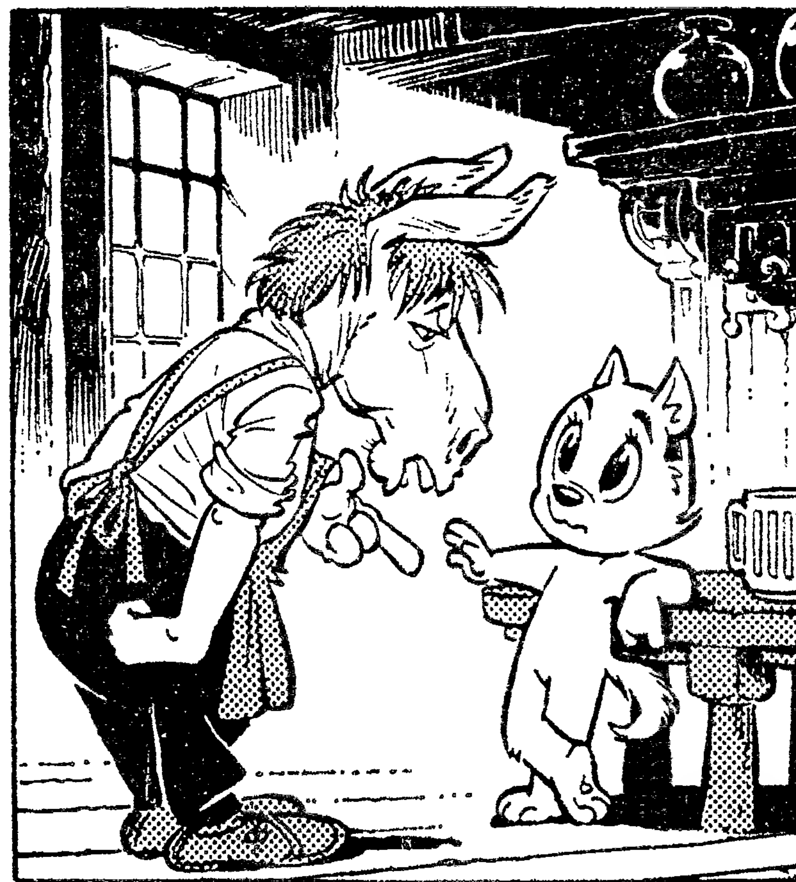
„Daar gaat het niet om", hijgde Paskant. „Bommel is in de grot verdwaald en nu moeten we een gids hebben. En fakkels. En touwen."

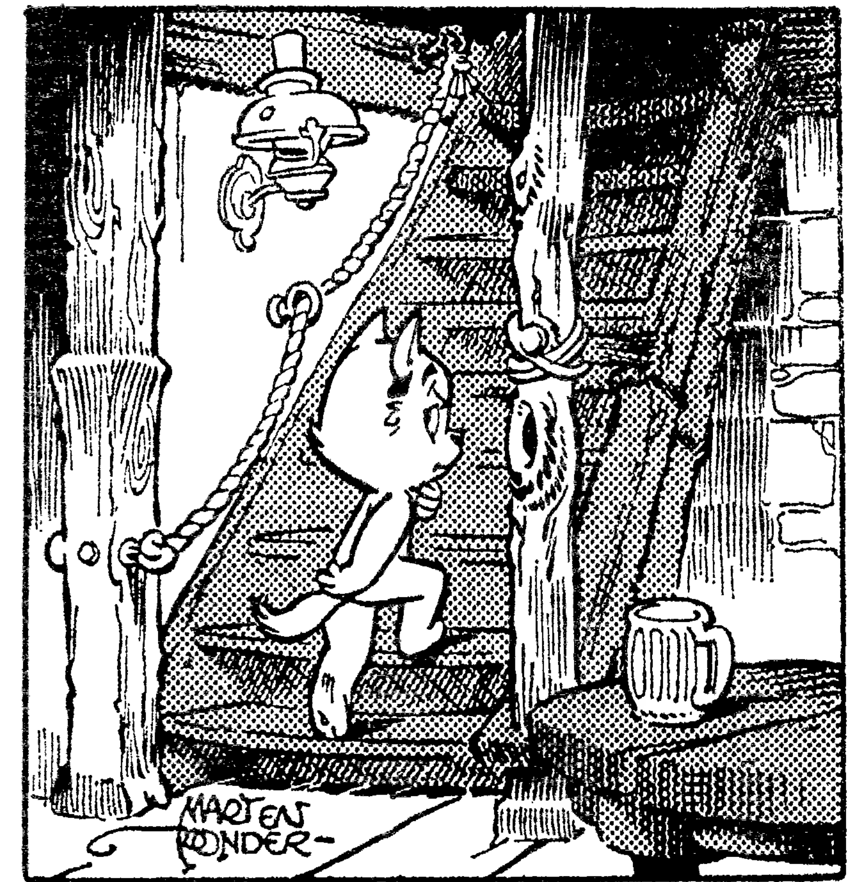
„Dat heb je nou van die toeristen", zei de heer Nat vertrouwelijk tot de waard. „Onrust en onzin. Gidsen zijn hier niet, want iedereen weet, dat je uit de Krookgrot niet terugkomt."

De herbergier schudde het hoofd en zijn gelaat betrok.

„Toch is dit vervelend", klaagde hij. „Bommel is de meneer die de rekening zou betalen — en nu hij is weggeraakt zit ik met de strop! Daar moet je ook eens aan denken, Lubber!"

7695 Tom Poes had nog een tijd lang bij de grot staan roepen. Maar toen er alleen maar echo's van zijn eigen stem uit de donkere opening kwamen, verloor hij de moed en liep terug naar het dorp.

,,Waar is iedereen?'', vroeg hij toen hij de herberg leeg aantrof. ,,heer Bommel is in de Krookgrot verdwaald en nu...''

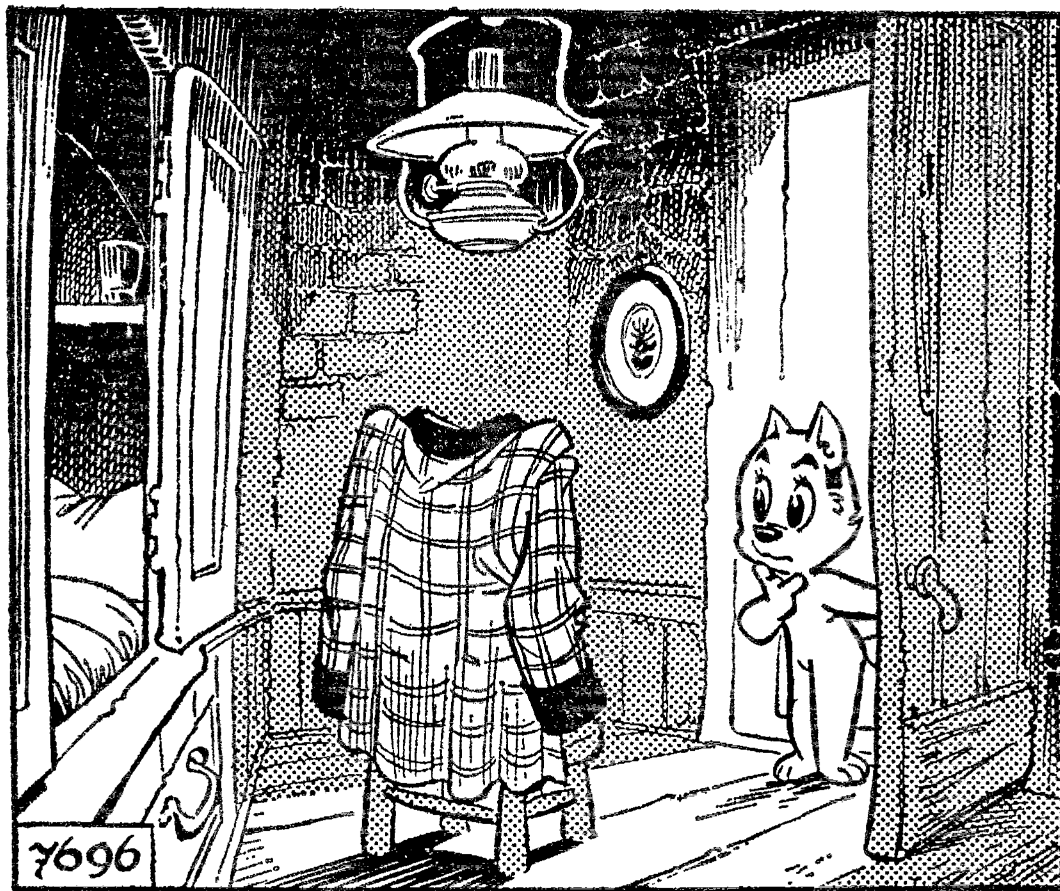
,,Ik weet het'', onderbrak de kastelein. ,,De andere heren zijn weggegaan om in de buurt een gids te gaan zoeken. Niet dat die er is. Maar ja, ze wilden toch wat doen, u kent dat. En Lubber Nat is bezig met de reparatie van de wagens. Ik maak me anders wel ongerust, hoor, want wie moet nu de rekening betalen?''

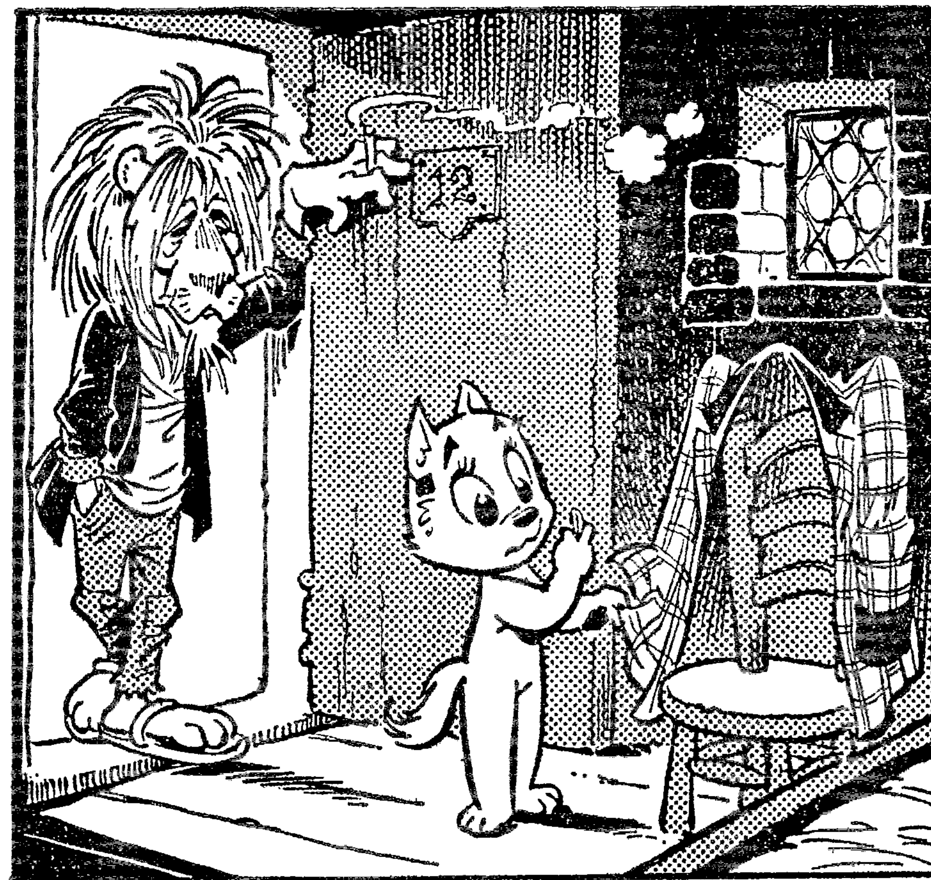
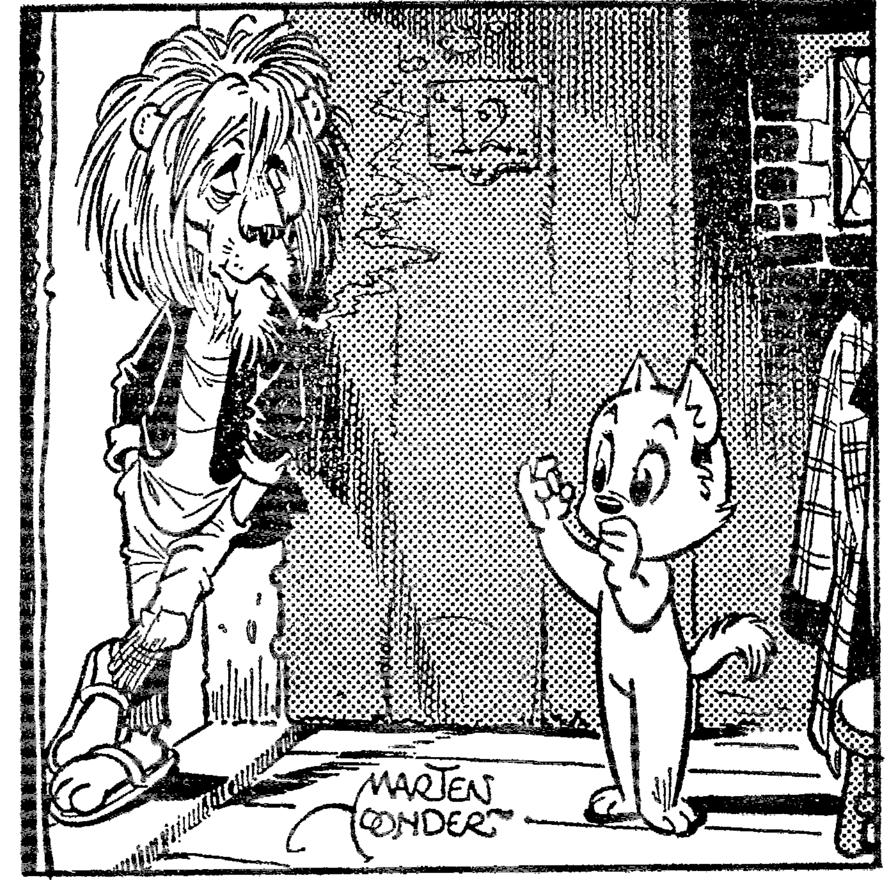
,,Ik hoop, dat heer Ollie gevonden wordt'', zei Tom Poes. ,,Het is vreemd; hij had altijd geluk en hij dacht zelf dat dat kwam omdat hij in een regenboog heeft gestaan. Maar nu is zijn geluk toch lelijk weg!''

,,Allemaal bijgeloof, jonge heer'', verklaarde de waard misprijzend. ,,Als we hier toeristen willen hebben, moeten we zo niet praten. Een goeie gids voor de grot moeten we hebben — en geen gezeur over Kroken en regenbogen.''

Tom Poes trok de wenkbrauwen op en begon de trap te beklimmen die naar de kamers leidde.

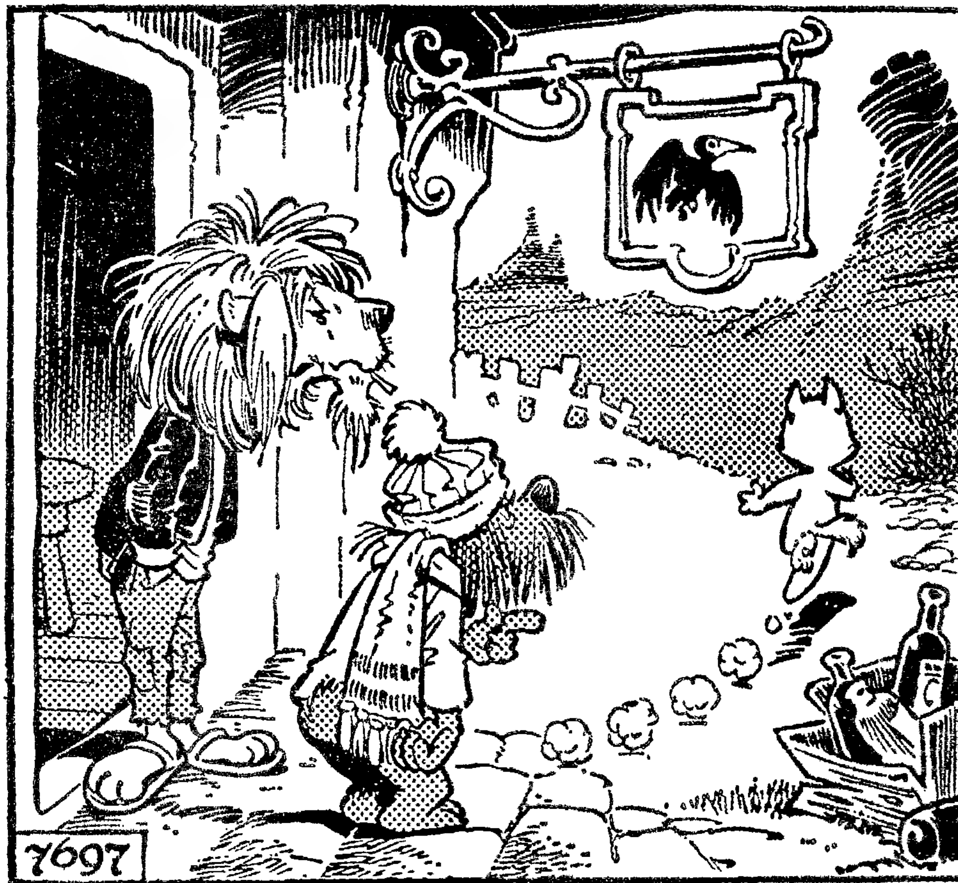
,,Zo dacht ik er ook eerst over'', sprak hij tot zichzelf. ,,Maar nu ik goed naga wat er gebeurd is, begin ik het toch anders te zien. En wat was er nog maar met die regenboog?''

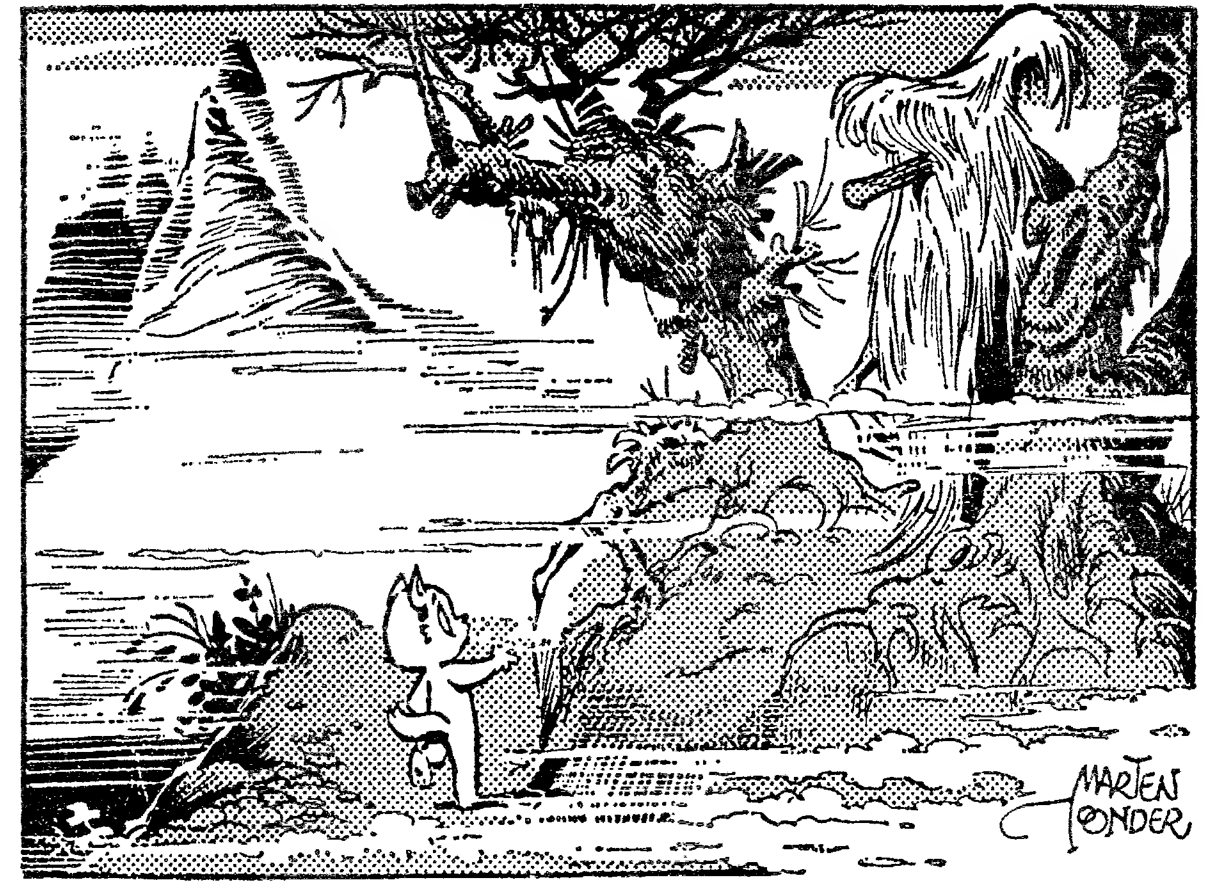

7696 Tom Poes beklom peinzend de trap en bleef staan in de deuropening van heer Bommels kamer.
,,Daar hangt zijn jas'', dacht hij. ,,Die heeft hij hier gisternacht natuurlijk opgehangen toen hij een andere aantrok om naar het moeras te gaan. En daarna is alles voor hem misgelopen...''

Maar toen schudde hij ongeduldig het hoofd. ,,Onzin'', hernam hij tot zichzelf. ,,Wat kan zo'n jas daar nu mee te maken hebben? Hoewel... het zou wel eens iets kunnen zijn dat in een van de zakken zit! En nu herinner ik me ineens, dat er een muntje aan de voet van die regenboog lag. Zou dat soms....''
Met deze gedachte begon hij het kledingstuk haastig te onderzoeken en ja hoor: in de rechterzijzak vond hij het geldstukje dat heer Ollie van de steen had opgeraapt.
,,Wat heb je daar?'' vroeg de regisseur in de deuropening. ,,Een cent? Daar zullen we niet veel mee opschieten. Nee, ik zie het niet meer zo zitten. De wagens kunnen wel op de schroothoop, de cameraman is ziek, en er is nog niets bruikbaars opgenomen. En nu is er ook geen gids te vinden, zodat we Bommel wel kunnen afschrijven. Ik ben failliet''.
,,Wat een onzin!'', zei Tom Poes een beetje verontwaardigd. ,,Heer Ollie is nu wel in die doolhof verdwaald, maar we kunnen toch nog proberen hem te redden? Met touwen en zo? En bovendien is er een kans, dat ik iets met deze cent kan doen''.

7697 De cameraman wilde juist de herberg betreden om een hete kwast te bestellen, toen Tom Poes met de munt naar buiten kwam. „Waaj gaajt hij heen?'', vroeg hij met gezwollen stembanden.
„Weet ik niet'', zei regisseur Paskant. „Hij heeft een cent gevonden en daarmee gaat hij proberen om Bommel uit de berg te krijgen. Nou, ik zie het niet meer zitten, hoor. Er was geen dorpeling te vinden die ook maar in de buurt van de grot wil komen. Wat moeten wij dan als vreemden beginnen, als het zó gevaarlijk is?''
„Filmen, natuurlijk'', verklaarde Prikglas. Hij haalde zijn camera en spoedde zich achter Tom Poes aan, die bezig was de berg te beklimmen. Goed voor zijn verkoudheid was het niet, want er kronkelden vale nevels tegen de helling op, die voortgedreven werden door een koude bries.

„Prettig is anders'', dacht Tom Poes huiverend, terwijl hij de laatste bocht nam om bij de grot te geraken. „Het is me trouwens vanmorgen niet opgevallen, dat hier zoveel dode bomen staan.

Maar dat zal wel komen omdat ze zo piepen nu de wind is opgestoken''.
Hij hield de pas een beetje in en keek bevangen naar een paar dorre stammen, waar de wind droefgeestig doorheen floot. De takken schudden en de hangmossen zwaaiden treurig heen en weer, terwijl het oude hout kraakte met een eentonig geluid.

„Die ene lijkt op een vreemde grijsaard'', zei Tom Poes tot zichzelf. „Ik moet oppassen, dat ik niet dezelfde dingen ga zien als heer Bommel. Zou het van die munt komen?''

7698 Tom Poes nam de laatste kromming van de weg en stond tegenover de oude bomen. De stammen zwaaiden krakend in de wind en grauwe nevels kronkelden om de wortels, zodat ze er eigenaardig uitzagen met het lange mos dat van hun takken afhing.

,,Gidding in de keven'', sprakt een dorre stem, en toen Tom Poes verbaasd opkeek zag hij, dat hij tegenover een vreemde grijsaard stond.

,,Wat zegt u?'', vroeg hij onthutst.

,,Gidding'', herhaalde de oude. ,,In de keven. Dat heeft gebol. Wat is dat?''

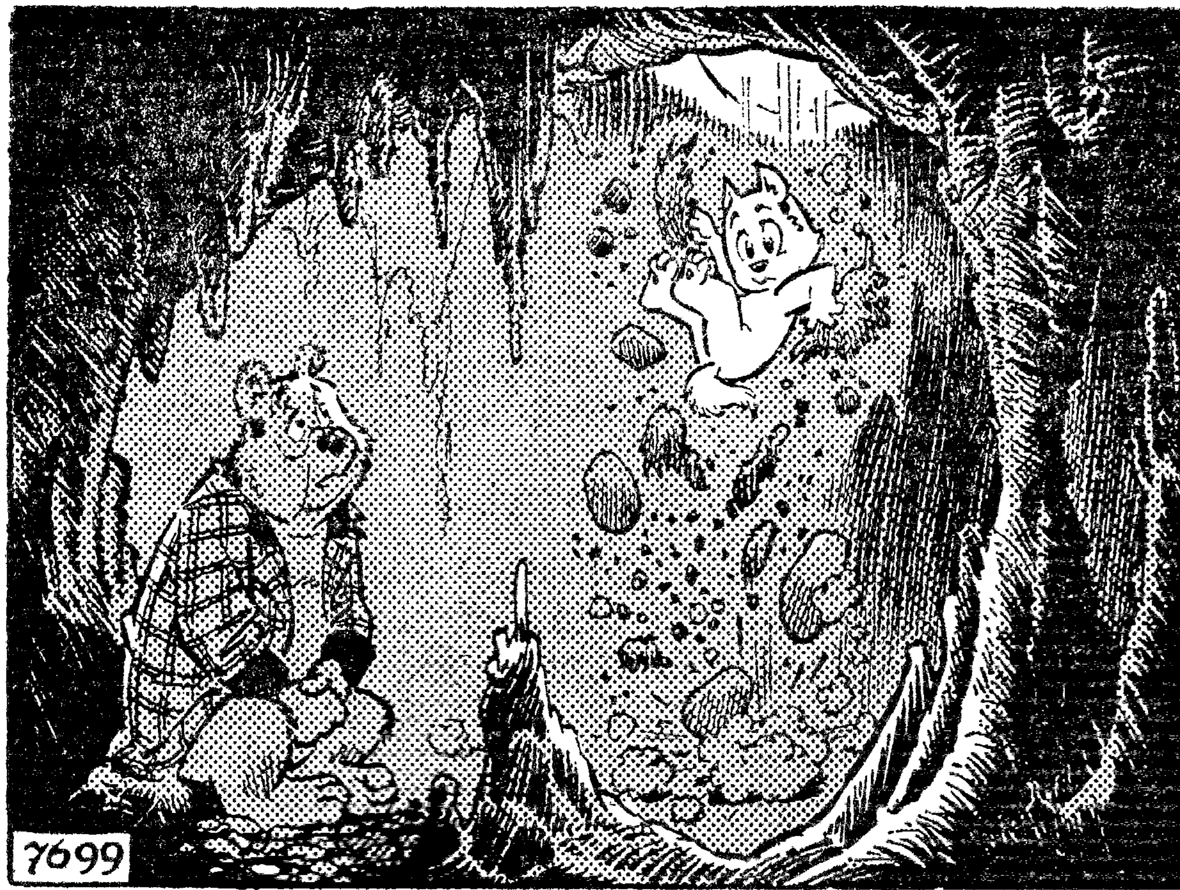
Hij zwaaide een dunne, knokige arm naar voren en wees op de munt die Tom Poes in zijn hand knelde.

,,De voet van de zonboog'', zei hij knarsend. ,,En ik dacht al dat de schat verminde!''

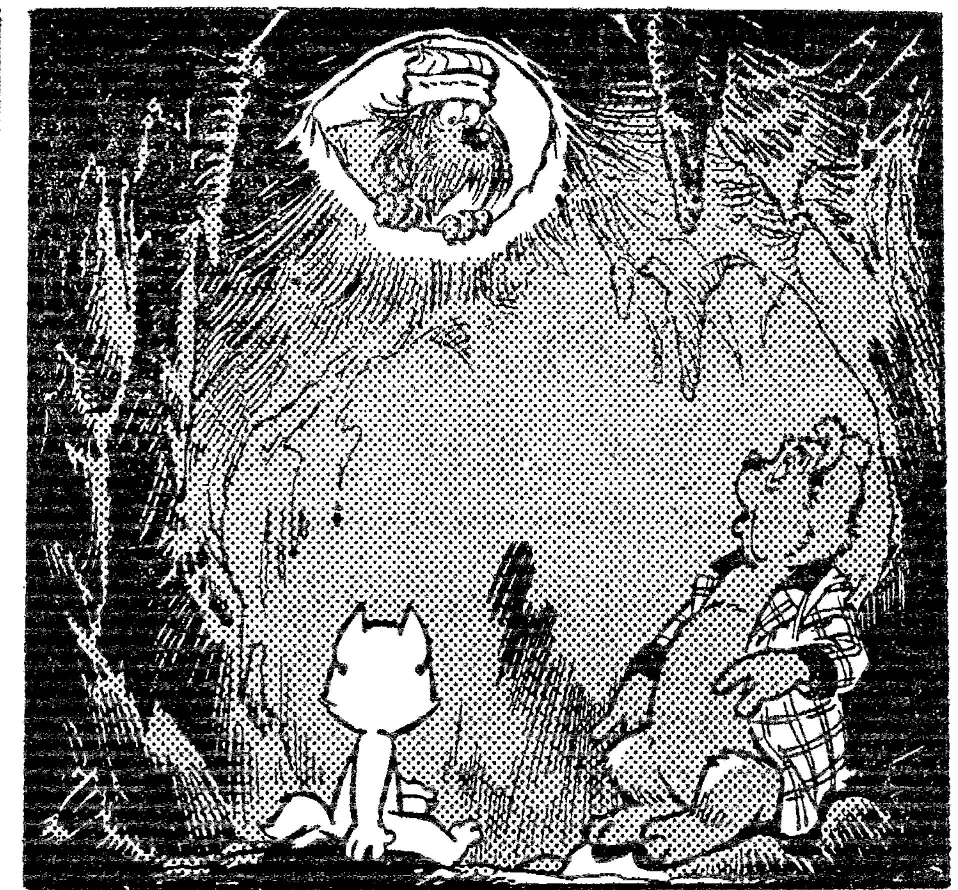
,,O, dat is een geldstuk van heer Bommel'', zei Tom Poes haastig. ,,Dat heeft hij bij een regenboog gevonden, op een steen. En daarna..

Hij kon zijn zin niet afmaken, want een onverwachte windvlaag gierde door de bomen en de munt werd hem uit zijn hand geslagen, terwijl een zwaaiende tak hem achteruit duwde.

,,Nou zeg!'', riep hij verontwaardigd. Maar omdat hij ineens niet zeker wist of hij nu met een boom of een grijsaard had staan praten, zweeg hij. Zulke dingen staan gek, vooral omdat de cameraman Prikglas bezig was van achter een steen opnamen te maken. En bovendien begon de grond onder zijn voeten plotseling te verzakken, zodat hij het evenwicht verloor.

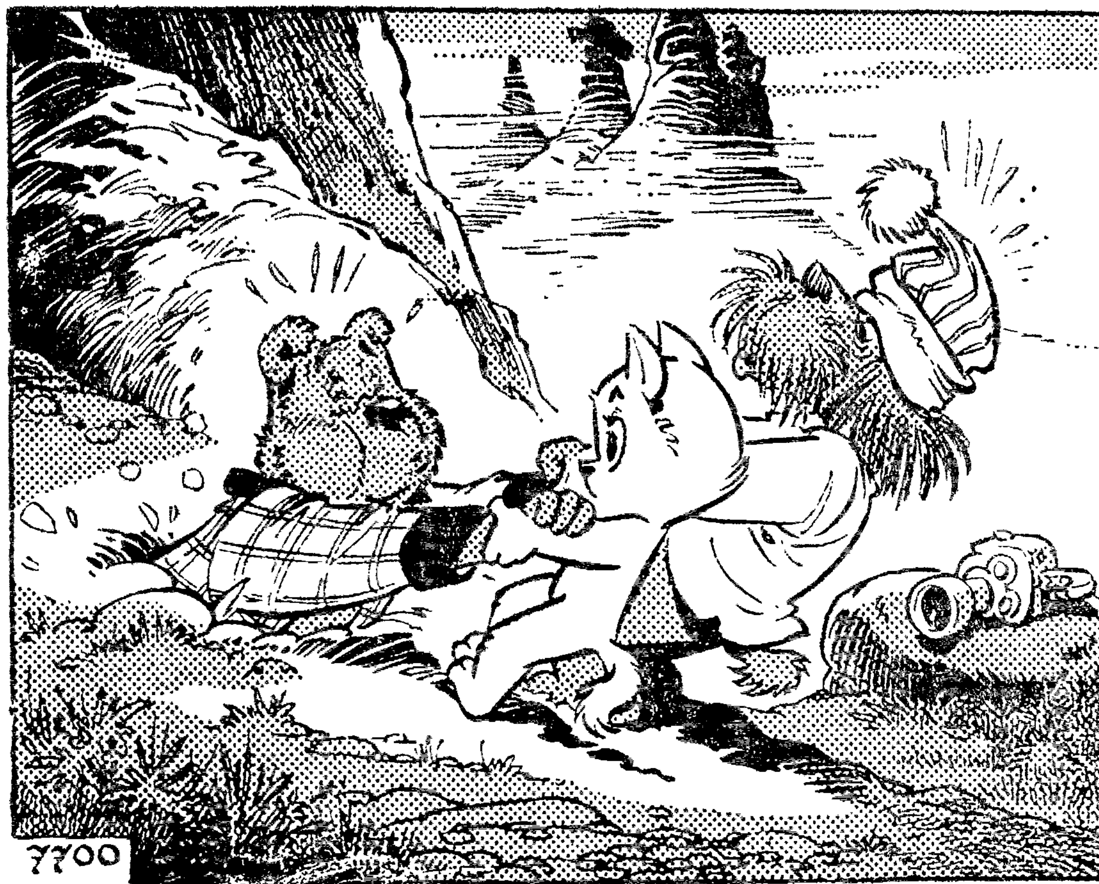

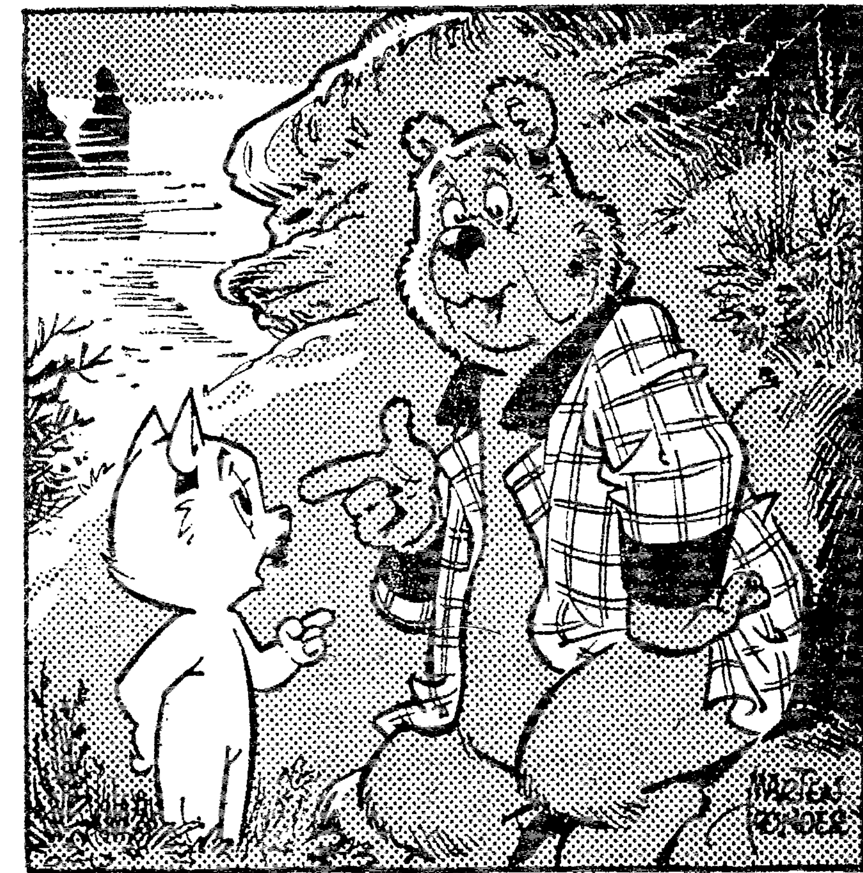

7699 De bodem onder Tom Poes begon plotseling te verzakken, en voordat hij wist wat er gebeurde, stortte hij temidden van kiezel en graszoden in een spelonkachtige ruimte.
Het was een lelijke tuimeling, zodat hij enigszins versuft bleef liggen. Maar toen drong er een doffe stem tot hem door, die zijn naam zei.
,,Tom Poes'', sprak die treurig. ,,Ook jij, jonge vriend? Nu zullen we beiden moeten verkommeren in de eeuwige duisternis waarin ik nu reeds dagen lang heb rondgewaard. Want een uitgang is er niet en nog nooit is iemand uit de grotten van de Krook teruggekomen. Vooral niet omdat ik lang niet altijd aardig over hem heb gepraat. Maar dat was de schuld van die Paskant, zodat onze jonge levens...''
,,Wacht even, heer Ollie'', zei Tom Poes, die rechtop was gaan zitten. ,,U ziet het te donker in. Hierboven schijnt de zon boven de nevels''.
Heer Bommel wierp een verwarde blik om zich heen en klaarde zienderogen op.
,,Nu je het zegt'', mompelde hij. ,,Ik dacht al. Ik was al verbaasd, bedoel ik. Net of ik iets zie, dacht ik, als je begrijpt wat ik bedoel. Nu, dat is prettig, hoor. Dat zal onze ellende verlichten, wanneer we door honger verzwakt op onze laatste ogenblikken wachten...''

Op dat moment werd de opening boven hun hoofden verduisterd door de cameraman Prikglas. ,,Wat zullen we nou hebben?'' riep die.

7700 Zo was het verlaten van de grot toch iets gemakkelijker dan heer Bommel gevreesd had. Tom Poes klom op zijn schouders en de wakkere cameraman bracht hem met een handig rukje aan het daglicht. Met z'n tweeën begonnen ze daarna de flink gebouwde heer naar boven te sjorren, een zwaar werkje, waarvan de echo's nog door de spelonk rommelden, toen de ongelukkige ten slotte met een plop uit het nauwsluitende gat schoot.

,,Hoe is het mogelijk'', sprak Prikglas hijgend. ,,Nu kunnen we misschien toch nog iets maken. Daarnet heb ik een héél gekke, oude boom geschoten op de helling – en nu vinden we je hier opeens! Te gek!''
Hij raapte zijn camera op en haastte zich terug naar het dorp om met de regisseur te gaan overleggen en heer Ollie keek hem onzeker na.

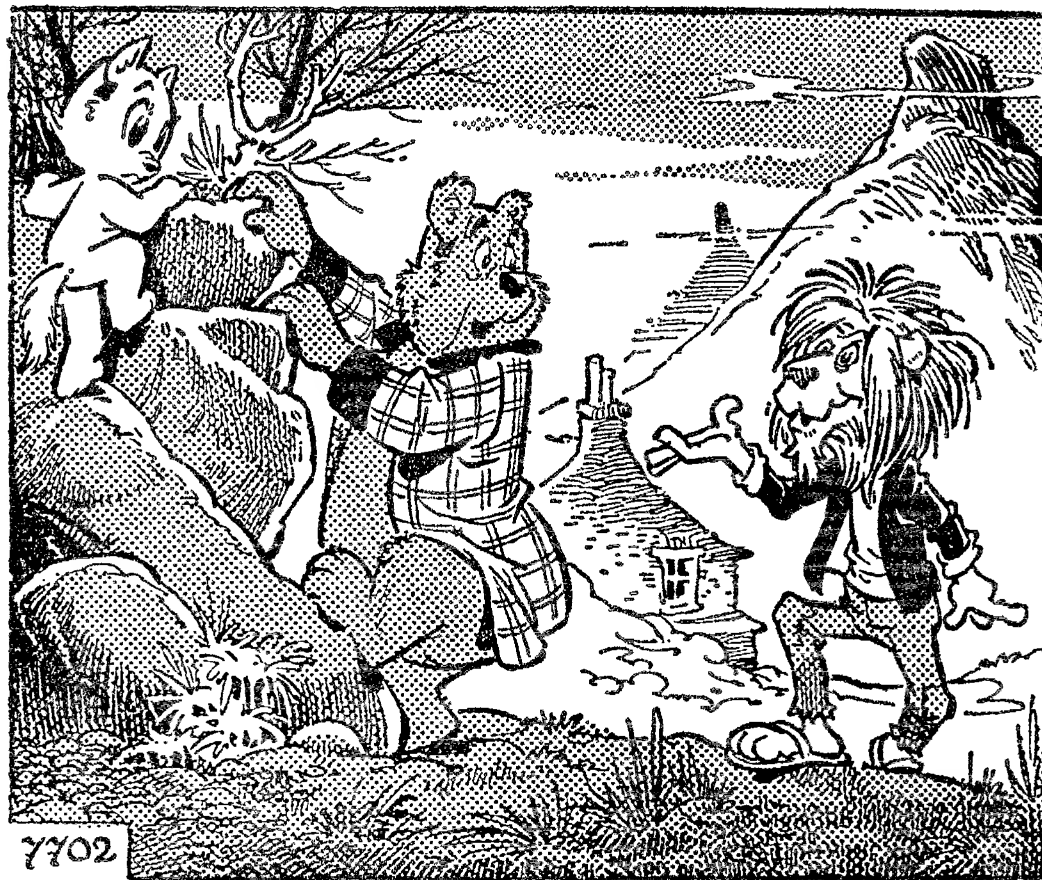
,,Hoe... hoe kwam het eigenlijk, dat je me kon vinden?'', vroeg hij, terwijl hij zich op een steen liet zakken. ,,Het is bekend, dat niemand ooit uit de Krookgrotten is gekomen. En ik... ach, ik heb de vriendschap van de heer Krook verspeeld, vrees ik''.
,,Het komt allemaal door de munt die u onder de regenboog hebt gevonden'', zei Tom Poes. ,,Die zat in uw andere jas en daarom liep alles u ineens tegen. Maar toevallig heb ik hem gevonden – en daardoor vond ik u ook''.
,,Munt?'', herhaalde heer Bommel onthutst. ,,M-maar die vriendschap dan? Die oude heer, bedoel ik...''
Hij zweeg geruime tijd en het was duidelijk, dat vele gedachten door zijn brein speelden.
,,Het was die munt, als je begrijpt wat ik bedoel'', prevelde hij ten slotte. ,,Hm, eh... die was ik bijna vergeten! Waar is hij nu?''
,,Die is me afgepakt door een rare oude boom'', zei Tom Poes.

7701 ,,Heb je die munt aan een boom gegeven?'', vroeg heer Ollie onthutst. ,,Wat bedoel je daarmee?''
Tom Poes legde uit wat er gebeurd was en terwijl hij praatte, versomberde heer Bommel meer en meer.
,,Zo, dat is dus het einde van een mooie vriendschap'', sprak hij, terwijl hij met een bewolkt gelaat de helling begon af te dalen. ,,Mooi is dat! Wie geeft jou het recht om munten, die ik met levensgevaar van onder een regenboog heb gered aan oude bomen te geven? Onverantwoordelijk van je! Hoe licht kan mij nu in deze gevaarlijke streek een ongeluk gebeuren?''
,,Vriendschap is toch meer waard dan zo'n cent?'', vroeg Tom Poes. Maar heer Ollie antwoordde niet en liep met grote passen verder, totdat de herberg weer in het gezicht kwam.
,,Daar is hij'', zei de cameraman. ,,Nu kan het nog best een goeie film worden; ik heb daarnet op de helling ook al een heel gek stukje geschoten van een paar oude bomen''.
,,Ik ben blij, dat ik meneer zie'', verklaarde de waard. ,,Nu kan ik mijn rekening tenminste betaald krijgen''.
,,Ja, ja'', mompelde de regisseur wat onzeker. ,,Maar waarom kijkt hij zo boos? Ik zie het nog niet helemaal zitten''.

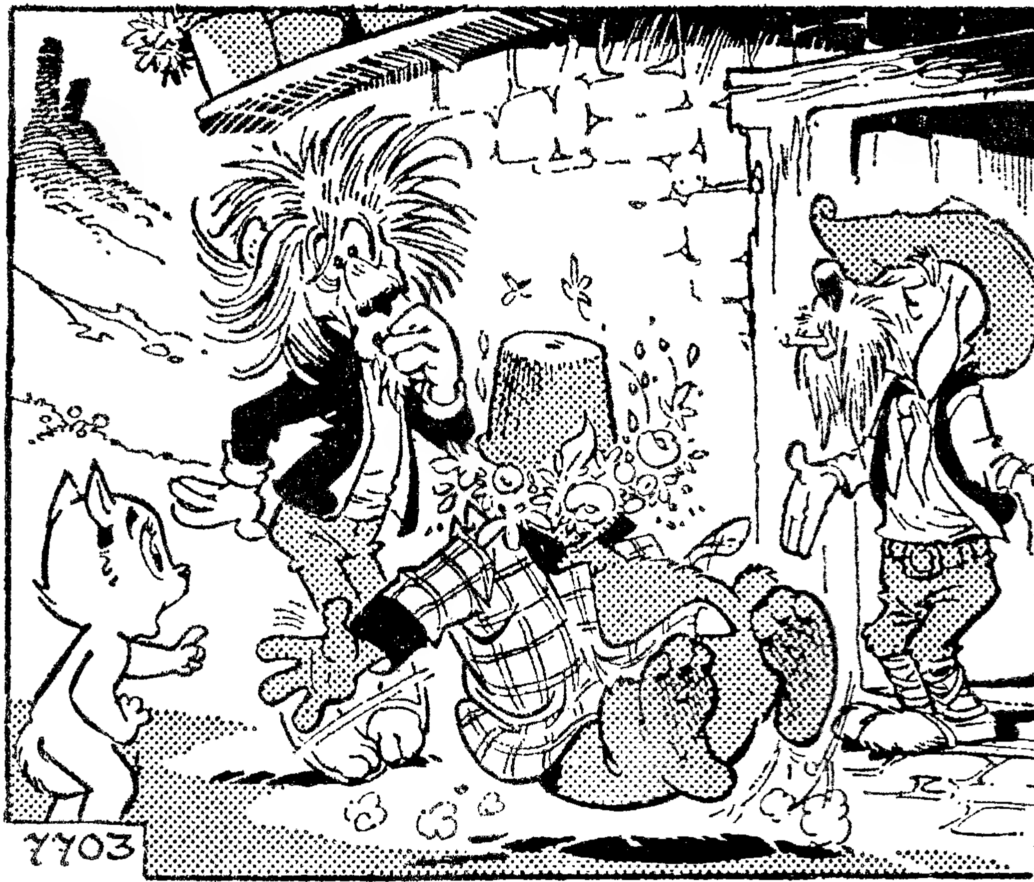

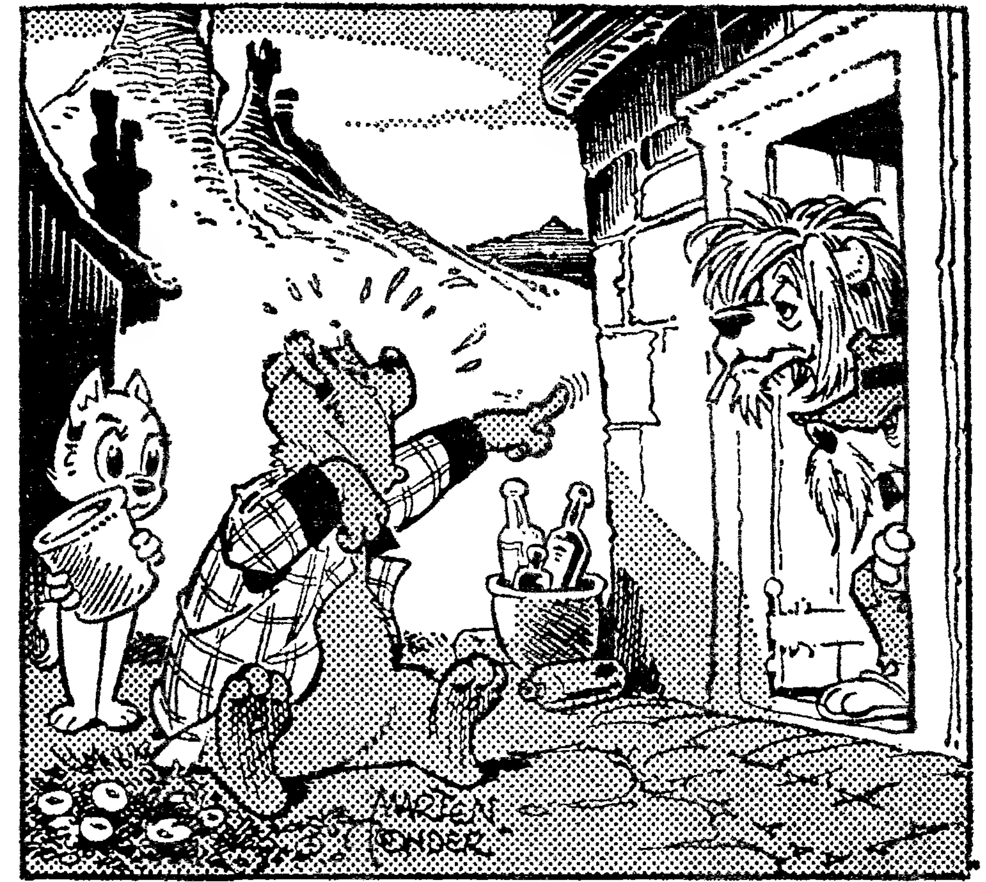

7702 Heer Bommel liet zich van het laatste stukje helling afzakken en keek hijgend om naar de regisseur, die hem tegemoet kwam.

,,Heel fijn, dat je gevonden bent", sprak deze. ,,Ik zag het allemaal al niet meer zo zitten, maar nu kunnen we er misschien nog iets van maken".
,,Misschien wel", gaf heer Ollie lusteloos toe. ,,Maar misschien ook niet".
Hij bleef staan en schudde bekommerd het hoofd.
,,Het is allemaal veranderd door die munt", hernam hij. ,,Die is weggegeven door het onverantwoordelijke gedoe van de jonge vriend hier. En nu ben ik uiterst kwetsbaar met mijn teer gestel, als u begrijpt wat ik bedoel".

Daarop vervolgde hij zijn wandeling naar het dorp, terwijl Pim Paskant hem verbaasd volgde.
,,Hoezo?" vroeg hij. ,,Je bent toch een vriend van de krook? Je hebt steeds gezegd, dat jou niets kon gebeuren!"
,,Ach ja, de oude heer Krook", zei heer Bommel met een zucht. ,,Vriendschap is maar betrekkelijk, bedoel ik. Vooral van hem. Hij is grillig en onbetrouwbaar, staat er in het boekje..."
,,Pas op!", riep Lubber Nat, die in de deurpost van de herberg leunde en deze laatste woorden opving. ,,Zo moet je niet praten! Dat brengt ongeluk!"
Zijn waarschuwing kwam echter te laat. Een neerstrijkende kraai had het evenwicht van een bloempot verstoord en die kwam nu van de eerste verdieping naar beneden vallen.

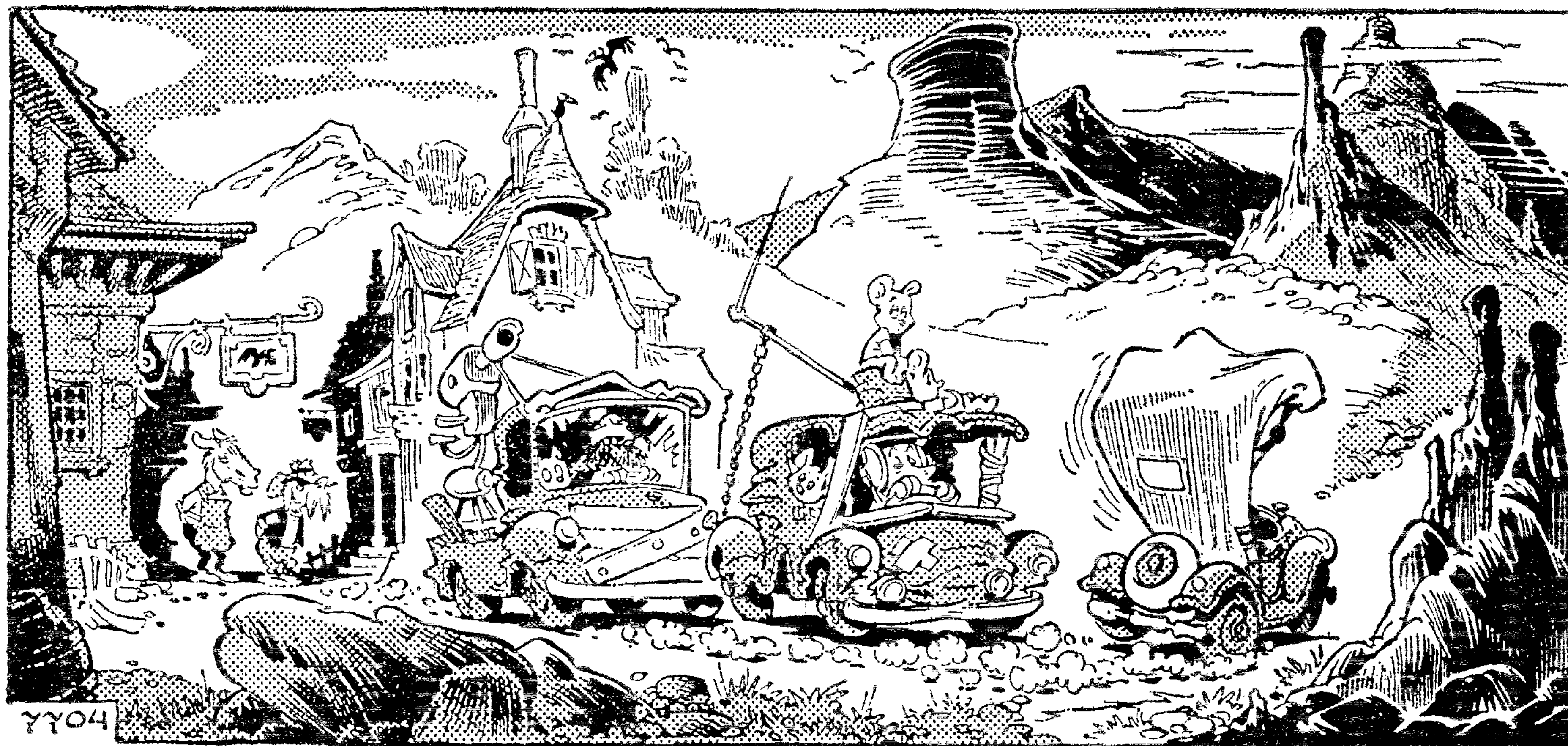

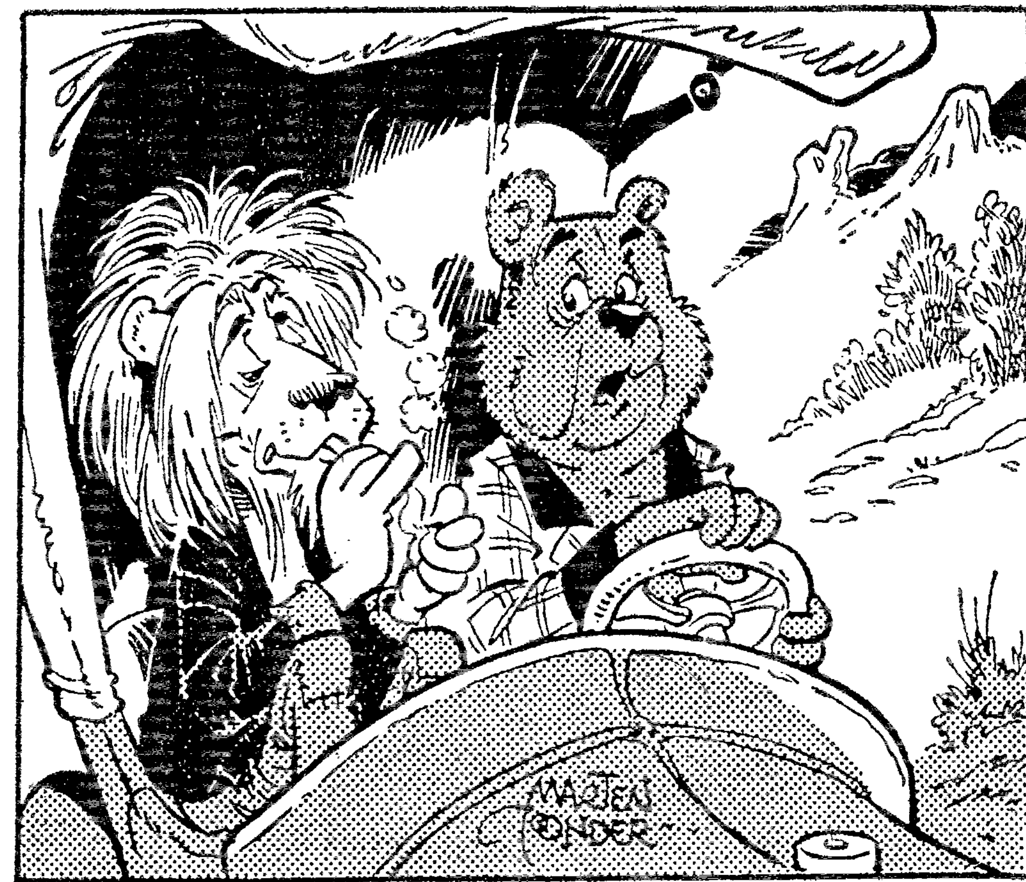

7703 Nauwelijks had heer Ollie zijn wantrouwen tegen de krook uitgesproken, of een vallende bloempot trof hem vol op het hoofd, zodat zijn blik door potaarde en bloemen verduisterd werd. Zijn voeten schoten onder hem uit en met een doffe dreun kwam hij voor de deur van de uitspanning op de grond terecht.
,,Daar heb je het al'', zei Lubber Nat berustend. ,,Ik heb nog zo gewaarschuwd''.
Hoofdschuddend begaf hij zich naar binnen om een verfrissing te gaan gebruiken en Tom Poes tilde voorzichtig de pot omhoog om zijn vriend wat meer uitzicht te bieden.

,,Kom'', zei de regisseur, ,,ik ga de anderen halen. Maar ik weet het niet — ik zie het weer niet zo zitten''.
Zo sprekende betrad ook hij het gastvrije hotel, doch hij kwam niet ver. Heer Bommel veegde zich de aarde uit de ogen en begon met luide stem om de rekening te roepen.

,,Hier kunnen we niet blijven!'', riep hij uit. ,,Het deugt hier niet, dat is nu wel gebleken. Zelfs ik ben hier niet veilig meer! Ach, als Tom Poes die munt maar niet gevonden had...''
,,Dan zou u nu nog in die grot zitten'', zei Tom Poes.

7704 Het was een tamelijk verslagen filmgroepje dat zich voor de terugreis gereedmaakte. Lubber Nat had in vrije ogenblikken zijn best gedaan de wagens weer rijvaardig te krijgen door middel van steunbalkjes en krukken, maar het geheel bood toch een vervallen aanblik.

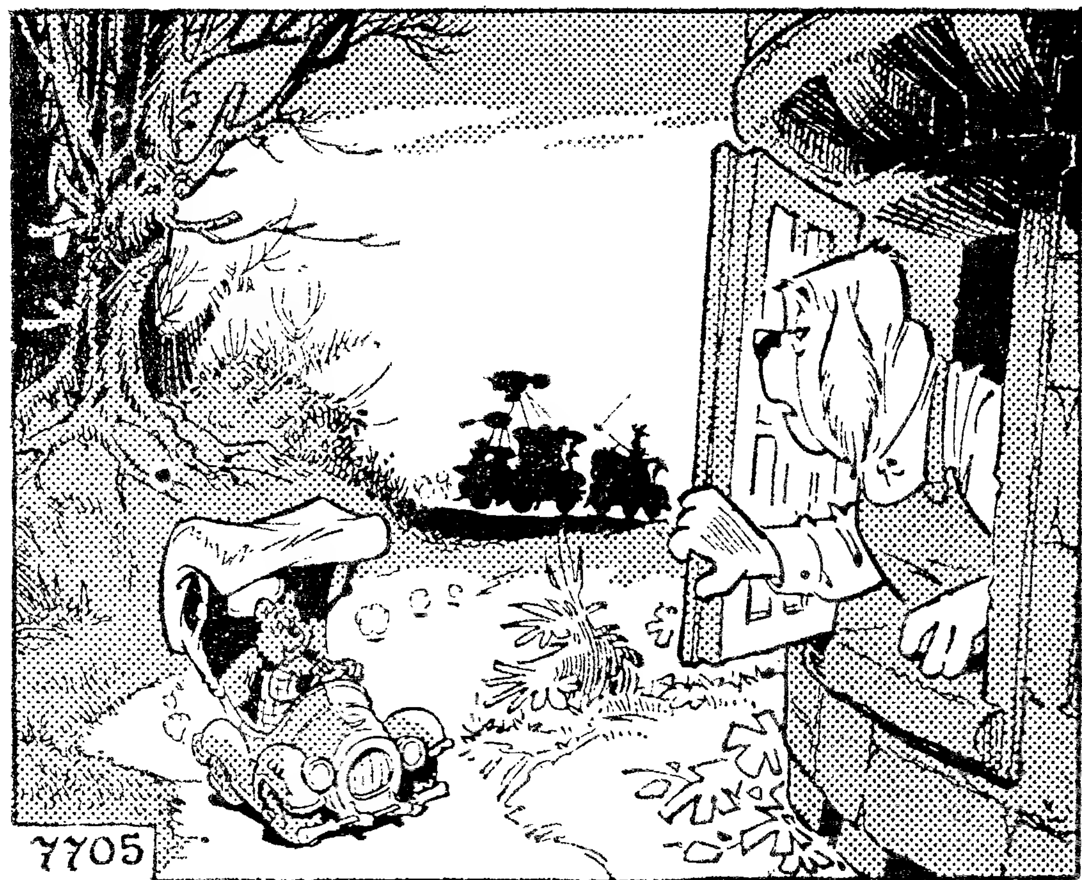
,,Een mooi karwei'', sprak de waard prijzend, toen de optocht zich met piepende assen en gescheurde uitlaten in beweging zette. Hij wierp een goedkeurende blik op de bankbiljetten waarmee heer Bommel de rekening betaald had en vervolgde: ,,Ja, ja, die toeristen zijn een zegen voor de streek. En met zo'n film zullen er wel meer komen.''

,,Dat weet ik zo niet'', zei de ander. ,,Dat achterwieltje loopt nog een beetje aan, zie je wel? Maar ja, ik kan niet alles tegelijk doen. En, ik moet zeggen, die vreemdeling was goed van betalen.''

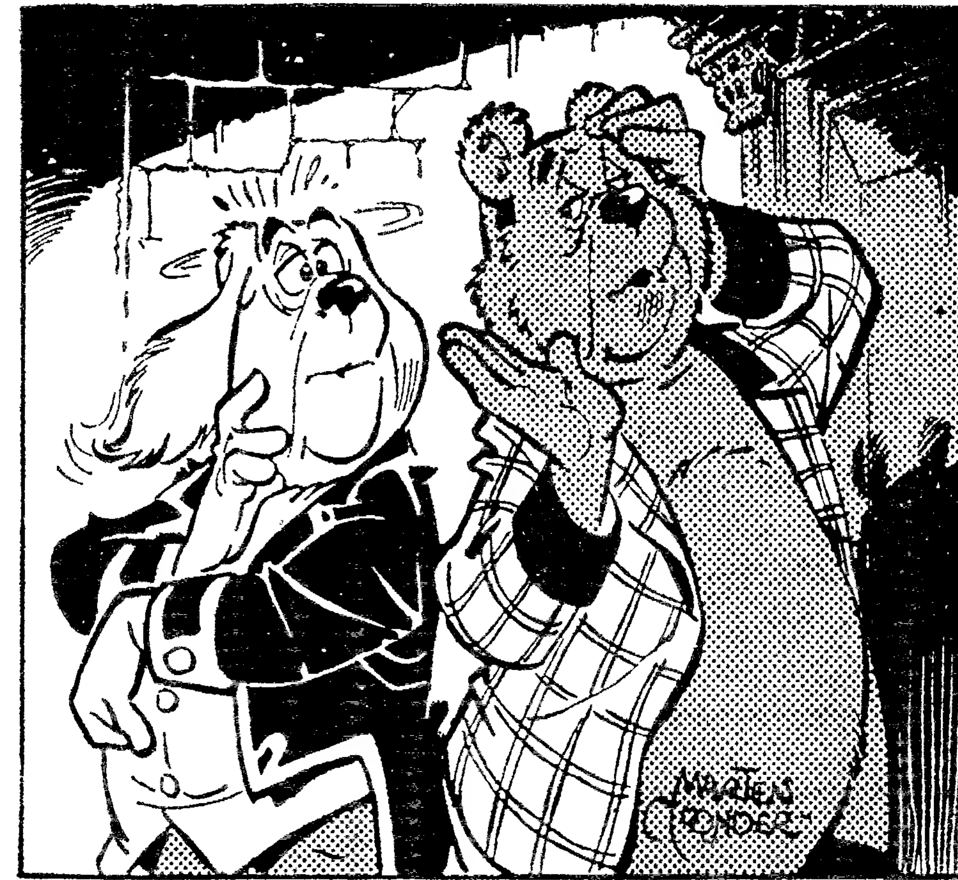
,,Het is jammer, dat je ermee uitscheidt'', klaagde Paskant, die naast heer Ollie in de Oude Schicht voorop reed. ,,Net nu het misschien toch nog iets worden ging, want wat we tot nu geschoten hebben is niet zo erg bijzonder, hè? Er zal hier en daar wel een lekker stukje tussen zitten, maar ik had een echte krookfilm willen hebben — en dat is heel wat anders.''

,,Het is te gevaarlijk'', zei heer Bommel stroef. ,,Niet zozeer voor mij, door mijn vriendschap met eh.... Door die munt en zo, bedoel ik. Maar het is niet verantwoord voor de anderen — en als heer mag men niet alleen aan zichzelf denken. Zegt u nu zelf.''

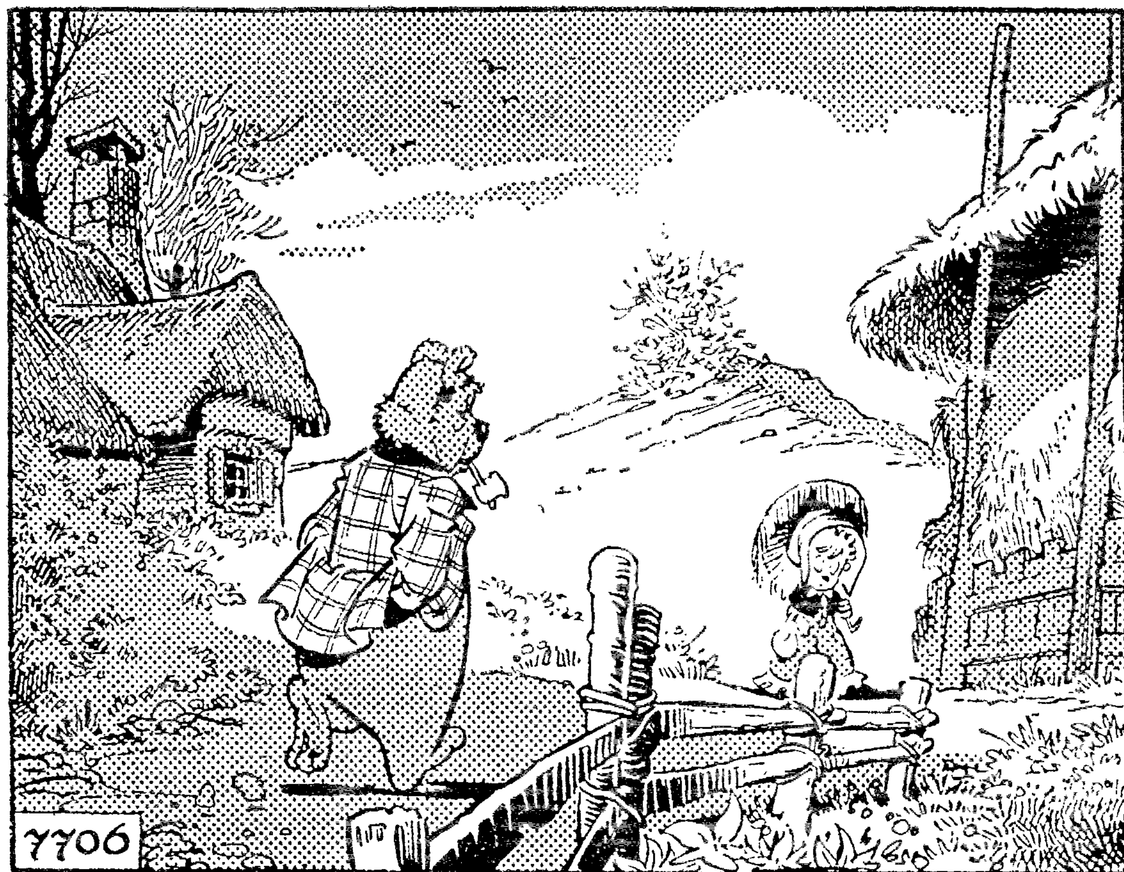
Hij wierp een blik op het betrokken gelaat van de regisseur en besloot troostend: ,,Maar weet je wat? Jij mag de film hebben en ik zal de verdere kosten betalen. Want ten slotte ben ik de producer en dan mag geld geen rol spelen.''

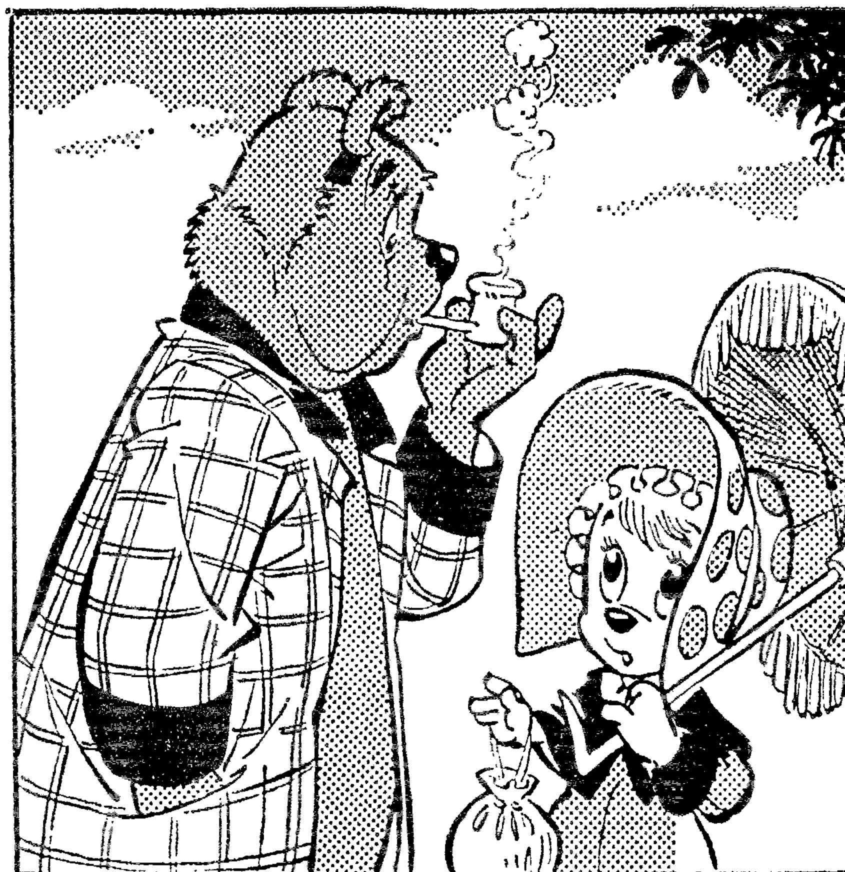

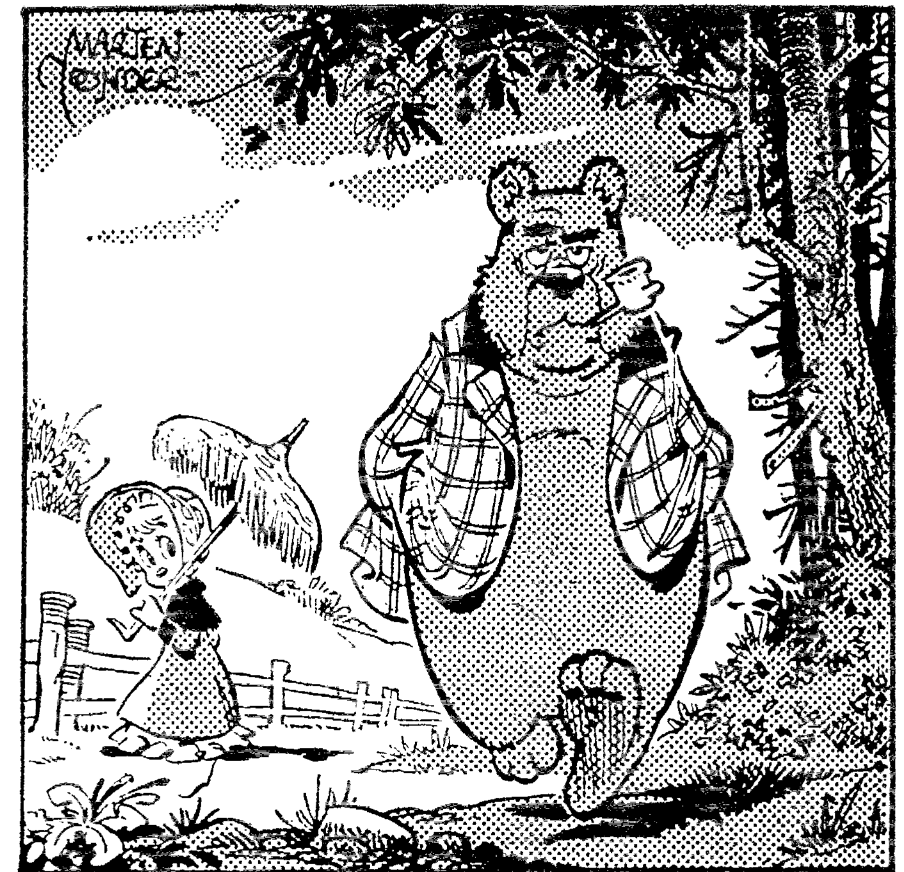

7705 Toen de bediende Joost tegen het vallen van de avond zijn venster wilde sluiten, zag hij in de verte de vervallen auto's van de filmploeg passeren. Heer Bommel naderde alleen in de Oude Schicht en dit gaf hem natuurlijk te denken.
,,Men is uit elkaar gegaan''. sprak hij tot zichzelf. ,,De film is dus klaar gekomen, vermoed ik. En een héél klein rolletje voor mij was er niet bij, wanneer ik zo astrant mag zijn.''
Betrokken begaf hij zich naar beneden en hij betrad juist de hal toen zijn meester de voordeur opende.
,,Welkom, heer Olivier'', zei hij vormelijk. ,,Ik hoop, dat het een mooie rolprent geworden is.''
,,Erg mooi, Joost, dank je wel'', mompelde heer Bommel afwezig.
,,Het is anders wel jammer'', hernam de knecht fijntjes. ,,Vroeger heb ik bij het amateurtoneel héél goede besprekingen verworven, met uw goedvinden. Maar natuurlijk, ik wil mij niet opdringen wanneer men het zonder mij kan. En het is maar gelukkig, dat er geen gasten zijn. Want mijn hoofd staat niet zozeer naar een voedzame maaltijd, als ik mij verstouten mag.''
,,Mijn hoofd ook niet'', zei heer Ollie terneergeslagen. ,,De hele film is mislukt. En dat komt omdat ik dacht dat ik een mooie vriendschap had, terwijl het eigenlijk een oud soort muntje was. En nu heb ik hoofdpijn, zodat ik zonder eten naar bed ga.''
Met deze woorden begon hij de trap te beklimmen, terwijl de bediende hem verbluft nakeek.

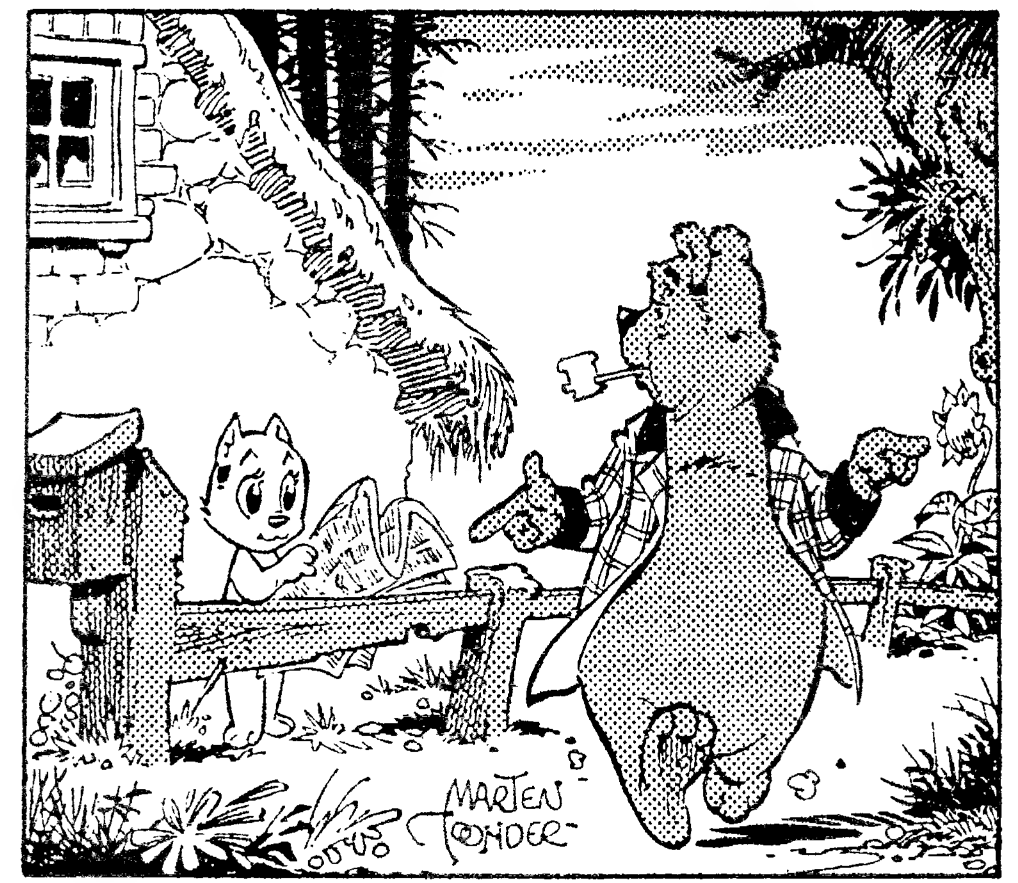

7706 Nu braken er stille dagen aan. Heer Bommel leidde een teruggetrokken leven bij het haardvuur, dat hij tegen de middag placht af te wisselen met een lusteloze wandeling om de eetlust op te wekken. Hij was somber gestemd, want hoewel geld geen rol speelt, had de filmexpeditie toch wel veel gekost.
,,En ik heb er geen genoegen aan beleefd'', dacht hij bitter. ,,Mijn vriendschap met de oude heer Krook heb ik zelfs verspeeld doordat Paskant mij heeft overgehaald om lelijks van hem te zeggen. Wat moet juffrouw Doddel wel van mij denken?''
Het toeval wilde, dat hij toen juist zijn buurvrouw tegenkwam, omdat hij naar zijn voeten keek en zodoende verzuimde op tijd een zijpad in te slaan.
,,Dag Ollie'', zei ze opgewekt. ,,Hoe is het met je film? Heb je de hoofdrol gespeeld?''
,,Ja, ja'', stamelde heer Bommel opschrikkend. ,,Of eigenlijk, nee. Het is een héél stille rol geworden, waarin ik te veel heb gepraat, bedoel ik. En nu weet ik niet of die film ooit klaar komt.''
,,Wat jammer!'', riep het vrouwtje uit. ,,Ik had me er zo op verheugd. Nu komt er eindelijk iets moois in de bioscoop, dacht ik. Want als Ollie iets doet wordt het altijd goed.''
Heer Bommel fleurde een beetje op en blies in zijn pijp.
,,Weet u wat het is?'', hernam hij. ,,In het rolprentwezen heeft men altijd met anderen te maken. Met een regisseur, bijvoorbeeld. En zo iemand kan alles laten mislukken wanneer hij iemand tot kwaadspreken verleidt. Ik bedoel eh...''
Hij zweeg en zijn trekken verzakten.
,,Ik moet weer eens verder want ik heb het druk'', mompelde hij, terwijl hij zijn wandeling vervolgde. ,,Ik deug nergens voor, bedoel ik. Dag mevrouw.''
,,Mallerd!'', zei juffrouw Doddel beteuterd.

7707 Op een morgen, niet lang daarna, passeerde heer Bommel op zijn ochtendwandeling het huisje van Tom Poes. Die stond bij zijn hek de krant te lezen, maar toen hij voetstappen hoorde keek hij op.

,,Uw film is vanavond op de tv'', zei hij. ,,Heer Olivier B. Bommel presenteert de documentaire 'Kilkrook', staat hier. Leuk hè? Is hij goed geworden?''

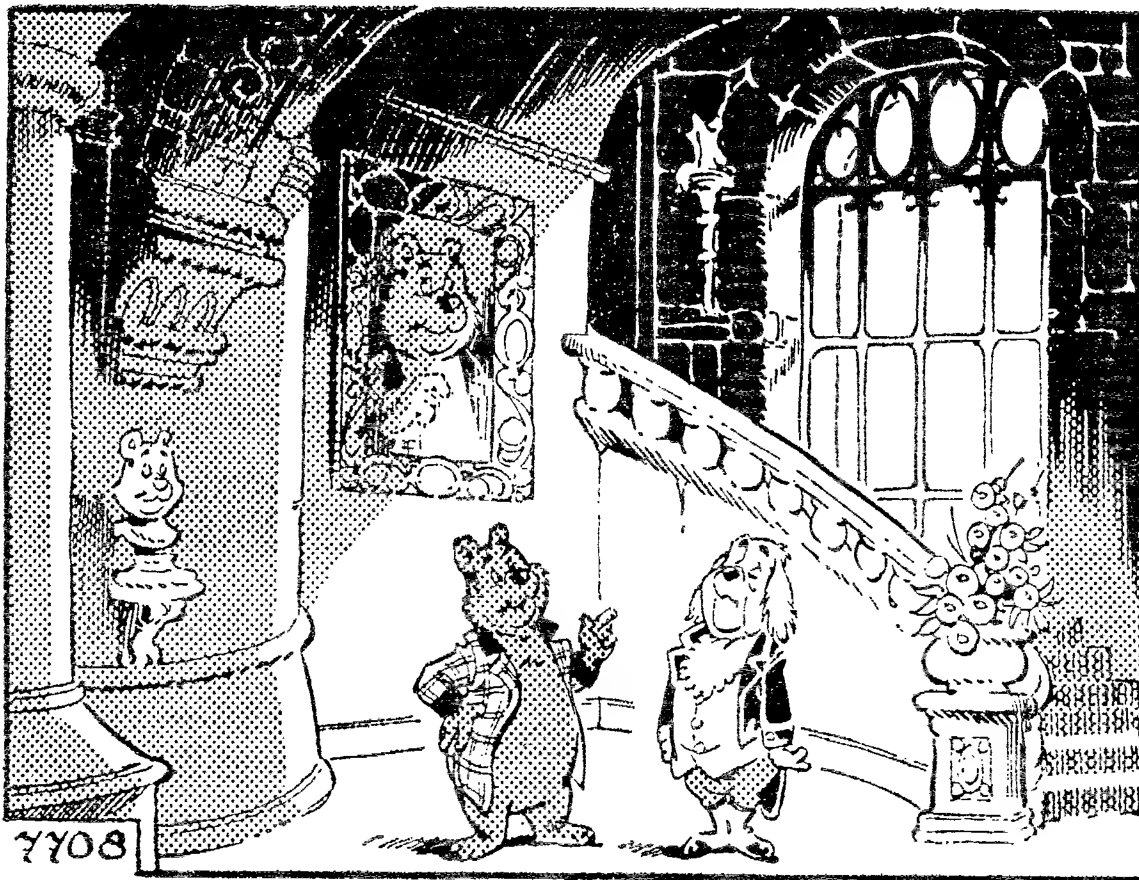
Daar keek heer Ollie van op. ,,Dat is het toppunt!'', sprak hij, de brandende pijp in zijn zak stekend. ,,Ik weet nergens van! Hij kan niet goed geworden zijn, omdat hij buiten mij om is gedaan. En wanneer er in Kilkrook interessante dingen gebeurden, was er nooit een camera in de buurt, zodat ik eenzaam mijn leerzame weg ging zonder dat ik werd geschoten, als je begrijpt wat ik bedoel. Wat kan er nu opgenomen zijn? Zeg nu zelf!''

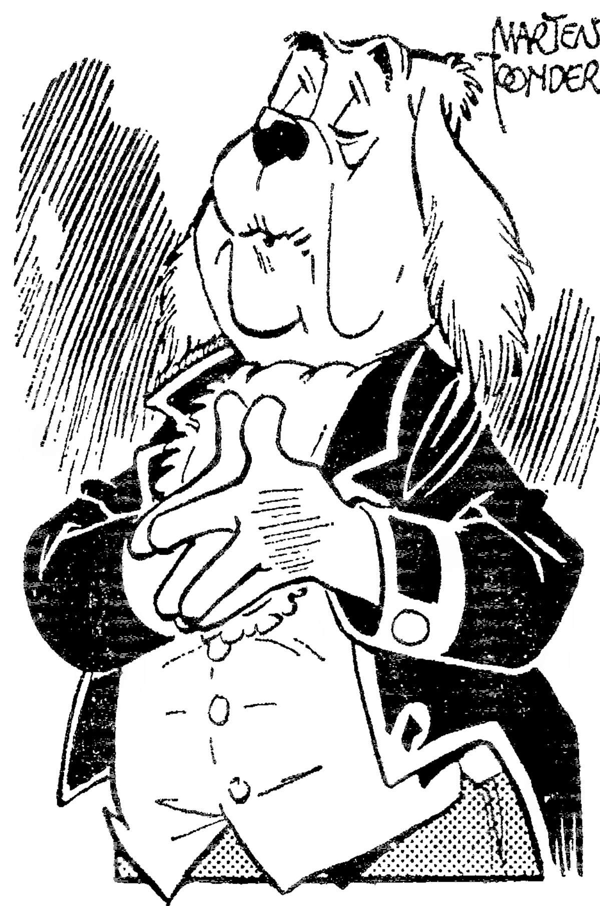
,,Ik weet het niet'', zei Tom Poes. ,,Prikglas was steeds aan het filmen, maar dat waren meer natuuropnamen.''

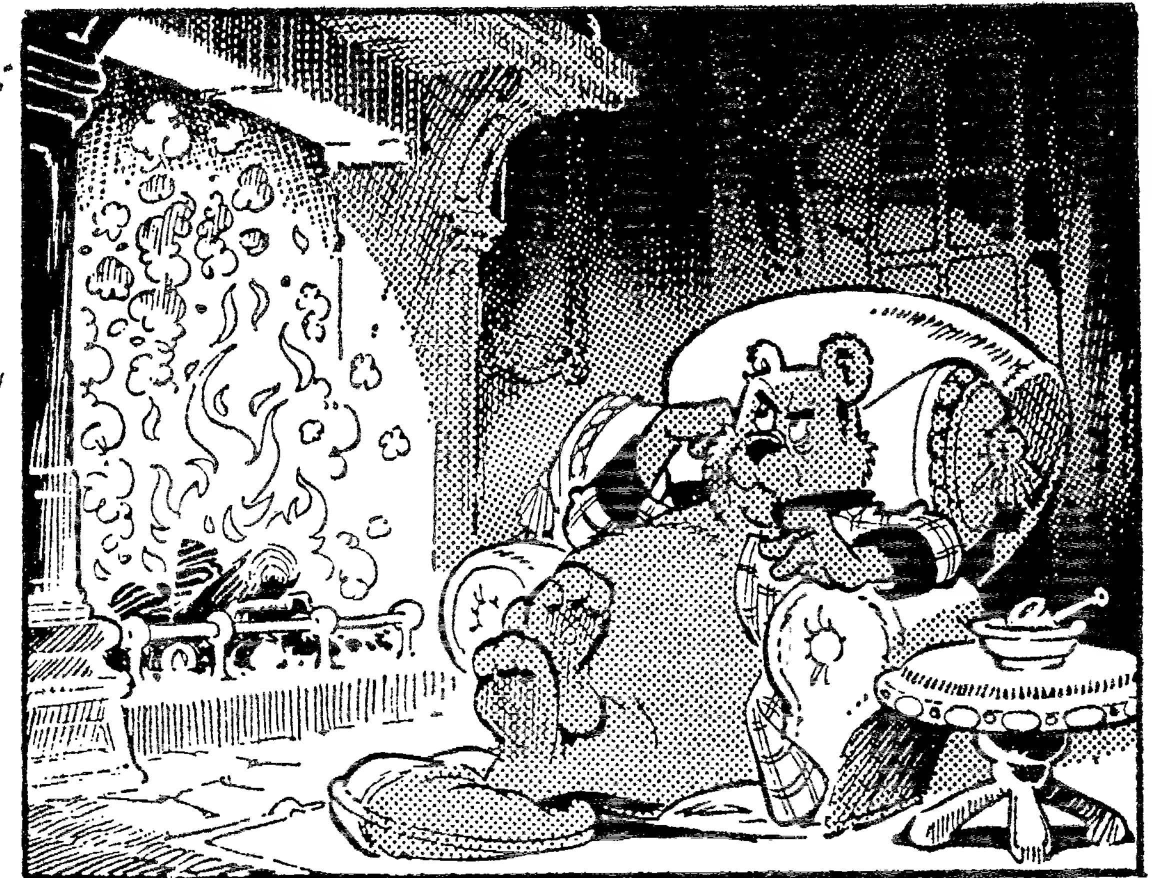
,,Natuuropnamen'', herhaalde heer Bommel minachtend. ,,Terwijl ik mijn leven in de waagschaal stelde bij het zompen van de wielen en het dwalen door donkere doolhoven en meer dingen waar niemand ooit van gehoord heeft. Het is wel bitter!''

,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Toch ben ik benieuwd wat ze ervan gemaakt hebben.''

,,Ik niet'', sprak heer Ollie gemelijk. Hij stak opnieuw zijn pijp op en keerde zich om, om verder te gaan. ,,Maar ik wil het wel eens zien'', voegde hij eraan toe. ,,Ten slotte staat mijn naam erop.. En daarom ga ik het controleren op het toestel van Joost. Als eenvoudig iemand heeft die een beeldbuis.''

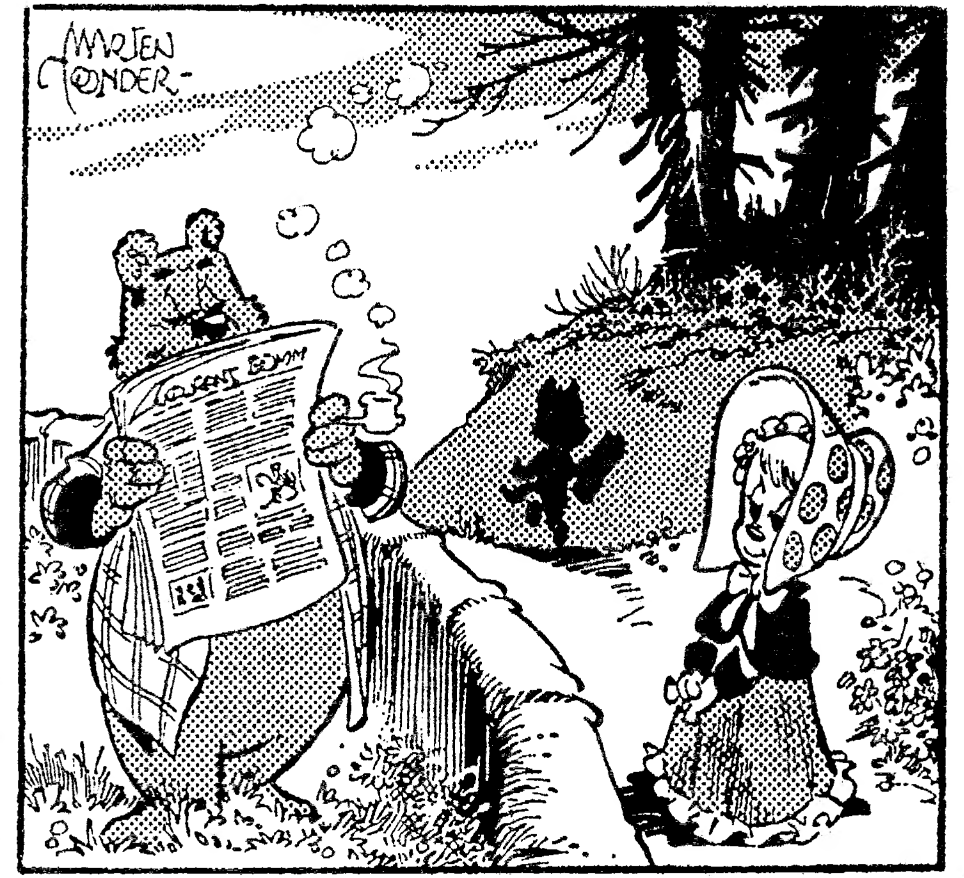

7708 Heer Bommel trof zijn bediende aan in de hal van Bommelstein en hij sprak hem niet onvriendelijk aan.

,,Vanavond komt mijn film voor de televisie", sprak hij. ,,Over Kilkrook, je weet wel. En nu zou ik het wel aardig vinden om er even naar te kijken, op jouw toestel. Zelf heb ik er geen, omdat ik uit principe tegen die dingen ben, die het ontwikkelen van mooie gedachten in de weg staan. Schikt dat?"
,,Mijn tv is kapot, met uw goedvinden", zei Joost stijfjes.

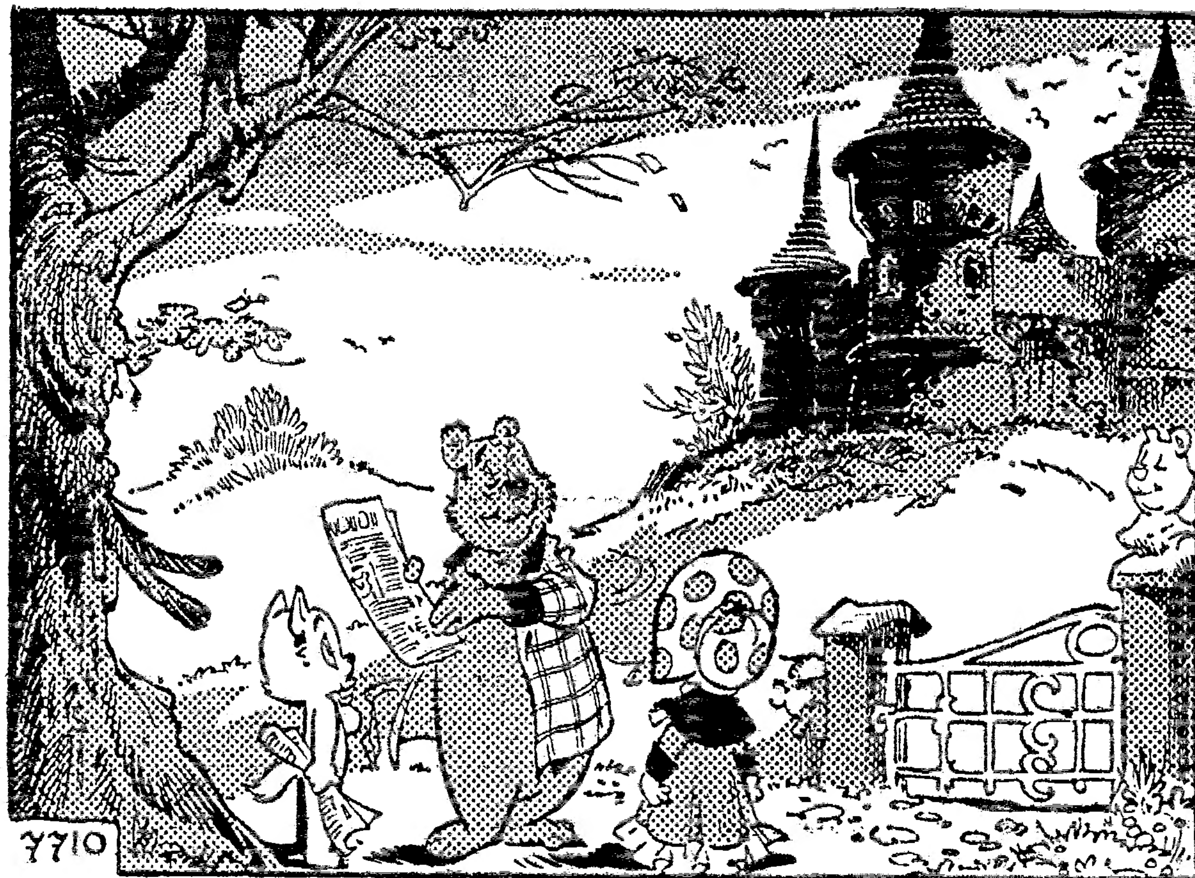
Het gelaat van heer Ollie betrok en de knecht hernam: ,,Ik heb overwogen het te laten repareren. Maar wanneer ik zo vrijmoedig mag wezen, staat mijn hoofd de laatste tijd niet naar tv, omdat ik niet in de gelegenheid was zelf een héél klein rolletje te spelen. Daardoor interesseert die hele film mij niet zozeer. Ik ga vroeg naar bed, wanneer u mij toestaat".
Heer Bommel trok zich betrokken terug in zijn woonkamer en bij het vallen van de avond kon men hem daar eenzaam voor het haardvuur aantreffen.
,,Ik had natuurlijk naar een café in de stad kunnen gaan", sprak hij tot zichzelf. ,,Of ik had Paskant kunnen opbellen. Maar die heeft niet de moeite genomen om mij uit te nodigen en als heer heeft men nu eenmaal zijn trots, zodat men zich niet kan opdringen. Ach, ik kom er niet zo opaan, dat is duidelijk. Ik ben alleen maar goed om te betalen en de gevaren uit het vuur te halen zonder dat iemand mij fotografeert. En verder kan ik mijn levensavond vergeten tussen vier muren slijten. Dat is nu eenmaal het lot van een Bommel".

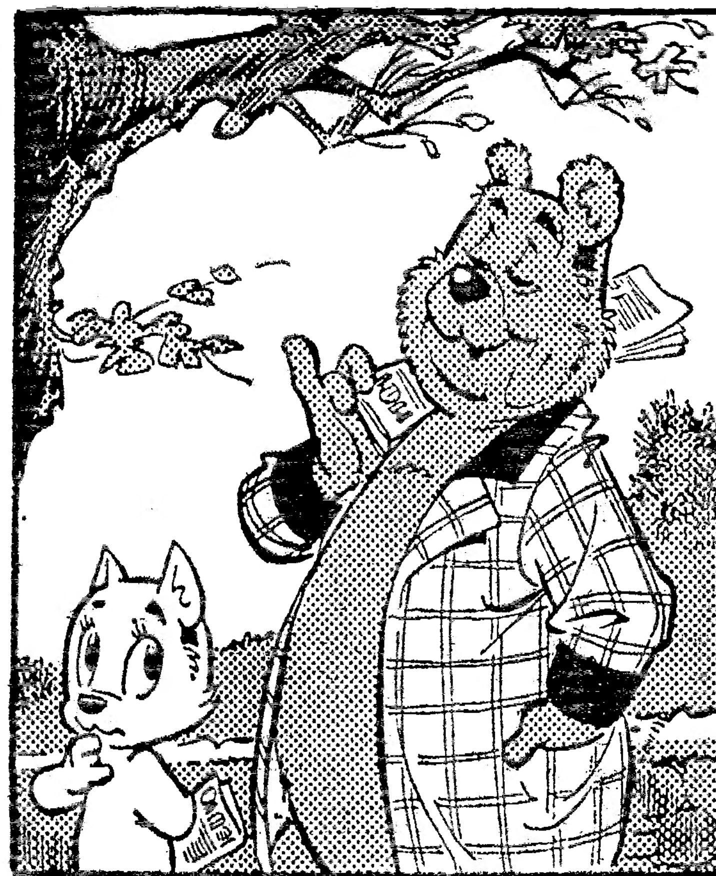
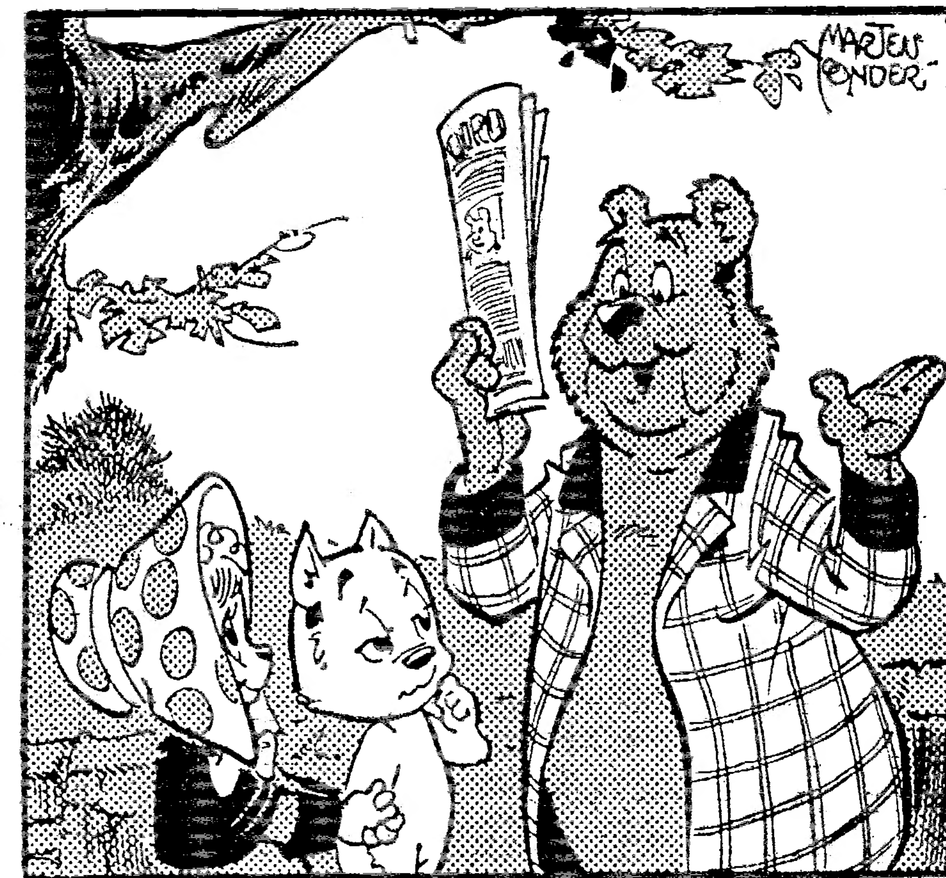

7709 De volgende morgen leunde heer Bommel over zijn muurtje en staarde met nietsziende ogen naar de ontluikende natuur. In deze bezigheid werd hij gestoord door zijn buurvrouw, die opgewekt naderde.
,,Heb je het gelezen, Ollie?'', vroeg ze, terwijl ze op het ochtendblad wees dat ze in de hand hield.
,,Och nee'', zei heer Bommel lusteloos. ,,Waarom zou ik? Het zijn toch alleen maar lelijke opmerkingen over een heer die het goede wil, maar die verkeerd terecht is gekomen door te veel gepraat. Over die film wil ik niets meer horen''.
,,Wat ben je toch bescheiden!'', riep juffrouw Doddel bewonderend uit. ,,Ik vond het nu juist zo aardig wat ze schrijven. 'Prachtige opnamen', zeggen ze. 'Goede documentaire. Knap staaltje van Olivier B. Bommels producerschap'. Vind je dat nu niet enig?''
,,Schrijven ze dat?'', vroeg heer Ollie verrast. ,,Mag ik even kijken, mevrouw? Niet dat ik erom geef, bedoel ik. Maar toch.. Eventjes lezen kan geen kwaad, als u begrijpt wat ik bedoel...''

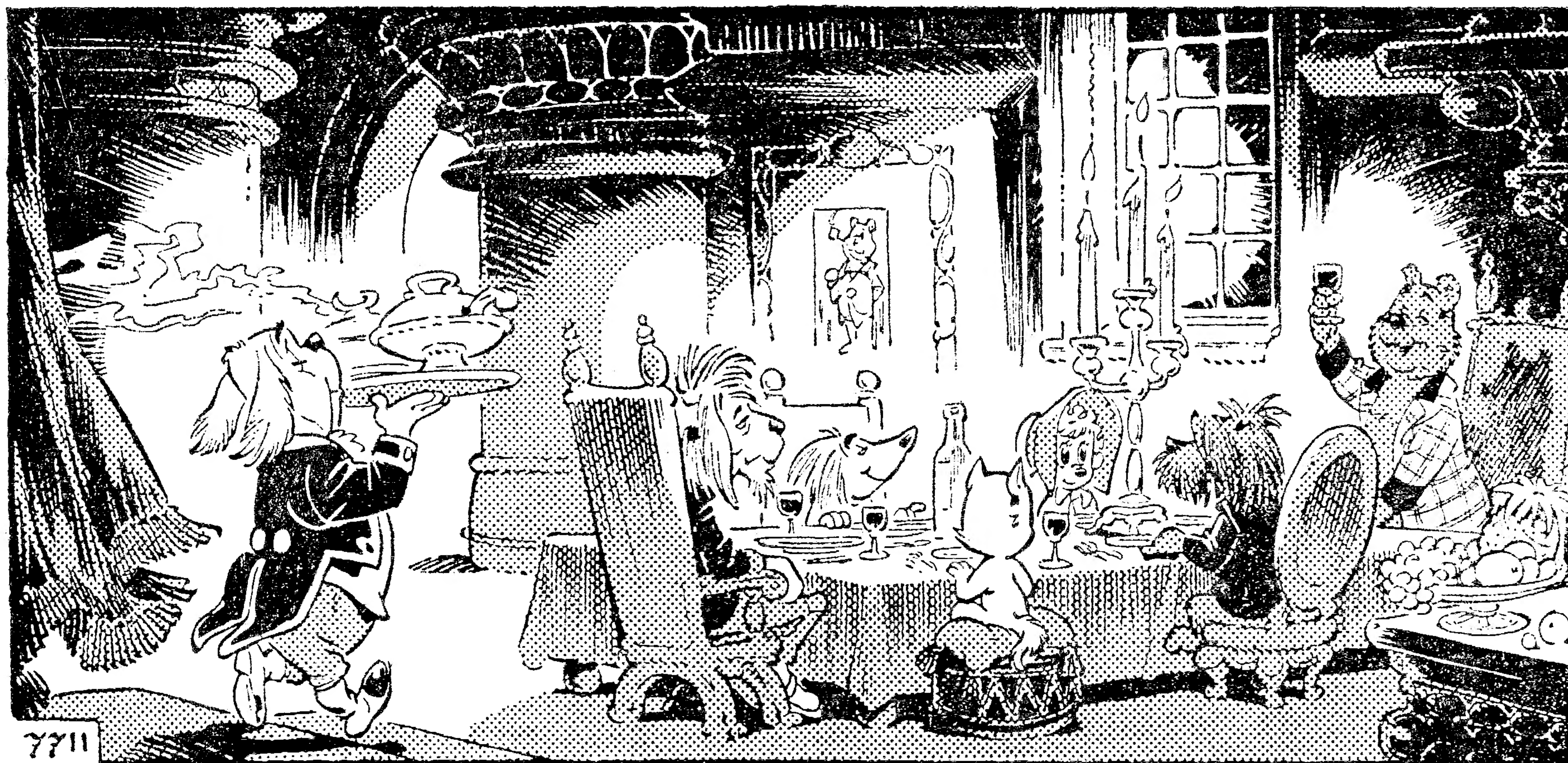
Hij vouwde de krant open en terwijl hij las, verspreidde zich een brede glimlach over zijn onuitgeslapen trekken.
,,Nee maar'', hoorde men hem mompelen. ,,Dat is uitstekend geschreven! Het is toch een mirakel wat een kunstzinnig heer allemaal vermag; dat kan men nu maar weer eens zien''.
,,O, ik wist het wel, hoor'', zei de buurvrouw. ,,Jij kan alles''.

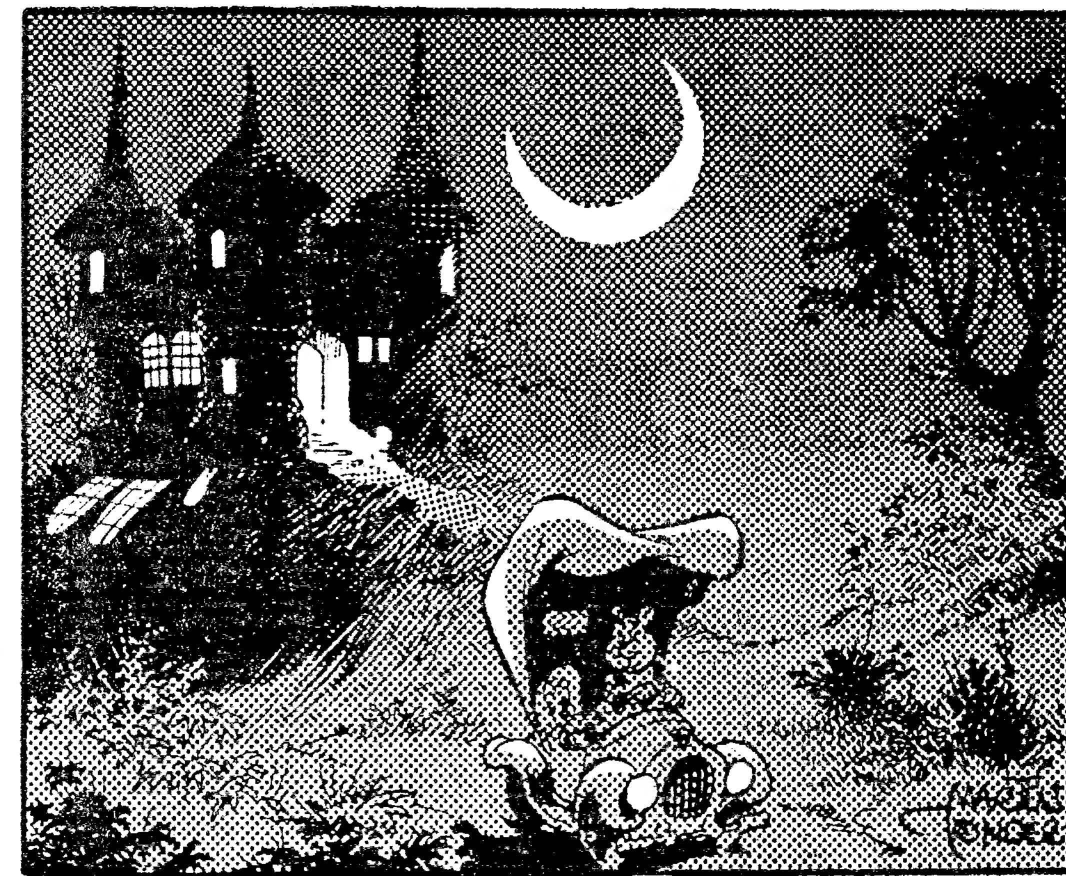

7710 Tom Poes had zich ook met het ochtendblad naar Bommelstein gehaast, maar toen hij daar aankwam merkte hij, dat het niet meer nodig was om heer Ollie op te beuren.
,,Heb je dat gelezen?'', vroeg deze. ,,Een héél verstandige bespreking van mijn film, werkelijk. Luister: eh... 'Prachtige opnamen van een onbekende streek. De zonsopgang boven het moeras is onvergetelijk... Sombere kloven en vreemde mistflarden... Eigenaardige boomgroep, die een eigen leven schijnt te leiden op de berghelling...' En hier! 'Er hangt een geheimzinnige sfeer. Men verwacht steeds, dat er iets gebeuren zal, maar met grote smaak is alles wat naar goedkoop bijgeloof zweemt weggelaten. Vakwerk van de producer Bommel'.''

Hij legde de krant fier over de schouder en glimlachte breed.
,,Ach ja'', hernam hij. ,,Die jongelieden Paskant en Prikglas wilden steeds sensatie. De oude Krook bijvoorbeeld, of opnamen in dat doolhof. Maar ik voelde heel fijn aan dat zoiets niet geschikt was. Weg daarmee, heb ik gezegd. Neem liever het moeras bij nacht op, weet je nog wel, jonge vriend?''
,,Hm'', zei Tom Poes.
Maar heer Ollie liet zich door deze opmerking niet uit het veld slaan. ,,Nu heb ik een aardig idee'', vervolgde hij. ,,Om die film te vieren nodig ik iedereen uit voor een maaltijd. Jullie tweetjes natuurlijk, maar ook de jongens die mij zo goed terzijde hebben gestaan bij het knippen van de film. Wat zeg je daarvan?''

7711 Niet lang daarna diende Joost op een avond een eenvoudige, doch voedzame maaltijd op om het succes te vieren. De stemming van de bediende was gelukkig erg verbeterd, toen hij gemerkt had dat er niemand een heel klein rolletje in de film speelde.

,,Ik stel voor een dronk op de oude heer Krook uit te brengen", sprak heer Bommel. ,,Er is lelijk over hem gesproken en daardoor is de film toch niet zo geworden als sommigen van ons in hun diepste innerlijken gedacht hadden. Dat mag wel eens gezegd worden, nu we toch onder ons zijn zonder dat de krant het hoort.

En wat, zo vraag ik u, heeft deze ware geschiedenis ons nu geleerd? Dat men niet moet praten over dingen die men niet begrijpt."

,,Nou, maar dan kan ik geen fijne film meer maken", merkte regisseur Paskant op.
,,Ollie wel, hoor", zei juffrouw Doddel. ,,Die kan alles."
Gelukkig kwam op dat moment de trouwe knecht met de schalen binnen en omdat hij erg zijn best gedaan had, werd het daarna een erg gezellige avond.
Het was dan ook ver na twaalf uur toen iedereen weg ging en de gastheer zijn buurvrouw door de lentenacht naar huis bracht.
,,Het is toch mooi", zei hij tevreden onder het rijden. ,,Nu ben ik bekend van pers en tv, zoals ik gewenst had. En hoewel ik weet, dat anderen het meeste werk hebben gedaan, durf ik nu toch eh... Ik bedoel, ik zou u willen vragen of eh... Mag ik u misschien voortaan... eh... Mag ik je Doddeltje noemen?"

EINDE VAN DIT VERHAAL

730516

Heer Bommel en de Krookfilm